

Giới thiệu Cưới Vợ Xung Hi

Editor: bilundethuong

Nghe nói, nhị thiếu gia Long điền gia tộc bệnh tính kì quái, phải cưới một cô vợ để xung hi!

Không nghĩ tới hần bệnh nan y, thế nhưng tuần nhan làm cho nàng không nhận được mà tìm thì đập mạnh mặt thì đổ bưng.

Một nam nhân đẹp trai như vậy, nên có được những thứ tốt nhất trên đời vì sao số mệnh lại đen đui như vậy?

Tuy rằng nàng là vì báo đáp công ơn cha mẹ nuôi dạy suốt 21 năm qua, tự nguyện gả đi... nhưng mà dù sao Lôi dương cũng phải dựa vào một người có số mệnh tốt thì mới có thể thay đổi số mệnh bản thân được chứ!

Như vậy, nàng nếu như gả cho hần, hần sẽ không phải chết?

Không thể tưởng tượng được nàng phải gả cho hần làm xung hi lão bà cho Phong gia, vóc dáng yêu kiều nhỏ nhỏ, lại bộ dạng trẻ trung đáng yêu, liếc mắt một cái là được chú ý!

Mỗi ngày nhìn nàng chắc không đến nỗi phiền chán, khi nhàm chán thì có thể chơi một chút.

Hơn nữa Phong Linh kia lại phi thường cố gắng chăm sóc hần.

Nghĩ đến rồi xa hần, lại sợ hần bởi vậy mà phát bệnh, quả nhiên là khó được thuận mắt hần a!

Ngay cả cố ý không nghĩ yêu trong lòng, đều khó kìm lòng nổi nghĩ nhiều đau trong nàng một chút...

Bạn đang đọc truyện *Cưới Vợ Xung Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Chuyện là, tình cảm vợ chồng Phong gia luôn luôn mặn nồng, không hiểu vì sao hôm này một ngày mùa tràn đầy nắng ấm giữa trưa lại nổi lên một trận cãi vã âm ỉ.

"Tôi không đồng ý, tuyệt đối không thể nào" phu nhân Phong gia, cũng là chủ vợ của chủ nhân Phong gia Phong Cảnh - Cao Giai Lệ, nghe vậy biến sắc, rất giống với trạng thái của người có bệnh tâm thần!!!

"Tôi cũng không đồng ý, nhưng là bất tự hợp vô cùng (ngày tháng năm sinh ấy), Phong điền gia có tìm một vài vị cao nhân xem xét, nói con gái chúng ta có mệnh vượng phu, là một lương duyên không thể tưởng tượng nổi, chắc chắn có thể làm cho nhị thiếu gia của nhà Long điền thoát khỏi tai ách."

"Tôi mặc kệ, tuyệt đối không thể nào gả Vân Vân ột người sắp chết như vậy" Cao Giai Lệ có điểm không kiềm chế được cao cao giọng, bất an trong lòng không ngừng nổi lên.

Bà rất hiểu tình tình chồng mình, ông là một người đàn ông ai có ân với mình tất sẽ báo ân, Long điền nhà từ hơn hai mươi năm trước vô điều kiện giúp ông vượt qua được cơn khó khăn, chuyện này ông vẫn canh cánh trong lòng, nay con trai ruột của Long điền nhà từ mắc bệnh nặng, cấp bách muốn tìm một người vợ xung hi, họ vừa điện thoại đến đây, ông liền ngoan ngoãn đem ngày sinh tháng đẻ của con gái Vân Vân nói cho họ biết.

Bây giờ thì hay rồi, tưởng như sắp chết lại không chết, nàng nữ nhi mệnh cách lại cùng con trai thứ hai của Long điền nhà từ một chữ "Hợp" to tướng hiện ra, Long điền nhà từ vui sướng không thôi, hi vọng khẩn trương cho hai người thành hôn, hơn nữa còn phái người từ Nhật bản đến Đài loan để đón người, nói là muốn gặp con dâu tương lai trước khi cưới, cũng là muốn nàng nhìn thấy mẹ chồng tương lai.

Bây giờ là thời đại gì, thế nào lại còn cưới vợ xung hi? Quả thực là khó hiểu đến cực điểm.

Chuyện chồng bà muốn báo ơn bà không xen vào, nhưng đừng có đem con gái bà mang thai khổ cực gần mười tháng trời nhúng vào... Chuyện là, bà lấy chồng đã lâu, thử qua mấy trăm loại phương pháp nhưng vẫn không có thai, cuối cùng đành phải nhận một đứa con nuôi về, không nghĩ tới vừa nhận con được mấy tháng sau bà liền mang thai...đứa con này không dễ mà có, dù có nói gì đi nữa bà cũng không bao giờ chấp nhận gả con gái đi để dâng như vậy mà làm quà phụ được!

"Bà xã à, mọi người đều nói Vân Vân mệnh tốt vô cùng, không chừng có thể làm con người ta trở nên khỏe mạnh được, tôi nghe nói vị nhị thiếu gia Lôi dương này thường ngày ngọc thụ lâm phong, tuấn tú phi phàm, tính cách lại tốt, nhà Long điền từ trên xuống dưới đều xem hần là bảo bối. Thêm nữa, Long điền gia tộc lại gia tài lớn, lại không có đàn ông nối dõi, chồng của Long điền nhà từ là Lôi Minh Viễn tuy rằng không tính là ở rể, nhưng vẫn ở tại Long điền gia, quản lý sự nghiệp của nhà Long điền, hiện nay bọn họ chỉ có hai con, sau này...."

"Đủ rồi! Nhà họ Phong chúng ta không thiếu tiền" Phong gia tuy rằng gia thế kém xa Long điền gia tộc, nhưng mà tiền có cả đời này tiêu cũng không hết, cần gì phải bán cả con gái?

"Bà xã, cứu một người hơn xây bảy tòa tháp, nếu cứu được, con gái chúng ta cưới được một người chồng tốt, nếu không cứu được, dù sao đối phương bệnh nặng không thể trở thành vợ chồng thật sự với con gái mình, con gái chính là chỉ gả đi trên danh nghĩa, nếu thật sự không được...ai, sau một thời gian có thể tái giá, cũng không bị người ta nói gì, tôi nghĩ..."

"Nghĩ cái quái quỷ gì? Ông tự đi mà báo đáp ân tình, đừng động đến Vân Vân" Cao giai lệ lại một lần nữa ngắt lời ông "Nói gì đi nữa tôi cũng không cho Vân vân thay ông báo ân, đi gả ột người sắp chết, muốn báo ân, ông tự mình đi mà báo"

"Nếu tôi có thể báo, thì sớm đã báo rồi, còn để đến giờ phút này làm gì? Hơn hai mươi năm qua, Long điền nhà tử đều không bao giờ nhắc tới chuyện ân nghĩa này với tôi, nếu không phải con trai bà ấy đang vào tình thế nguy kịch, thì sẽ quyết không bao giờ mở miệng đề nghị với tôi, Bà xã, tôi bây giờ rất khó xử, nếu như mệnh số không hợp cho dù, cố tình...ai, như vậy, tôi sao từ chối được?"

Trong lúc Phong gia đang không khí nặng nề, thì có một âm thanh kiên định trong trẻo từ góc phòng truyền tới

"Con thay Vân Vân gả đi" Đó là giọng của con gái, cũng là con gái nuôi bọn họ: Phong Linh.

Phong cảnh cùng Cao giai lệ ngạc nhiên, không nghĩ tới đối thoại của hai người bị người thứ ba nghe thấy, nhưng lại là con gái nuôi yêu quý của bọn họ.

Sự xuất hiện của nàng, như là ánh sáng cuối đường hầm, làm người ta vui sướng muốn nhảy cẫng lên, toàn cảnh như sáng lên.

Tuy rằng, bọn họ cũng thực sự yêu thương đứa trẻ năm đó mà bế về, tuy rằng bọn họ cũng đối xử với nàng như con gái ruột của mình suốt hơn hai mươi năm qua, nhưng, bây giờ là thời khắc đặc biệt, lòng người luôn có sự thiên vị, cho dù có một giây ngán ngùi chần trừ, đều có thể nhìn thấy một chút thiên vị đó.

"Không được" Phong cảnh là người đầu tiên khôi phục thần trí, lý trí cuối cùng cũng có thể chiến thắng tình cảm.

Cùng lúc đó, lại thấy Cao giai lệ cảm động thốt ra.

"Con thực sự muốn thay em gái gả đi sao? Phong Linh?" Cuối cùng cũng không uống công nuôi dưỡng yêu thương đứa con này a.

"Con nguyện ý" Phong linh mỉm cười gật gật đầu, mái tóc búi lộ ra ngũ quan thanh tú, tạo nên một cảm giác ôn nhu độc đáo.

"Không được" Phong cảnh lại một lần nữa lên tiếng.

Cao giai lệ quay đầu lại, lạnh lùng trừng ánh mắt nhìn chồng "Ông rốt cục là làm sao vậy? Nói muốn báo ân người ta, bây giờ có đứa con gái đồng ý gả đi, ông sao lại không chịu?"

"Điều đó không giống nhau! Tôi là đem ngày sinh tháng đẻ của Vân Vân nói cho họ" Phong linh là cô gái được ôm từ cô nhi viện về, căn bản không có ngày sinh tháng đẻ chính xác, cho nên lúc trước Long điền nhà tử hỏi ngày sinh tháng đẻ của con gái mình, ông đương nhiên là đem bát tự con gái mình nói ra.

"Tôi mặc kệ, nếu ông thực sự muốn đem con gái gả đi để báo ân, thì phải là Phong Linh, nếu không, ông tự mình nghĩ ra cách mà từ chối hôn sự này đi."

"Cái bà này sao có thể như vậy? con nào mà chả là con...bà..."

"Ba, con thật sự là muốn gả đi mà" Phong linh vội vàng đứng lên ngắt đi sự cãi vã của ba mẹ nàng "Hãy gả con đi, cứ cho là....Linh linh báo đáp công ơn dưỡng dục hơn hai mươi năm qua của ba mẹ đi"

"Phong linh, con đang nói cái gì vậy?" Phong cảnh khiếp sợ không thôi nhìn nàng.

Cao giai lệ cũng vẻ mặt ngạc nhiên, không ngờ rằng Phong linh biết mình không phải là con ruột của họ...sao lại vậy? bà đối xử thiên vị rõ ràng như vậy với nàng sao?

Hơi làm cho ba mẹ ngạc nhiên, Phong linh có vẻ trấn định phi thường, ngược lại thản nhiên cười nói: "Lúc trước đây, con có một ngày con đi đến phòng tìm ba mẹ, nghe thấy ba mẹ đang nói chuyện, nên con biết. Tuy rằng, con khó có thể chấp nhận được sự thật mình không phải con ruột ba mẹ, nhưng mà, hai người thực sự đối với con rất tốt"

"Phong linh" Phong cảnh mắt ươn ướt, nói không nên lời.

Phong linh đi lên phía trước, hai tay nhẹ nhàng mà ôm lấy ba mẹ, đem khuôn mặt nhỏ nhắn dấn sâu trong lòng ông.

"Con yêu ba, ba biết không? Khi con biết mình không phải do ba mẹ sinh ra, con liền tự hứa với chính mình, nếu có một ngày có thể báo đáp công ơn của ba mẹ, con điều gì cũng đều nguyện ý...ba, cứ gả con đi, thật sự không sao đâu. Tuy rằng con không có bát tự để xem xét, con vừa đến ba mẹ liền có em gái con, mệnh của con chắc chắn là mệnh tốt, tin con đi, ba ba."

Đây là số mệnh của nàng, một khi đã như vậy, nàng nên dừng cảm đôi mắt...

* * *

Tháng 7 ở Kyoto, trời nóng dị thường.

Sân nhà Long điền đại thụ che mát, gió mây lững lờ, có phần làm giảm đi cái nóng bức oi ả này.

Một người đàn ông mặc trang phục màu trắng, nhàn nhã một nam tử cao lớn, mười phần thành thoi phơi nắng ở trong sân, đôi chân thon dài theo chiếc ghế gấp khúc lại gác qua nhau, chân không đi dép thuận thể đứng ở thanh ngang chân ghế, hai tay chấp ngang qua ngực, khuôn mặt tuấn tú bị cuốn tập chí văn học hững hờ che đi, chỉ lộ ra mái tóc đen bóng bênh bị làn gió nhẹ ngẫu nhiên mà buồng bình thổi lay.

Nam tử này nghe nói bị bệnh nặng, đang dưỡng bệnh, lại dưỡng thập phần u nhàn, bên cạnh ghế nằm là một cái giá vẽ, vẽ phong cảnh Nam dương sắc thái không bị cản trở, giá vẽ trên ghế chống, bên cạnh nữa là cái bàn màu lam thủy tinh bên trên là đĩa hoa quả, trong phòng lại truyền đến bản nhạc cổ điển Baroque từ đàn dương cầm, phong cảnh hoa lệ lãng mạn của ngày hè xung quanh là hoa cỏ lung linh, nhẹ nhàng mà lay động, làm cho người ta không muốn dời đi.

Thật là một hình ảnh du nhàn đầy hạnh phúc a, làm cho hồng trần thế tục trở nên diễm lệ hơn.

Có điều, trong khung cảnh hồng trần thế tục này, nếu người ta biết dưới gốc cây đại thụ là một nam tử đang nằm ngủ, lại là người bị bệnh nặng, đích thị là nhị thiếu gia Lôi dương, chỉ sợ cũng không còn ham mộ cái hạnh phúc đó nữa.

Nghe được tiến bước chân bước tới, nhanh mà thanh thản, từ âm thanh này truyền đến, Lôi dương không cần mở mắt cũng có thể nhận ra là người bạn học kiêm bạn thân, bây giờ lại là bác sĩ riêng của hắn, lại đại danh鼎鼎, thiên tài y sư của Nhật bản Vũ Trạch Du.

"Câu tới rồi à" Lôi dương miễn cưỡng lên tiếng chào, khuôn mặt kia vẫn lười biếng hướng ra gặp người, nói là phơi nắng, khuôn mặt lại không phơi nắng, phơi nắng đen thì không giống người bệnh a (anh này thủ đoạn gớm)

"Ừ" Vũ Trạch Du cũng một thân y phục trắng, quần lửng, lộ ra một ít lông chân xù xù gợi cảm, đến Long điền gia ở như là nhà mình, thoải mái tự nhiên, nửa điểm cũng không giống bác sĩ thiên tài.

Con người mang trong mình hai dòng máu Trung Nhật này thật sự dễ hiểu.

Nói ra thì, đơn giản là, chính là một thiếu niên tìm tới nghe đâu là một học sinh mới chuyển đến tìm một bác sĩ, chủ định là muốn người này giúp hắn giả bệnh để lừa gạt người, thiếu niên này vốn tìm bác sĩ, nhưng lại có trò giỏi hơn thầy, bác sĩ thiên tài phong hào bất hủ, thiếu niên từ lại đương nhiên đổi lại, sau đó đem hắn trở thành bác sĩ đảm đương cho bệnh tình của mình.

Lại nói, danh y nổi tiếng nhất Nhật bản Vũ Trạch Du, cùng được giới y học Nhật bản phong làm bác sĩ thiên tài, hai vị danh y này đối với bệnh của hắn đều không có cách, chắc hẳn nghĩ như vậy, mẹ hắn Long điền nhĩ tử cũng chỉ đau lòng mà mong cứu chữa, tìm đến thật nhiều thầy bói rồi đạo sĩ, Nhật bản, Trung quốc, Đài loan đều có, cuối cùng tất cả đều đưa ra ý kiến muốn hắn lấy một cô vợ để xung hỉ, nếu không bệnh tình khó qua.

Chắc chắn, thật đúng là chuyện đáng buồn, nếu không phải vì giúp anh hai Lôi lạc thuận lợi trở thành người thừa kế gia nghiệp tập đoàn Á Thái, nếu không phải làm ẹ cam tâm tình nguyện buông tay, hắn cũng không cần phải đồng ý một lời nói dối mà đồng ý lấy một cô vợ để xung hỉ vào cửa.

Có điều, nói đi cũng phải nói lại, anh hai Lôi lạc kết hôn cũng đã hơn một tháng, cũng đã hơn nửa tháng trở thành người nối nghiệp tập đoàn Á Thái, ngoài hôn sự của Lôi nhị thiếu gia hắn, thì mọi việc vẫn là trời yên biển lặng a.

Nghĩ vậy, khuôn mặt Lôi dương đều là ý cười.

Lôi nhị thiếu gia nhà Long điền đang bệnh sắp chết, nghe đồn muốn cưới một tân nương để xung hỉ, chỉ sợ sự việc ồn ào xuyên cả cá biển cả mà chuyển hướng đến khắp các quốc gia, khẳng định trên đời này chẳng có cha mẹ nào đồng ý gả con gái mình, trừ phi đối phương tham tiền của nhà Long điền.

Trời này muốn tham tiền cũng không dễ dàng, ngày sinh tháng đẻ phải đưa qua mấy vị đạo sĩ kia, căn bản chính là nan càng thêm nan, nếu không, hắn sao có thể yên bình mà nằm đây phơi nắng vẽ tranh dưới gốc cây a?

"Câu như vậy thật tốt qua ha?" Vũ Trạch Du vươn tay giật lấy cuốn tập trí trên mặt Lôi dương, đi đến một tảng đá lớn ngồi xuống, cầm trong tay phẩy phẩy quạt.

"Sao vậy? ngưỡng mộ tới sao?" Liếc đôi mắt, Lôi dương nheo nheo lại một đôi mắt đẹp mê người lại.

"Tớ việc gì phải ngưỡng mộ một người suốt ngày hành động lén lút chứ?" Vũ Trạch Du đạm mạc đáp lại, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

Anh thật sự là một chút cũng không ngưỡng mộ Lôi dương, nhưng lại là thương hại hắn.

Đi chơi cũng phải lén lút, tìm sự phụ luyện võ cũng phải lén lút, đi dạo phố bình thường như người trên đường cũng phải lén lút, không chỉ thế, ngay cả trên người bởi vì tập võ bị thương, còn phải nói dối cha mẹ là vết xung do chứng bệnh hiếm có, không những thế còn có chứng thiếu máu khiến chóng mặt hoa mắt, có khi thân thể yếu một chút còn có thể giả bộ trung ra những âm thanh một mõi...thật sự là quý quái mà!

Nói đi cũng phải nói lại, nếu như gặp sự cố, việc Lôi dương giả bệnh bị phát hiện, thì danh tiếng y thuật của cha con họ chắc chắn sẽ bị hủy hoại trong chốc lát, chính vì vậy, anh mới có thể bị Lôi dương quản chế, mang tiếng là bạn bè tốt, căn bản chính là kẻ thù không đội trời chung thì đúng hơn...

"Cậu nói như thế làm tớ thương tâm quá a" Lôi dương vừa cười, nét cười đậm đậm, nhìn không ra nụ cười này là thật lòng hay giả dối.

Vũ trạch du kinh ngạc một tiếng "Cậu thật sự là đáng thương"

Nói thật ra, quen biết Lôi dương nhiều năm như vậy, ngoại trừ việc hấn đối với anh trai Lôi lạc là tình yêu vô cùng bao dung, Vũ trạch du chưa từng thấy qua Lôi dương đối với người ngoài nhìn thấy bộ dáng "Làm cho người ta thấy được" tình cảm. Cũng nói Lôi dương là con người lạnh lùng, hay nói đúng hơn là hấn đem tình cảm chôn kín trong lòng, như là sợ người khác nhìn thấy nội tâm mình.

Cho nên, muốn thấy hấn vì ai mà thương tâm? Thật muốn đợi cho thiên hạ sáng mắt.

Anh có thể cam đoan, bản thân mình cũng không phải là đối tượng làm cho Lôi dương cảm thông.

Lôi dương cũng không vì chính mình phản đối lại, ánh mắt đã thích ứng với ánh nắng mặt trời bên ngoài, đôi mắt đen sâu thâm trầm nhìn về phía Vũ trạch du "Lúc ở đại sảnh, có phải đã nghe thấy chuyện gì hay ho?"

Vũ trạch du gật gật đầu "Ừm đúng" Ánh mắt vẫn như cũ nhìn vào cuốn tạp chí trên tay, không phải chữ Nhật, là chữ Trung quốc, có điều điều này không làm khó anh được, anh có thể dễ dàng đọc chúng.

"Chuyện gì?"

"Là việc chọn người để cưới vợ xung hỉ cho cậu đã có người đồng ý"

Lôi dương nửa nằm nửa ngồi trên ghế bô không tự chủ nháy mắt lẫn xuống đất, hết hấn về tự tại, ngược lại giống như người ngơ ngẩn: "Cậu nói lại xem nào"

"Tớ nói là đã tìm được vợ cho cậu, nghe nói chút nữa sẽ đến đây gặp cậu" Vũ trạch du dường như không có việc gì, vẫn chuyên tâm xem tạp chí.

"Đợi...một chút" Lúc này đừng nói là tao nhả nói, Lôi dương nhất thời biến thành một con sư tử xổng chuông, thân hình cao lớn bỗng đứng thẳng lên, đi tới giật lấy cuốn tạp chí trên tay Vũ trạch du "Sao có thể được? Ai muốn lấy tớ? Là người cha mẹ nào tham tiền đem gả con gái mình ột người sắp chết?"

Mới vừa rồi còn không chú ý gì đến cảnh xung quanh, trong nháy mắt đột nhiên lại nghe thấy hung tin....

"Không rõ lắm" Vũ trạch du nói xong, tay vươn đến bắt mạch cho Lôi dương, đây là công việc anh phải giả bộ làm.

"Cậu nhất định biết, mẹ tớ không thể nào không nói với cậu, thậm chí còn có khả năng hỏi ý kiến của cậu nữa" Lôi dương cũng rất phối hợp cho anh bắt mạch, dù sao thì không có việc gì làm để cho bác sĩ thiên tài này bắt mạch cũng tốt, bằng không nhiều việc làm của hấn từ trước đến nay hóa thành công cốc sao?

"Ừ thì, bộ dáng coi như là trong sáng đáng yêu"

"Cậu đã gặp?" Không thể nào "Lúc nào chứ?"

"Vừa mới ở đại sảnh a. Cậu gần đây có thấy không thoải mái chỗ nào không? Khí có cảm giác không tốt, bị cảm à? Thức ăn không hợp à?" Không ý thức được mặt Lôi dương đang biến sắc, Vũ trạch du vừa bắt mạch vừa hỏi.

"Này, Vũ trạch tiên sinh, ý của cậu là cô ấy đã ở nhà tớ? cậu cũng gặp qua cô ấy? mà sao bây giờ cậu mới nói cho tớ biết?"

Vũ trạch du tỉnh bơ nhìn hấn liếc mắt một cái "Tớ vừa mới đến"

Ý tứ là, thông báo tin tức ngay như vậy còn chưa nhanh sao?

Lôi dương thân mình tựa nhẹ vào thân cây, bàn tay thon dài nhẹ vuốt ngược mái tóc, ngẩng mặt lên trời, mắt khẽ khép lại, phát ra tiếng thở dài nhẹ nhàng.

"Tớ có thể nói không sao?"

"Bỏ qua chuyện này, tiếp đó không phải là tốt sao?" Long điền nhả tử yêu con đến sốt ruột, vội vã muốn tìm một tân nương làm cô dâu xung hỉ, khả năng không từ thủ đoạn.

"Khả năng không tìm thấy người thích hợp tiếp"

"Cậu nghĩ không tốt?" Vũ trạch du nhíu mày "Bệnh của cậu là giả, tiếp tục làm như thế này e không phải là biện pháp tốt, tớ cũng không muốn phải giả bộ với cậu cả đời, cậu nên biết sự nhẫn nại của tớ rất giới hạn."

"Chắc, không phải cậu muốn tống người bạn thân thiết của mình vào nấm mồ hôn nhân chứ?" Thật là một con người vô tâm không chịu được.

"Đây là kế của cậu, bây giờ trách móc thật buồn cười" Không hiểu anh ở đây cùng hấn cái cớ làm gì? Từ đầu đến cuối việc này không phải do Lôi dương bày trò sao? Chẳng lẽ không nói đùa sao? Xem ra, Lôi dương cũng không giống người như vậy.

"Đúng vậy, buồn cười cực kì, tớ xem ra nên nhận thức một chút, tự mình nên ra đại sảnh nghênh đón vợ sắp cưới của mình, thất lễ cũng không hay" Nói xong, đôi chân dài như muốn bước đi.

"Nhanh chóng như vậy muốn đi gặp người sao?"

"Đây là tự nhiên, tuy nói là tớ đồng ý lấy vợ, cũng phải xem mặt mũi của đối phương như thế nào chứ"

"Đừng quên cậu đang bệnh nặng, nên nằm trên giường bệnh gặp người ta" Vũ trạch du nhìn không được nhắc nhở.

Nghe vậy, chần chừ một chút, Lôi dương dơ tay đảo đảo mái tóc.

Đúng vậy, hấn là một người đang mang bệnh nặng, ai da, vẫn là nên ngoan ngoãn trở về phòng nằm trên giường dưỡng bệnh, có lẽ người ta thấy bộ dạng hấp hối của hấn sẽ thay đổi chủ ý.

* * *

Kết quả là, tính toán trước của Lôi dương hiển nhiên bị thay đổi. Đứng trước cửa là một nữ sinh chừng 20 tuổi, giống như một sinh viên đại học nhỏ bé, nói năng là nhỏ, là vì vóc dáng của nàng không cao, bộ dáng thanh tú, cái mũi nhỏ, đôi mắt rất đẹp, rõ ràng trần đây e lệ, lại giả bộ kiên cường, mái tóc ngắn mà xinh đẹp, làm cho cả người nàng phát ra khí chất tươi mới thoát tục, đôi mày loan, lại mang theo nàng một tia buồn bình cùng đáng yêu.

Đáng yêu cực kì.

Hấn liếc mắt qua một cái vừa ý.

Trong đầu không hiểu sao lại nảy lên ý định muốn trêu chọc nàng, hơn nữa là muốn nghe giọng nói của nàng.

Lôi dương xem xét người xong, rồi mới khẽ nhắm mắt lại khẽ hừ một tiếng.

Long diện nhả từ bước lại gần giường con, thấy con giống như không vừa lòng với bộ dáng của con dâu tương lai, lòng có chút nóng nảy, hai tay vụng chộm đẩy Phong linh một cái, dùng ánh mắt ý bảo nàng nói gì đi, đừng giống như là tượng gỗ, sau đó chính mình lặng lẽ dời khỏi phòng, đem không gian trả lại cho hai người kia bồi dưỡng tình cảm.

Dáng người nhỏ nhắn của Phong linh bị mẹ chồng tương lai đẩy, thiếu chút nữa đụng vào giường, lộ ra khuôn mặt nóng bừng, lại có chút bất an.

"Cái kia.....gọi tôi là Phong linh, Lôi nhị thiếu gia"

Không có người thêm đề ý nàng.

"Lôi nhị thiếu gia..."

Vẫn là không có ai thêm đề ý nàng.

Phong linh ngẩng mặt, đem ánh mắt lo sợ nhìn lên giường, muốn đem ánh mắt nhìn rõ Lôi dương một chút.

Vừa nhìn thấy, thiếu chút nữa hồn phách bay đi, bởi vì không biết khi nào mắt Lôi dương lại mở, không chớp mắt nhìn nàng chằm chằm, hại nàng đem ánh mắt giấu đi.

"Chuyện kia..." Tai nàng đỏ bừng, bị bắt gặp làm chột dạ làm cho nàng càng cảm thấy hoảng loạn cùng bối rối.

"Chuyện gì?"

"Hả?" Hấn lại cùng nàng nói chuyện. Không nghĩ tới, tiếng nói cùng tuấn mạo của Lôi nhị thiếu gia lại giống nhau, tuấn mị vô cùng. Phong linh nhìn hấn, lại có một chút xiu choáng váng.

Khuôn mặt đẹp như vậy, vì sao lại bệnh tật hủy hoại chứ?

Người ta nói hồng nhan bạc mệnh, mặc dù Lôi nhị thiếu gia cũng không phải là hồng nhan, nhưng khuôn mặt đẹp như vậy nên được những thứ tốt nhất trên đời, có điều nói đi cũng nói lại, trên thực tế, ngoại trừ bệnh nan y, hấn cái gì cũng có được tốt nhất, không phải sao?

Ở trong một căn phòng đẹp, trước sân có cỏ bình, có người hầu hạ, có cha có mẹ, ăn thứ tốt nhất, ngủ giường tốt nhất, mặc quần áo tốt nhất, muốn cái gì đều có.

Cho nên ông trời mới muốn hấn chết sớm sao?

Nghĩ vậy, hốc mắt Phong linh đỏ lên, nội tâm đúng là thập phần khổ sở.

Có thể như vậy sao? Nếu như lời thầy tướng số nói là sự thật, hấn thực sự cần lấy một người vợ có mệnh tốt mới có thể sống sót, như thế, nàng nếu như gả cho hấn, hấn không phải sẽ chết sao?

Một đôi mắt sáng ngời mang theo nước mắt, cứ như vậy chăm chăm nhìn hấn.

Đã quên sợ hãi, đã quên e lệ, ý chí kiên định lúc trước đơn thương độc mã một mình đến Nhật bản trong nháy mắt có chút dao động.

Phong linh cắn phiến môi hồng, cũng vẫn thẳng tắp mà chăm chăm nhìn Lôi dương.

"Tôi hỏi cô muốn nói cái gì?" Lôi dương than khẽ, mồm đã chịu mở miệng, không đành lòng nhìn thấy nàng hành hạ phiến môi hồng kia.

Giờ phút này, hai tròng mắt đẹp của Lôi dương mang một ý cười ôn nhu, giống như trong núi sâu phát hiện ra luồng gió, gió làm kinh động, dễ dàng làm chạm vào mí mắt nàng, làm cho lòng nàng có chút rung động.

"Anh thích tôi sao?" Lôi nói không hiểu sao bất giác phát ra không chủ ý.

Đến khi nàng chính mình nghe thấy lời nói của mình nói ra, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời hồng lên một mảng. Nàng thật ra là muốn hỏi hấn tại sao lại nhìn nàng lâu như vậy, có vừa lòng không? cảm thấy nàng có thể là vợ hấn không? Nếu không hài lòng, hãy để cho nàng mau chạy khỏi nơi đây, như vậy mới là kết cục tốt đẹp, nàng cũng không cảm thấy áy náy.

Lại không nghĩ rằng, lời nói ra lại thành ra như vậy...

Giờ phút này đầu nàng bất động, căn bản không thể tự hỏi, không thể nói chuyện, không thể tự mình thanh minh một chút gì.

Không khí trong phòng yên lặng, giống như chỉ có tiếng gió vù vù thổi, phiêu phiêu bay bay, cứ như vậy bay thẳng vào lòng hấn.

Lôi dương mi gian, đáy mắt tất cả đều là ý cười.

Thật sự là.....rung động a....

Cô gái này thoát nhìn thì nhu nhược ngược lại lại rất kiên cường a, còn dám trước mặt hấn, công khai nói những lời thân mật như vậy nói ra a.

Thật sự là cảnh thú vị a.

"Thích"

Hả? Phong linh lẳng lẳng nhìn hấn

Càng ngây người ra.

Hấn nhìn lại càng vừa ý

"Chính là em, tiểu nữ tử" Lôi dương nở một nụ cười chết người không cần đèn mạng ra với nàng "Chúng ta lập tức thành hôn đi"

Con người yêu kiều nhỏ nhắn đáng yêu, bộ dáng ngơ ngác không hiểu sao lại đi vào mắt hấn, mỗi ngày nhìn nàng chắc hấn không chán, nếu chán có thể đem ra chơi đùa một chút...

Đi đâu mà tìm được một bà xã như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cưới Vợ Xung Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Hôn lễ của Lôi nhị thiếu gia, đơn giản đến không chịu được, công này là do Vũ trạch du khuy nhủ hấn, hơn nữa Lôi dương suất xắc hành động, lấy có là bệnh nặng không thể xuống giường hành lễ được, thế này mới làm cho Long điền nhả tử đồng ý tổ chức một lễ cưới đơn giản, tham gia hôn lễ cũng chỉ là người nhà Long điền cũng những người quen thân thiết.

Dinh thự Long điền ở Kyoto, ước chừng hai ngàn mét vuông, cây cối xum xuê, mang phong cách của Trung quốc cổ xưa, chia làm nhiều gian phòng,

Long điền nhả từ cùng Lôi minh viễn ở gian phía bắc, con cả Lôi dương ở gian phía tây, con trai nhỏ Lôi dương ở gian phía đông, một cô gái mồ côi cha mẹ sống nhờ Long điền gia Phúc sơn lệ từ sống ở gian phía nam.

Mỗi một gian chỉ có một cửa ra vào nhỏ, trước phòng có sân, khu trung gian là dinh thự sinh hoạt chung của gia đình, đại sảnh để tiếp khách, phòng bếp, nhà ăn, phòng dự tiệc, phòng tổ chức hôn lễ thập phần đơn giản, nhưng dinh thự Long điền lại tràn ngập một không khí vui vẻ, thứ cần có đều có, không cần có cũng có, chỉ là cây cối trong đại sảnh rộng lớn đều được trang hoàng giấy đỏ, đèn đỏ, ước chừng kéo dài vài trăm mét, càng không nói đến những lẵng hoa được gửi đến chúc mừng hôn lễ của Lôi nhị thiếu gia, chỉ sợ làm cho người làm nhà Long điền sắp xếp mấy ngày mới xong.

Trên hành lang là hàng đèn lồng đỏ chạy dài một loạt, mỗi một khung cửa đều được treo đèn, quang cảnh thanh lệ, mỗi một ngọn đèn đều lay động trước gió đêm, làm cho người ta có cảm giác giống như là ánh trăng ở bên trong, tạo cảm giác cổ kính nhu tình.

Nếu không phải Phong Linh chắc chắn mình sinh ra ở thời hiện đại, nhìn đã cảm thấy, bàn ghế đỏ, váy cưới cô dâu màu đỏ kiểu cổ, ở cửa sổ lại đầy sắc đỏ của đèn lồng, thật nghĩ là mình bị xuyên qua thời gian trở về thời cổ đại, gả ột đại nhân làm tân nương tử.

Phong linh nghĩ vậy, cúi đầu cười ra tiếng, không biết tại sao, lại cười, ánh mắt nhưng lại cười ra lệ, nằng nhanh chóng lấy tay lau đi, lại phát hiện càng lau càng không được...Nghĩ đến sau hôn lễ phải rời xa ba mẹ, nghĩ đến bản thân mới 21 tuổi, còn một năm nữa mới tốt nghiệp đại học, từ hôm nay trở đi lại thành con dâu nhà người ta, nghĩ đến tương lai sắp phải đối diện, trong phút chốc làm cho nằng rối loạn cực kì.

Vốn nghĩ rằng, nằng đã sớm chuẩn bị tốt, nhưng cho đến bây giờ mới phát hiện thực ra nằng chưa có chuẩn bị tốt chút nào.

Tuy rằng, nằng rất thích Lôi nhị thiếu gia, khi nhìn thấy trên mặt hắn đầy mắt có ý cười, tâm không khỏi rung động, nhưng mà....Phong linh lại dùng lực hít sâu một cái, như là muốn nuốt nước mắt vào trong, không nghĩ rằng càng cố gắng lại càng không thể, tất cả đều lộn xộn không kiểm chế được.

Nằng rất nhớ nhà, rất nhớ ba, rất nhớ mẹ, cũng nhớ đến tiểu yêu tinh hay cãi cộ với nằng em gái Vân vân..Vân vân hôm nay không có tham dự hôn lễ của nằng, có phải là sợ thân phận bị bại lộ không? nằng cũng không có thời gian để mà suy nghĩ nữa.

Tuy rằng hôn lễ rất đơn giản, cũng rất long trọng, bởi vậy từ sớm đến muộn, hiện tại nằng cảm thấy mệt mỏi cùng cô đơn. Dinh thự của Long điền lớn đến nỗi khiến nằng có thể lạc đường, chỉ gian nhà của Lôi nhị thiếu gia cũng đến vài trăm mét vuông chứ không ít. Hiện tại nằng chỉ có một mình..."Không nghĩ rằng anh cưới phải một yêu tinh hay khóc nhe" Lôi dương hai tay tạo nhả khoanh trước ngực, đứng ở cạnh cửa không biết từ lúc nào. Trên người vẫn là y phục hôn lễ tây trang trang trí thủ công, mái tóc ngắn có hỗn độn một chút, mang theo tư vị lơ đãng khó kiểm chế.

"Hử?" Nghe được tiếng động, Phong linh vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lôi dương kia đáng vẻ thản nhiên, đứng bật dậy khỏi giường, hai tay lau lau mặt, giống như là muốn che dấu, làm cho người ta không phát hiện nằng đang khóc, hướng về phía hắn cười một cái.

"Anh đã về rồi à?" Rõ ràng cười rất ngọt ngào, nước mắt lại không ngừng rơi, thoạt nhìn bộ dáng làm cho người ta có cảm giác đau lòng đối với cô dâu nhỏ.

Khuôn mặt Lôi dương buồn bã, không giải thích được là gặp phải cái loại tâm tình quái quỷ gì, tóm lại là, rất muốn vươn tay ra ôm lấy nằng mà vỗ về an ủi một chút...Mà hắn cũng lập tức làm như vậy.

Phong linh bất chợt bị ôm chặt, hai tay cũng không dám ôm lại hắn, cứ như vậy ngơ ngác đứng chân chân, để yên cho hắn ôm.

Bên tai truyền đến tiếng tim đập mạnh trong lồng ngực Lôi dương.

Gần thể, cảm giác được lồng ngực Lôi nhị thiếu gia vững trãi cùng ấm áp.

Mặt của nằng bất chợt đỏ bừng, trong lòng bối rối càng nhanh...nhất định là do cảm giác sai lệch sinh ra, cảm thấy Lôi nhị thiếu gia căn bản là không có bệnh, trên người hắn căn bản không ngửi thấy mùi thuốc, chỉ có ấm áp cùng ôn nhu, trên người hắn còn mang theo một hương vị rất đặc biệt, dễ chịu, là một vị của một nam nhân.

"Mọi người bên ngoài đông như vậy, anh không ở lại tiếp khách sao?" Phong linh thử nói chuyện, có một chút tách ra khỏi thân nhiệt bên cạnh.

Lôi dương không nói chỉ ôm nằng.

"Lôi nhị thiếu gia...Em không thờ được" Tuy rằng nằng thích hắn ôm đột ngột như vậy, nhưng là, lại làm cho nằng cảm giác hoảng hốt.

Nghe vậy, Lôi dương buông nằng ra, thấy nằng hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, đôi mắt xinh đẹp cũng không dám nhìn hắn một cái, vừa ngượng ngùng vừa đáng yêu, tâm như bị cái gì dụ dỗ, có điểm khó hiểu.

Rốt cục là có chuyện gì xảy ra vậy? Tiểu nha đầu này sao cúi đầu? sao lại vậy? rõ ràng nằng khóc nhưng lại cười. Tất cả những điều ấy trong mắt hắn đều là đáng yêu, không phải là quái lạ thì là cái gì?

Phong linh không dám nhìn hắn, nhưng là nằng biết hắn đang nhìn chăm chăm vào nằng, cả người thân nhiệt như là bị nấu chín, lại cũng không dám động đậy.

Thời gian qua một lúc lâu, nằng rốt cục chịu không nổi, muốn một tiếng trống làm tinh thần hăng hái mà chạy ra khỏi phòng này, Lôi dương rốt cục cũng chịu mở miệng nói chuyện "Anh là người bệnh, không uống rượu được"

"A...thực xin lỗi..." Nàng hỏi phải một vấn đề quan trọng, đầu lại càng cúi thấp hơn.

"Có phải em muốn chạy đi?"

"Hả?" Phong linh bỗng ngẩng đầu lên, cái miệng nhỏ nhắn khẽ chu lên nhìn hắn.

Hắn làm sao mà biết được? Hắn đọc được ý nghĩ của nàng sao? Cho nên hắn mới biết nàng nghĩ cái gì chứ?

Nhìn nàng xem hắn giống như thần thánh, Lôi dương khoe miệng nở ra một ý cười "Có phải thắc mắc vì sao anh biết suy nghĩ của em?"

Phong linh ngoan ngoãn gật gật đầu.

"Bởi vì...ánh mắt của em nói lên điều đó, nó không che dấu được" Hắn cười to, sáng khoái cười nhạo nàng.

Mặt của nàng càng đỏ hơn, lại không tức giận, cúi đầu, hai tay muốn cởi áo somi của hắn ra.

"Làm gì vậy?" Hắn bắt lấy tay nàng trước ngực mình đang động thủ.

Phong linh ngẩng đầu lên liếc hắn một cái "Trước khi ngủ phải tắm rửa không phải như vậy sao?"

"Cho nên, ý em là muốn tắm giúp anh?"

"Đương nhiên, đây là việc em phải làm, có thể bỏ tay ra chưa? anh nắm tay em như vậy, em không cởi áo giúp anh được."

Về mặt Lôi dương hơi hơi trầm xuống, tiếng nói khàn khàn: "Em ở trong phòng giúp anh cởi quần áo, anh nghĩ chuyện đầu tiên phải làm tuyệt đối không phải là tắm (Thế ý anh là làm gì? B-). Nàng là đầu đất sao? Ai!!!"

"Không thì làm cái gì?" Lôi vừa nói ra, Phong linh dường như nghĩ ra điều gì lập tức đỏ mặt. Nhưng mà không đúng a, không phải hắn bị bệnh nên không thể làm cái kia a...Tầm mắt lơ đãng liếc hướng hắn nhìn qua, nhìn không ra nguyên cớ gì, khuôn mặt nhỏ nhắn lại phát hồng "Chuyện kia....mẹ có nói qua anh đang bệnh nặng, không thể mệt nhọc, cho nên bà không yêu cầu em vì Lôi gia sinh người nối dõi tông đường..."

"Vì vậy..." Hắn buồn cười chờ đợi.

"Cho nên em nghĩ chuyện kia...hôm nay sẽ không...ý của em là..." Nàng một chút chuẩn bị tâm lý cũng không có a! Từ lúc nàng quyết định gả cho Lôi gia xung hi đến giờ, hoàn toàn không nghĩ rằng Lôi nhị thiếu gia cùng nàng có chuyện sinh hoạt vợ chồng.

"Em cho là, hôm nay anh sẽ không kéo em lên giường, đúng không?" Hắn nói hộ nàng, nhìn thấy nàng có vẻ như sắp cúi mặt đến chạm sàn rồi.

"Thực xin lỗi, em nghĩ là..."

"Cho rằng anh không có cả khả năng ôm được em?"

Ai...Phong linh cả người ngồi xồm xuống, đem toàn bộ mặt nàng dấu đi.

...

Nàng là một tiểu thư mới có 21 tuổi đầu nha, làm thế nào mà chịu nổi lời nói trắng trợn của Lôi nhị thiếu gia chứ, không nghiêm chỉnh gì cả. Nàng căn bản không có mặt mũi nào nhìn hắn, càng không thể cùng hắn công khai bàn luận vấn đề đó được, đơn giản là nên làm con rùa đen rút đầu còn hơn.

"Này" Hắn lười biếng kêu nàng.

Nàng giả chết trên mặt đất, hắn không muốn nàng cứ cúi mặt làm hắn không nhìn được mặt nàng.

"Chuyện gì?" Đầu không ngẩng vẫn là không ngẩng.

"Anh hơi chóng mặt" Hả? Phong linh cả kinh, nàng không có nghe sai chứ?

"Anh sắp té xỉu rồi, mau tới đỡ anh" Lôi dương một tay giơ ra, mày rậm nghiêm túc, thoạt nhìn thật không thoải mái a.

Lúc này, Phong linh không còn do dự, lo lắng đứng hẳn lên, chạy đến bên cạnh thân hình cao lớn của hắn dùng hai tay nâng hắn, hai tròng mắt lo lắng theo dõi khuôn mặt đang thống khổ của hắn.

"Anh có sao không? có cần uống thuốc không? Thuốc để ở đâu?" Nàng khẩn trương liên tục hỏi hắn, đối phương lại không rên một tiếng, làm cho nàng càng khẩn trương "Lôi nhị thiếu gia, hay là em đi gọi bác sĩ Vũ Trạch tới đây nhé? Anh nhất định là ban ngày mệt mỏi quá, đều là do em không tốt, mau, em giúp anh lên giường nằm nghỉ một chút, rồi đi nói ẹ, gọi điện cho bác sĩ vũ Trạch!"

Lôi dương xoay mình một cái, hai tay đem ôm nàng vào lòng, ánh mắt sáng ngời lên nhìn nàng "Không sao đâu. Nếu một ngày nào đó anh thật sự không tốt, em có khóc không?"

"Lôi nhị thiếu gia..."

"Gọi anh là Dương, anh là chồng em, chỉ ít thì bây giờ là như vậy, đừng gọi anh là thiếu gia" Hấn mỉm cười sửa lại lời nàng "Nào, gọi thử cho anh xem nào"

Phong linh ngượng ngùng nhìn hấn, nhìn thấy miệng hấn ôn nhu cười cổ vũ, nhẹ nhàng mở miệng gọi một tiếng "Dương...anh không phải đầu choáng váng sao?" Còn có thời gian mà để ý nàng gọi hấn như thế nào sao?

"Khỏe rồi"

"Khỏe rồi?"

"Sau này anh vừa kêu đau đầu một tiếng, là em phải chạy lại ngay ôm anh một cái, ta sẽ khỏe ngay" Lôi dương nhắm mắt lại, khẽ tựa cằm vào vai nàng. Chính là khi ôm nàng, ngửi thấy mùi hương dễ chịu trên người nàng, cảm thấy tiếng tim đập mạnh của nàng...hấn biết, lòng nàng vì hấn mà rung động, ít nhất giờ phút này là vậy, thật sự là tốt đẹp cực kì.

Hấn sống cùng nàng, liệu có sao không?

Mặc dù có điểm nguy hiểm...bởi vì hấn hoài nghi chính mình làm Liễu Hạ Huệ được bao lâu [Liễu Hạ Huệ 720 TCN- 621 TCN), tên thật là Triển Cầm (展禽), tự là Quý (季), người đất Liễu Hạ (柳下), nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử. Liễu Hạ Huệ làm Sĩ Sư, ba lần bị truất mà không bỏ nước. Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cứng. Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm. Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào] (Thông tin này bí lấy từ wikipedia, ý là anh LD nhà ta không biết có thể chịu đựng cảnh suốt ngày đụng chạm mà sơ mũi được gì ý à - Bilun-)

Nhưng mà hấn cũng không muốn buông tay a, thời điểm vừa nhìn thấy nàng lần đầu tiên, chỉ biết rằng bản thân rất lưu luyến.

Chỉ cần nàng ôm hấn là hấn có thể hết choáng váng sao?

Phong linh đương nhiên biết chuyện đó là không thể nào, nhưng mà, nghe được hấn nói như vậy, niềm vui trong lòng nàng bỗng nhiên muốn bay vụt ra ngoài.

"Nếu đúng là như vậy, em sẽ ở bên cạnh anh cả đời, không phải là anh vĩnh viễn sẽ không chết?" Lôi dương tâm vừa động, nâng khuôn mặt nàng lên, khuôn mặt thâm thúy nhìn nàng chăm chăm "Em sợ anh chết sao? Hay là em hi vọng anh mau chóng chết đi nhanh một chút?!" Hấn đương nhiên biết câu nói kia của nàng là chân thành, lại cố ý xuyên tạc ý tứ của nàng, chính là muốn thương thức khi nàng bị trêu đùa.

Nghe vậy Phong linh lập tức hoang mang lắc đầu, tay che đi miệng hấn, cũng không nghĩ làm như vậy sẽ thất lễ, càng không nghĩ đến hành động như vậy là quá thân thiết, chính là vì quá khấn trương mà hành động như vậy.

"Không phải như thế! Em đồng ý lấy mạng sống mình đổi cho anh, thật đấy! Nếu anh thực sự vì em mà chết, em sẽ áy náy cả đời..." Lôi dương khuôn mặt chợt sáng bừng, tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang che miệng hấn của nàng "Vì em mà chết, là có ý gì?"

"A..." Xong rồi! Nàng như thế nào lại lỡ miệng?! phong linh khóc không ra nước mắt a!

"Nói mau!"

Nàng cắn môi, nước mắt thật sự đã rơi xuống "Em được gả cho nhị thiếu gia, là thật lòng muốn giúp anh khỏi bệnh, cho nên...nếu Lôi nhị thiếu gia chết đi, chứng tỏ là vận mạng của em không tốt, là do em...hại chết..."

"Đủ rồi, không cần em nói hươu nói vượn nữa!" Lôi dương phiền muộn ngắt lời nàng "Về sau, không được nói những lời như thế này nữa. Anh sẽ không chết, cho dù thực sự có chết, cũng không phải là do em hại chết, một ngày nào đó em sẽ hiểu, tất cả cũng không như trong tưởng tượng của em đâu!" Nói xong, Lôi dương quay đầu định đi, một bàn tay lại không ngừng kéo hấn lại --

"Lôi nhị thiếu gia..." Bị hấn lại trừng mắt, Phong linh vội sửa lời, gọi hấn một tiếng "Dương, anh muốn đi đâu? trời khuya rồi"

"Anh đi tắm"

"Đề em giúp anh" (Bí: thích thế còn gì)

"Không cần, anh không phải bệnh đến nỗi không thể tự tắm rửa" Nói xong, Lôi dương định bỏ tay nàng ra, nàng lại nhanh chóng kéo lại "Em..."

Nàng không giám nhìn hấn đang có điểm tức giận trong mắt, tự nhiên vòng tay từ đằng sau ôm chặt thắt lưng của hấn, mặt chôn chặt trên lưng hấn mà nói: "Em nhất định phải giúp anh, cho dù không thể giúp anh có người nói dối tông đường, ít ra, những việc một người vợ nên làm, có thể làm gì, em đều có thể giúp anh làm...Xin anh đồng ý, không được từ chối em...đây là thỉnh cầu duy nhất của em, được không (Bí: quá được ý chứ đồng ý đi anh Dương). Nếu không, nàng làm sao có thể thanh thản lương tâm? Cho dù nàng bị gả đi đây thua thiệt cũng được, dù chuyện gì xảy ra, nàng cũng muốn ở bên cạnh hấn.

Hắn nghĩ, hẳn nhất định là điên rồi nên mới đồng ý chịu cho nàng tắm cho hắn. (Bí: điên như vậy ai chả muốn hi hi:P)

Tuy rằng khuôn mặt của nàng so với trứng tôm còn đỏ hơn, đáng yêu đến nỗi làm cho hắn rất muốn cười trộm.

Mặc dù nàng thật sự muốn chăm sóc hắn cẩn thận, thực là làm cho hắn cảm động.

Nhưng, nàng thực sự không phải một cô gái dịu dàng cẩn thận, tay giúp hắn cởi quần áo, cả người đều như dính chặt lấy hắn, bộ ngực mềm mại như là muốn dụ dỗ hắn cứ cọ cọ vào lồng ngực hắn, làm hắn không thể không phát huy ý kiềm chế trước nay chưa từng có, lại chạy tới vùi nước lạnh, muốn giải tỏa ức chế nhưng vẫn không làm giảm được thứ khó chịu đang trào dâng trong lòng....Lại nghĩ tới nàng đối với hắn là "Phục vụ". Không hài lòng, khi hắn chạy tới vùi sen lạnh, ụy khuất trong lòng khiến hắn đứng cần mỗi khó chịu. Rõ ràng là do nàng hại mà, lại khiến hắn phải chịu đựng như thế này.

Cho dù bây giờ hắn đã nằm trong bồn tắm lớn ấm áp, nhắm mắt dưỡng thần, không, phải nói là "Cố giữ cho tâm ổn định" cố gắng hưởng thụ việc nàng giúp hắn kì lưng, kì chân, kì cọ cả thân thể. Lại vẫn như cũ không thể xem nhẹ đôi tay mềm mại kia, thỉnh thoảng ở trên người hắn trượt qua trượt lại làm hắn nổi bản năng đàn ông...Còn nữa, áo nàng lại ướt đầm làm lộ ra cả nội y bên trong, thỉnh thoảng lại tiến gần người hắn...ai, cho dù từ từ nhắm hai mắt, Lôi dương vẫn là nhìn không được phát ra một trận thờ dài áp lực.

"Được rồi, em ra ngoài đi". Hắn từ từ nhắm hai mắt đuổi nàng. Còn bị nàng sờ xoạc như vậy nữa, hẳn nhất thời sẽ trở thành cái thứ nam nhân bởi vì không thể phát tiết dục vọng mà chết ngất ở bồn tắm mất.

Nghe vậy, tay Phong linh đang kì lưng hắn dừng lại, có điểm khó sờ nhìn hắn. Hắn vẫn nhắm mắt lại, không thèm nhìn nàng một cái, miệng vẫn lạnh lùng mím lại, giống như là đang giận nàng, nhưng mà, rốt cục là hắn giận cái gì chứ? Nàng thực lòng muốn giúp hắn tắm rửa, nàng trước kia chưa từng tắm qua cho ai..."Có phải em làm gì không tốt? Anh nói cho em biết được không? Em sẽ sửa." Hai tay nắm chặt khăn mặt, Phong linh nửa quỳ ở trước bồn tắm lớn không chớp mắt nhìn Lôi dương.

"Em làm thực sự tốt lắm, nhưng mà, em có vẻ không muốn" Nhẹ than một tiếng, Lôi dương thật sự có một nỗi khổ tâm bất đắc dĩ không nói nên lời.

"Em không hề không muốn". Còn có khả năng là rất muốn, tự nhiên biến thành một con sói lai dê a.

"Nhưng mà...anh có vẻ đang tức giận"

"Anh không tức giận"

"Nhưng mà..." nàng nên làm như thế nào mới có thể làm cho hắn vừa lòng đây?

...

Phong linh cắn môi, đầu gối quỳ trên mặt đất đã muốn run lên, chính hai chân cũng không giống chính mình.

Nàng cho tới bây giờ chưa từng chịu ủy khuất như vậy, tuy rằng là con nuôi, nhưng là ba mẹ nuôi đối với nàng thực sự không tệ lắm, nước dâng đến tay, cơm dâng đến miệng, chỉ cần Vân vân có, nhất định nàng cũng sẽ có, nếu không phải do nàng nghe lên thấy ba mẹ nói chuyện, nàng căn bản không thể phát hiện ra mình được nhận nuôi từ bé.

Nàng luôn luôn kiên cường lạc quan, mặc kệ gặp phải đã kích suy sụp gì, nàng đều hết sức mình tươi cười đối mặt, tự nói với bản thân tất cả đều không vấn đề gì...Nhưng là bây giờ, nàng lại có chút cảm thấy tủi thân.

Không là bởi vì phải quỳ ở đây phục vụ tắm rửa ột nam nhân, mà bởi vì...vì sao? nàng có điểm khó lý giải.

Nàng lạ bị hắn làm hư sao? Bởi vì thói quen hắn cười với nàng, thói quen hắn dịu dàng đối với nàng, cho nên, không chịu được khi hắn đối xử lạnh lùng với nàng?

Có lẽ, hẳn không phải cố ý, hẳn chính là một thói quen. Hắn là người bệnh a, nàng sao lại quên chứ a? nàng nên sáng suốt một chút, dù sao đêm nay cũng là đêm tân hôn của nàng a!

Nghĩ vậy, nàng bỗng dừng mỉm cười, sau khi lấy lại tinh thần, lại không phát hiện Lôi dương đã mở mắt ra, đang dùng một loại ánh mắt mị lực mê ly nhìn nàng...nàng kinh ngạc nhìn hắn, không, là bị hắn nhìn, con người thâm thúy kia không biết là có ý gì, nhưng không hiểu sao lại làm cho tâm nàng hoảng loạn, bối rối. Một loại trực cảm con gái nói cho nàng biết...mau chạy trốn! Nếu không sẽ bị nam nhân này nuốt chửng mất!

Loại trực giác này thật mãnh liệt, mãnh liệt đến nỗi làm nàng không thể bỏ qua.

Nghĩ đến thân, hai chân căn bản không thể động đậy, theo bản năng dùng hai đôi tay chống vào bồn tắm muốn đứng dậy, lại mềm nhũn, nàng kinh hô một tiếng, đầu gối của nàng khụy xuống thiếu chút nữa lại ngã nhào, chuyện kì lạ đã xảy ra...nàng không bị ngã xuống, mà là bị một đôi cánh tay lớn kéo vào bồn tắm, cứ như vậy ngã nhào vào khuôn ngực ấm áp rộng lớn đầy nam tính.

"A!" nước nóng bắn lên mặt nàng, nàng theo bản năng ôm chặt lấy thân hình trước mặt mình, lúc ổn định lại cảm thấy một trận chấn kinh dọa tâm.

"Em có sao không?" Lôi dương bình tĩnh lên tiếng hỏi. Nếu không phải hắn phản ứng nhanh, và thường luyện võ mà có một thể lực tốt, với vừa cách đây vài giây kia, hẳn chỉ sợ không đứng lúc mà ôm lấy nàng.

"Vâng..." Nàng gật gật đầu, sau một phút chần động nhưng lại phát hiện mình đang ở trong lòng ngực trần của hắn.

Không đúng...hình như không chỉ ở trong lòng ngực mà thôi, chân của nàng cũng chạm vào cái gì của hắn trong bồn tắm...nàng vừa nghĩ tới liền đỏ mặt, có cái gì ở đó...cái kia...ôi trời ơi! Nó, nó, nó...thê nhưng sao lại tự nhiên lớn hơn! Rốt cục là xảy ra chuyện gì?

"Thường thức xong rồi sao?" Tiếng nói càng thêm khàn khàn, Lôi dương quả thật sắp bị nữ nhân này tra đến mức sắp chết... hiện tại làm sao bây giờ?

Hắn là không phải muốn giữ cái phong độ quân tử, giữ cái ý định ban đầu là sẽ buông tha nàng sao? hắn có thể sao?

"Hả?" Nàng bị câu hỏi của hắn dọa đến, cả người vội vàng từ bồn tắm đứng lên..."Lại đây" Một cánh tay lớn từ phía sau tiến đến ôm lấy thắt lưng nàng.

Nàng có điểm sợ, nhưng mà cũng không dám làm trái ý hắn, chậm rãi xoay người, sợ hãi nhìn đôi mắt sáng có điểm dị thường kia.

Bồn tắm này lớn, hai người bên trong cũng không nhất định phải chạm vào đối phương, nhưng mà nam nhân này lại cố tình chen chúc lại gần nàng..."Em sợ anh?" Hắn rất muốn cười, nhưng lại không cười nổi: Nàng là nên sợ hắn, như vậy về sau mới có thể khôn ra mà tránh xa hắn.

"Không...sợ" Nàng kì thật không phải sợ hắn, mà là sợ ánh mắt của hắn lúc này...

"Nha đầu nói dối"

"Em thật sự không sợ anh"

"Phải không? biểu hiện kia đâu phải như thế"

Bàn tay to lớn của hắn kéo nàng lại gần hơn, đem toàn bộ thân hình nhỏ nhắn của nàng dựa sát vào người hắn, làm cho nàng càng dựa sát vào cái nơi mẫn cảm của hắn đang tăng nhiệt.

"A!" Nàng kinh hô ra tiếng, bởi vì cùng hắn thân mật tiếp xúc chặt chẽ như vậy, làm cho khuôn mặt nhỏ của nàng cảm giác nóng bừng như sắp bị thiêu cháy.

Còn có, nàng cảm nhận được cái thứ cứng rắn thật lớn, rất giống với cái nàng vừa thấy...trời ạ, nàng không thể còn muốn đi xuống!

Phong linh hai tay che khuôn mặt, bộ dáng xấu hổ muốn chết, chẳng những không làm cho hắn giảm bớt ham muốn của mình, mà càng làm người ta thêm động tình.

"Biết cái kia thể hiện điều gì không?" Lôi dương ghé mũi sát tai nàng, dịu dàng nói nhỏ: "cái đó thể hiện anh muốn ôm em, một loại khát vọng khi nam nhân muốn nữ nhân...có sợ không?" nàng hồ hập khó thở cùng gương mặt đỏ bừng, càng nhìn lại càng làm cho hắn chần động, rõ ràng muốn dọa cho nàng chạy đi, lại phát hiện tay của chính mình đang ôm chặt, căn bản là không muốn buông người ta ra...rõ ràng là nước nóng, thân nhiệt hắn cũng nóng, phong linh kêu nhỏ thân hình lại hơi run run.

Cho dù nàng chưa bao giờ hiểu được quan hệ nam nữ, cho dù hiện tại bây giờ kinh nghiệm của nàng bằng không, cũng không thể là nàng không biết, bản thân mình khi bị nam nhân này ôm như vậy, tâm cùng thân thể lại phát sinh dục tính.

Nàng mong muốn hắn ôm nàng trong lòng, sâu một chút, lại làm cần một chút...mong muốn cũng sắp phải chết rồi!

Nhưng mà hình như ý định nam nhân này là tra tấn nàng, không muốn tiến hành bước tiếp theo..."Không sợ" Thanh âm run run cất lên, nàng nửa điểm cũng không thừa nhận mình sợ nam nhân này, ngược lại mở lớn hai mắt ra nhìn hắn chăm chăm xem xét "Ôm em được không? anh mau ôm em đi!" Thật sự là...nha đầu to gan lớn mật a.

Khuôn mặt Lôi dương càng trầm.

Nàng thật sự là không sợ hắn? Hay là, nàng căn bản là một cô gái ngốc nghếch không biết hoan ái nam nữ rốt cục là chuyện gì?

Nam nhân có thể đơn thuần vì muốn một nữ nhân mà ôm nữ nhân, nữ nhân nào?

Nàng khéo khi cả thương hắn hay không cũng không rõ, lại chủ động mở miệng muốn hắn hôn nàng?.

Nàng sẽ hối hận...nhưng mà, tay hắn một chút cũng không nghe theo lý trí sai bảo, tay giờ lên, đem gáy nàng ôm vào lòng, hôn nàng thật sâu

Bạn đang đọc truyện *Cưới Vợ Xung Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Chỉ có hôn, không có đe dọa gì nàng, ngược lại đem chính mình lại sợ hãi.

Lôi dương nằm dưới gốc đại thụ đọc sách, cũng không ngừng nghĩ về nụ hôn đêm hôm đó ở bồn tắm lớn.

Qua một đêm hẳn mới hiểu, tiềm ẩn trong con người hắn, về dã tính trong nam nhân có bao nhiêu mãnh liệt, chính mình lại khát vọng một nữ nhân...Điều này quả thực không tưởng tượng nổi, khổ vì nàng thậm chí chỉ là một cô gái, nói là cô gái có vẻ thỏa đáng đi? Đúng hết ảy đều là ngây thơ mà rắc rối, lại ngoài ý muốn chọc người động tình, hơn nữa khi đôi mắt si ngốc triển miên nhìn hắn, lý trí hẳn cơ hồ như muốn đầu hàng.

Ài...hắn gấp sách lại, bởi vì một chữ cũng đọc không nổi.

"Một mẻ chưa, có muốn uống trà không?" Âm giọng ngọt ngào truyền đến, Phong linh bưng một khay trên có tách trà, nhẹ nhàng mà đi tới, đặt trên bàn gỗ ở cạnh đó, lại cầm tách trà đưa cho hắn "Mẹ nói anh thích nhất là vừa nhìn trời vừa uống trà, cho nên em mới đến bếp pha một tách trà, anh uống thử xem có ngon không?" Nàng nhìn hắn chờ mong, Lôi dương cũng rất phối hợp uống một ngụm, sau đó mỉm cười với nàng một cái "Chà em pha rất ngon"

"Đúng không?" Khuôn mặt bừng sáng, mọi cảm xúc vui vẻ đều không che giấu. Nàng ở trong bếp học hỏi gì bếp mất một lúc lâu mới nắm bắt được bí quyết, nếu hắn vừa miệng, hết thấy những cố gắng của nàng đều là có ý nghĩa.

"Đúng, rất vừa vặn, mùi vừa phải" Lôi dương cười buông cái chén, trong lúc vô tình lại nhìn thấy bàn tay trắng trẻo có một đốm hồng, mày nhíu lại, tay cầm lấy tay nàng kéo lại gần.

Nàng đau kêu lên một tiếng, vội vàng dấu tay về đằng sau.

Ánh mắt hắn nghiêm túc nhìn nàng, nàng giả ngốc, ngọt ngào cười với hắn.

"Đưa tay cho anh xem"

"Tay em không có gì hay để xem" Chống lại khuôn mặt lạnh của hắn, Phong linh vẫn là cười với hắn, xem có thể hay không dời đi sự chú ý của hắn "Cái kia, em vừa cùng với đi bếp học vài món điểm tâm nha, dĩ ấ tay nghề quả thực rất siêu, nướng ra cái bánh ngọt ngon hết sức..." Một thân ảnh cao lớn đột nhiên đứng lên, bước một bước lên phía trước kéo nàng vào lòng.

"A" Nàng kinh hô một tiếng, thân hình yếu đuối nhỏ nhắn thoáng cái ở trong lồng ngực rộng lớn nam tính, nàng động cũng không dám động, vì vậy làm cho nàng nhớ đến cái tình cảnh hôm nào ở bồn tắm, làm cho nàng nhẹn không được mặt đỏ tim đập.

Nụ hôn kia, đối với nàng quả thực có rung động.

Nàng chưa bao giờ biết một cảm giác bị nam nhân hôn lại như vậy...kinh tâm động phách, toàn thân vô lực, như lửa thiêu, lại nghĩ như là bị lửa vây tới...mấy ngày nay, mỗi lần khi nghĩ đến nụ hôn kia, thân thể của nàng lại không tự chủ mà nóng lên, giống như làm cái gì cũng không cảm thấy dễ chịu.

Nàng không biết nên làm cái gì bây giờ? Loại sự tình này nàng lại không biết hỏi ai? Huống chi, ở Nhật bản này nàng không có bạn, tiếng Nhật không phải thông thạo, lại không thể gọi điện hỏi bố mẹ...Dù sao nàng cảm thấy mình từ lúc kết hôn trở đi biến thành một con mèo nhỏ vào mùa xuân, chỉ cần bị tay Lôi dương chạm vào, hoặc là ánh mắt của hắn dừng trên người này quá hai giây, thân thể của nàng sẽ tự động nóng bừng lên...Huống chi, hiện tại hắn ôm nàng như vậy...nàng thật sự không dám nhúc nhích một chút nào, chỉ sợ chính mình không kiềm chế được, hướng hắn mà xông đến.

So với Phong linh đầu đang miên man suy nghĩ, Lôi dương có vẻ lý trí hơn, ôm nàng như vậy mà tim đập quá 100/phút, hắn đã dễ dàng xoay lưng nàng, cầm hai tay nàng lên mà xem xét cẩn thận... "Bị phỏng?"

"Hử?" Phong linh bị dọa bừng tỉnh, không rõ bàn tay mình khi nào đã bị hắn nắm lấy.

"Bởi vì muốn pha trà cho anh uống, cho nên tay mới bị phỏng, phải không?", hắn hỏi, ánh mắt đã ánh lên sự nguy hiểm.

Nàng sùng sốt một chút, không có can đảm mà ở dưới ánh mắt như vậy của hắn mà nói dối, đành phải gật gật đầu "Không đau, anh đừng lo, thật sự một chút cũng không đau...À!" Hắn như vậy nắm chặt lấy tay nàng, nước mắt của nàng thiếu chút nữa chảy ra.

"Còn nói không đau!? Tiểu lừa đảo!" Hắn dùng tay còn lại, quay nàng lại kéo cổ tay nàng vào trong nhà "Em sẽ không ngốc đi xả nước đi chứ?". Vọt, hắn bước nhanh, nàng cố gắng đuổi theo.

"Chưa bôi thuốc sao?"

"Chưa..."

"Ngồi xuống" Hắn đem nàng ấn xuống ghế ngồi, khom người tìm thuốc trong tủ, nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, cầm lấy tay nàng thay nàng bôi thuốc. "Thuốc này là phương thuốc bí truyền nhà bác sĩ Vũ trạch, trị phỏng rất hữu dụng, em sẽ hết đau nhanh thôi." Động tác của hắn vừa dịu dàng vừa nhẹ nhàng, khuôn mặt còn lộ chút xót xa, làm cho Phong Linh rất cảm động, lại cảm thấy ngọt ngào, ánh mắt nhẹ nhàng ôn nhu nhìn vào khuôn mặt hắn, lướt tít rồi đi.

Bôi xong, thu dọn thuốc lại, Lôi dương vừa ngừng đầu liền nhìn thấy vẻ mặt đầy si mê nhìn mình. Tuy rằng con người kia thường ở cạnh hắn, nhưng mà rất ít khi hắn nhìn thấy vẻ mặt này của nàng.

Từ ngày ở bên tấm bị hấn hôn làm cả người vô lực sắp khóc, nha đầu kia như là thường theo bản năng trốn tránh hấn. Tuy là buổi tối vẫn ngủ chung giường với hấn, thỉnh thoảng tỉnh dậy sờ trán hấn xem có sốt hay không, còn giống như người mẹ nhỏ đắp cho hấn cái chăn, có khi lại vụng chộm ôm hấn một cái, nhưng khi ban ngày hấn tỉnh, chỉ cần ánh mắt hấn hơi lướt qua, nàng sẽ tránh né, tay vô tình chạm vào người nàng, nàng sẽ không tự chủ mà kinh hãi nhảy dựng lên...Nói thực ra, hấn rất là cao hứng, lại có một chút cũng không cảm thấy cao hứng.

"Phong linh" Hấn vẫn quỳ gối trước mặt nàng, ngẩng đầu gọi nàng.

Nghe tiếng, Phong linh thu hồi ánh mắt đang trên mặt hấn, hai tay lại khấn trương nắm vào nhau.

"Tối hôm đó...."

"Là lỗi của em" Phong linh vội vàng ngắt lời hấn, một tiếng trống cổ vũ tinh thần đem mấy truyện giấu trong lòng mấy ngày nay nói ra "Em không nên bảo anh ôm em, anh rõ ràng là một bệnh nhân, đều là tại em...anh mới bị choáng váng đầu...thật xin lỗi, là lỗi của em"

Chắc...Lời dương bình thân nhìn nàng.

Đêm đó, hấn rõ ràng là dục hòa thiêu đốt muốn ngừng mà không ngừng được, lại thật sự không dám đem nàng ăn, nên mới giả bộ bất tỉnh, nha đầu kia lại tự trách như vậy, nói hấn phải làm thế nào mới tốt đây?

Hấn nghĩ muốn nói với nàng điều gì đó, nàng lại không cho hấn nói, thật là vất vả mới có dũng khí nói chuyện, liền một hơi nàng chặn lại lời hấn, lại nói "Em về sau sẽ hết sức cách xa anh một chút, không, ý của em là...tuy rằng em sợ lại nói với anh là ôm em đi, bởi vậy muốn cách xa anh một chút, nhưng mà, em muốn làm một người thê tử tốt, một người vợ tốt, tận tâm hết sức chăm sóc anh, làm bạn anh..." Lời dương không nói gì chỉ nhìn nàng. Biết nàng còn chưa nói xong, hấn hào phóng để cho nàng nói tiếp.

"Còn có, em nghe mẹ nói, khi nào đi Đài loan một chuyến xin tạm nghỉ học, về sau em sẽ toàn tâm toàn ý chăm sóc anh, chăm sóc anh mập mạp lên, mặc kệ bệnh gì đều khỏi hết.."

"Còn một năm nữa là tốt nghiệp, phải không?"

Lời dương nhẹ giọng ngắt lời nàng "Cố mà học xong, anh ghét nhất là bỏ dở giữa chừng"

"Nhưng mà..." Phong linh nhìn hấn, muốn nói gì lại thôi.

"Anh sẽ nói với mẹ anh, không sao đâu, yên tâm đi" Về điều này, hấn sớm có quyết định an bài.

"Nhưng mà..." còn một năm nha, không biết hấn có thể sống nổi một năm nữa hay không, không phải sao? Nếu nàng về Đài loan học tiếp một năm, khi trở về, nếu không hay nàng sẽ không thể gặp lại hấn...nghĩ đến đây...sống mũi nàng cay cay.

"Anh quyết định rồi, em phải làm theo" Lời dương nói xong định đứng lên, bàn tay lại bị một bàn tay nhỏ nắm lại.

"Không được, em muốn ở bên cạnh anh! Bài em sẽ học sau, chỉ có điều không phải là bây giờ"

"Đó là khi nào?"

"Chờ..." Đợi đến khi nào? Phong linh nhìn hấn, tay nắm chặt hơn "Chờ cho sức khỏe của anh tốt hơn, em sẽ đi học tiếp"

Lời dương bỗng dưng xả môi cười "Là đợi khi anh chết đi sao?" Phong linh hốt mắt đỏ lên, nóng nảy "Không phải như thế! Em chỉ muốn chăm sóc anh thật tốt! Học khi nào cũng được, lúc này không vội, xin anh đừng xuyên tạc lời nói của em" Nhìn nàng nóng vội...Lời dương thật sự rất muốn cười, nhưng cũng có điểm nhỏ nhỏ cảm động, nếu nàng biết hấn căn bản không bệnh, sức khỏe vô cùng tốt, không biết sẽ là biểu hiện gì? Là tức giận hay ngạc nhiên? Hay là vui vẻ mà khóc rống lên? Nói thực ra, hấn rất muốn biết. Đáng tiếc bây giờ còn chưa được.

"Em rốt cục vì sao cứ muốn gả cho anh?"

"Hả?" Sao lại đột nhiên chuyển sang đề tài này? Phong linh bị vấn đề của hấn đe dọa, không nói được tiếp. Một đôi mắt thanh lệ bắt đầu hiện lên tia bất an, ngay cả bàn tay nhỏ bé đang nắm tay hấn cũng gấp rút thu về không có dấu vết.

Hấn đem tay nàng nắm lại trong bàn tay mình "Nói, anh muốn nghe em nói thật" Vấn đề này, Lời dương đương nhiên đã lén lút hỏi thông qua mẹ mình, chính là hấn không nghĩ bản thân nàng là cam tâm tình nguyện gả cho hấn, theo lý thuyết, thì một tiểu thư thiên kim sống trong an nhàn sung sướng, không thể nào vì muốn báo đáp công ơn cha mẹ mà chấp nhận gả ột người bệnh sắp chết. Nói gì thì cũng phải nhón nháo đòi tự tử, không thì cũng làm một cuộc mất tích hoặc chôn khỏi nhà.

Nhưng mà, theo hấn biết, cái gì cũng không có. Nói cách khác, khi cô gái này chính thức tiến vào cửa nhà hấn lại vô cùng bình tĩnh, ngoại trừ vẻ khấn trương bên ngoài, biểu hiện của nàng thậm chí là thích hấn...Hấn lớn mật phỏng đoán là nàng gặp qua hấn rồi thích hấn, cho nên đồng ý gả cho hấn, nhưng mà nàng gặp hấn lúc trước ở đâu? Nàng một mình đi đến Nhật bản, khi gặp hấn không phải là có trực tiếp hỏi hấn có phải thích nàng không? (Chương 1 i). Có phải nàng sớm đã chuẩn bị tâm lý phải gả cho hấn, cho nên, phỏng đoán như vậy có vẻ là đúng hơn.

Cũng có thể, nàng và cha nàng có một bản hợp đồng nào đó? Ví dụ như là, nếu sau này hấn chết, nàng có thể làm gì cũng được?

Vốn là, hẳn là không quá tương tể cứu giữ chỉ nhánh cuối, dù sao mục đích của hẳn là làm anh trai hẳn thuận lợi thừa kế mới đồng ý đáp ứng lấy một cô vợ xứng hỉ, thuận tiện làm cho hẳn được một cái tự do thôi.

Nhưng mà, bây giờ hẳn muốn biết, muốn biết cô gái này trong đầu suy nghĩ cái gì? Lúc trước là tại sao lại gả cho hẳn?

Hẳn thậm chí suy nghĩ lý giải thật nhiều, về gia đình của nàng, tất cả về nàng... "ba và mẹ có một cái ân tình, có ân báo ân là nguyên tắc làm người của ba, cho nên..."

"Có phải là ân tình của ba vợ với mẹ anh phải không?"

"Nhưng thân là con gái phải thay cha báo đáp ân tình này"

"Cho nên em mới cam tâm tình nguyện thay hẳn báo đáp?"

Lôi dương khuôn mặt bừng sáng nhìn về bất an của nàng, đem ánh mắt nhìn sâu vào mắt nàng.

"Là...em rất yêu ba, rất thương ông, cho nên em tự nguyện" Cho dù như vậy là lừa gạt mọi người, bao gồm cả người đàn ông mình thích trước mặt này, nàng cũng không hối tiếc.

Trời ạ...nàng thích hẳn?

Ý nghĩ trong đầu chợt lóe, nàng bị ý nghĩ thích hẳn của chính mình làm bất động, trong lòng có chút sợ hãi.

Là đi? nàng sớm biết là mình thích hẳn, rất thích, thích đến nỗi không ngần ngại muốn hẳn ôm nàng, thích đến nỗi chỉ cần hẳn nhìn qua nàng, nàng liền hoảng, tay hẳn chỉ hơi chạm vào người nàng, nàng liền rối loạn, bối rối đến mức không biết nên đặt tay ở đâu? Tâm đề ở đâu?

Nàng là thích hẳn như vậy, cho nên không muốn rời khỏi hẳn, không muốn hẳn chết, vì chính mình gả cho hẳn trong một cảm giác tội lỗi áy náy, cũng không thể nói thật với hẳn, điều này làm cho nàng khổ sở, nhưng cũng không thể làm gì.

Nếu có thể, nàng hi vọng hẳn có thể lấy Vân vân với số mệnh tốt, sống tốt hơn.

"Anh sao?"

"Hả?" Nghe được là bởi vì em yêu ba em nên mới gả cho anh, anh không mấy vui về đâu" Lôi dương tay giữ chặt tay nàng, đem về mặt đáng yêu giật mình của nàng trong đáy mắt, khóe môi không khỏi gọi lên một ý cười.

"Không phải như thế..." Nàng tuyệt đối không muốn hẳn phật ý, hướng chỉ, nàng còn thích hẳn như vậy.

"Hay là em thích anh?"

"Hả?" Khuôn mặt nhỏ đột nhiên hồng, đúng là ngây ngốc nhìn tuần nhan của hẳn, đã quên dòi đi "Thật sự..." có thể nói sao "Đúng chứ?" Một lúc lâu sau, môi của nàng cuối cùng cũng giật giật "Vâng"

"Anh nghe không rõ"

"Vâng....." hay là nghe không rõ

"vâng, là em thích anh, em thích anh, được chưa?" Bị hẳn khích làm nàng vừa thẹn vừa giận, tiểu Phong linh cũng phát nổ.

Khả phát hoàn phiêu, nhìn thấy hẳn đang nén cười. Rất muốn như vậy vùi vào để vĩnh không thấy người kia.

Chân xoay đi, Phong linh xoay người chạy đi.

Lôi dương không có giữ chặt nàng, đôi mắt dõi theo dáng chạy của nàng, khuôn mặt đang cười lại có nét âm đạm.

"Rõ ràng đối người ta vô tình, cần gì phải gây xích mích nhất tri xuân thủy? Nói ra, cậu thật đúng là cái tai họa." Vũ Trạch Du không biết khi nào đã đi vào cạnh cửa, hai tay khoanh trước ngực xem kịch vui.

"Chắc, xuất quỷ nhập thần, cậu chừng nào thì đôi nghề làm quý?" Lôi Dương lạnh lùng ngắm Vũ Trạch Du liếc mắt một cái, lướt qua anh đi ra bên ngoài sân.

Bên ngoài ánh mặt trời sáng chói, làm cho Lôi dương theo bản năng nheo nheo mắt.

Vũ trạch du ngoắc ngoắc môi cười, bước đi tiếp, cứ như vậy nhàn nhả mà kiếm một tảng đá lớn ngồi xuống "tớ là quý từ lâu, cậu không phải là đã thấy thành thói quen rồi sao? Nếu cậu không thất thần thì vừa rồi tuyệt đối không chờ tớ lên tiếng mới phát hiện ra tớ đến chứ."

"Tớ không xuất thần"

"Thì là thất thân" Vũ trạch du bí hiểm nhìn hấn.

"Lôi nhị thiếu gia vì mới cưới vợ nên mới thất thân? Thật là một tin tức lớn." Lôi dương quay mặt, đôi lông mày nhếch lên.

"Tiếng Trung của cậu cũng thật tiến bộ a, dám ở trước máy chém mà đùa giỡn, đến đây bày trò với tớ".

Hai người đều là con lai Trung nhật, lại đều lớn lên ở Nhật bản, vì thế nên tiếng Trung kẻ tám lạng người nửa cân cũng không hơn nhau lắm, nhưng mà Vũ trạch hạo cha của Vũ trạch du rất yêu mẹ anh, tuy rằng mẹ anh đã qua đời, nhưng có mời giáo viên đến dạy hấn tiếng Trung, còn Lôi dương thì cha hấn là người Đài loan, lại thêm truyền thống văn hóa Phương đông, trên cơ bản hấn ở nhà thì tiếng Trung được coi là tiếng mẹ đẻ, còn tiếng Nhật chỉ là tiếng phụ, cho nên đương nhiên tiếng Trung nói rất tốt.

Vũ trạch du không để ý tới hấn, đôi tay dài vươn tới bình trà bên cạnh, rót vào tách, ngửa đầu uống cạn sạch một hơi, uống xong, rót cho Lôi dương một chén đưa đến trước mặt hấn.

"Trà ngon, nhưng đáng tiếc là lạnh"

"Uống được chứ?" Lôi dương đưa tách trà lên miệng, tinh tế thưởng thức, dường như luyện tiếu, kỳ thật là nhớ đến trà do cô gái kia vừa pha, về mặt chuyên chú, nghĩ nghĩ, khéo môi không kiềm chế được khẽ nở một nụ cười nhẹ.

Quả thật là quý quái mà.

Vũ trạch du không nghĩ gì vẫn cúi đầu xuống, Lôi nhị thiếu gia như vậy quả thật cách xa trí tưởng tượng của hấn, thà rằng đem tâm mắt nhìn lên tán lá xanh trên cao còn hơn lại thêm bầu trời xanh biếc.

"Đúng rồi, vừa mới nghe tớ nói muốn đi Đài loan, ba tớ mắng tớ bất hiếu, nói rằng ông đã từng này tuổi, tớ lại còn để ông lại một mình sống ở Nhật, cho nên không cho phép tớ đi."

"Ông ấy tưởng là cậu bỏ lại tất cả ở Nhật để đi với tớ sao?". Vũ trạch du nở nụ cười. "Quả thật là cha con chúng tôi đều như ở trong bàn tay a Lôi nhị thiếu gia, xem ra chúng tôi cả đời này đều không thoát khỏi tay của cậu rồi".

"Đâu có, Vũ trạch gia nhà cậu ở Nhật bản không chỉ nổi tiếng về địa vị, tiền tài, quyền thế, ai cũng phải e dè, Lôi dương tớ may mắn được lệnh tôn yêu quý mới có thể làm càn như vậy chứ, một bác sĩ như cậu không phải suốt ngày cứ lấy chuyện này ra giễu cợt tớ, tớ ngại lắm."

"Cậu? ngại? ha"

"Cứ cười đi, đến lúc ở Đài loan, cuộc sống không quen, tớ sẽ không cứu cậu"

"Vậy cậu đừng trách tớ trước mặt cha mẹ cậu đem chân tướng của cậu nói ra"

"Nếu cậu cũng muốn danh tiếng gia đình mình bị ảnh hưởng thì xin mời"

"Chắc, lương tâm bị chó ăn"

"Cho nên, đồng ý chứ?"

Vũ trạch du tà tà liếc mắt một cái "Có sao không? cậu đường đường là danh họa Nhật bản, có thể tự mình đến Đài loan giảng dạy cho người ta còn cầu không được"

Lôi dương nở nụ cười "Cám ơn, được bác sĩ thiên tài khen ngợi, tớ thật sự là được coi trọng quá"

Vũ trạch du nheo mắt lại "Chắc, người ta nói lễ nghĩa sinh dối trá, Lôi dương cậu hôm nay đúng là nhiều lễ nghĩa quá, làm cho tớ có điểm bất an"

"Ha ha"

"Nói đi còn nói lại, vì một cái tiểu Linh Đương mà phải lôi kéo tớ đến Đài loan sống, có phải rất khoa trương không?" Đến bây giờ Vũ trạch du không còn cảm thấy bị ức hiếp nữa liền tỉnh táo lại.

Nếu không phải chính bản thân anh muốn thăm lại quê hương của mẹ, nếu không phải vì anh căn bản không quen luyện quyền vị danh tiếng, cũng không muốn quyền luyện, nếu không phải anh muốn đến Đài loan xem cách chữa trị bệnh, thuận tiện cứu người, nếu không, một Vũ thiếu gia đường đường đây tôn quý, thì việc gì lại chịu sắp đặt của hấn?

Cố tình, người này chính là nắm bắt được điểm này, mới có thể buộc anh đi cùng hấn đến Đài loan định cư một năm, đẹp đẽ là nói muốn giúp vợ học tiếp, trên thực tế là người này muốn hưởng thụ cuộc sống tự do, chỉ có rời Nhật bản, rời khỏi tầm mắt của Long điền nhĩ tử, người này mới có thể trở thành "Người bình thường". Tóm lại một câu, chính là một kẻ đáng thương.

"Là Phong linh, không phải Linh đương" Đã không biết lại nói nhiều, Lôi dương sửa lời.

Điều này, căn bản không phải là trọng tâm, người này rốt cục là muốn so đo cái gì?

Đột nhiên, Vũ trạch du có một cảm giác chưa từng có, cảm giác muốn nôn.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Vợ Xung Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Bữa sáng ở dinh thự Long điền, hôm nay có vẻ náo nhiệt hơn, bởi vì có thêm Lôi nhị thiếu gia cùng tân nhị thiếu phu nhân - chưa bao giờ ăn sáng cùng mọi người, tất cả mọi người đều ngồi ngay ngắn ở phòng ăn, làm cho những người giúp việc cùng đi bếp đều rất vui vẻ.

Xem ra Lôi nhị thiếu gia sức khỏe đã có nhiều chuyển biến tốt, khí sắc không còn tái nhợt, hơn nữa nụ cười luôn nở trên môi, đối với nhị thiếu phu nhân cũng thực chăm sóc, không nói gì kéo tay nàng vào phòng ăn, còn giúp nàng kéo ghế ngồi, gấp đồ ăn, ngọt ngào vô cùng (mình cũng mún ui:P)

Như việc này đương nhiên Long điền nhĩ tử cùng Lôi minh viễn cũng thấy được, tuy rằng không nói ra lời nhưng ý cười trên mặt là không thể che dấu.

Long điền nhĩ tử gấp một miếng thịt kho tàu đặt vào bát hắc, cười trừ nói "Con cũng ăn nhiều một chút, đừng chỉ lo gấp đồ ăn cho vợ"

"Bộ mẹ ghen tị sao?" Lôi dương cười, tay cũng gấp lại miếng thịt đưa ẹ "Đây, đây là con hiếu kính mẹ, còn ba nữa, cái này cho ba"

"Mẹ con hai người làm cái gì vậy? Gấp qua gấp lại thật mất vệ sinh, tự mình ăn là được rồi, cũng không phải là lâu ngày mới gấp mặt" Lôi minh viễn nhin không được cười nói một câu, đem miếng thịt trong bát cắn một miếng, đúng là có chút cảm động.

Những năm gần đây, bởi vì sức khỏe Lôi dương không tốt, ba bữa thường đưa vào phòng hắc, chỉ có khi con lớn Lôi lạc về nhà, con thứ hai mới ngồi ăn chung, giống như tình huống hôm nay tự mình ra ngoài ăn cơm cùng mọi người, thật đúng là chưa từng thấy bao giờ, tránh không khỏi làm cho ông có chút cảm động, ại...

Phong linh không thấy được không khí cổ quái trên bàn ăn, chính là cúi đầu ăn một mạch, cố gắng nghĩ Lôi dương là cơm trong bát nàng ăn sạch.

Hắc bình thường ở trong phòng hắc ăn cơm luôn như vậy, luôn đem đồ ăn gấp cho nàng, giống như vỗ béo cho heo, nói cái gì là nàng rất gầy, phải ăn nhiều một chút, hơn nửa tháng nay nàng cũng đã cảm thấy quen với việc này.

Nói thực ra, Lôi dương muốn khi nghỉ hè nàng về Đài loan, học nốt một năm còn lại, tâm trạng của nàng rất thấp trầm, không chỉ vì cảm thấy sắp phải chia lìa mà không muốn đi, mà là vì còn có một nguyên nhân khác, từ sau khi nàng chính miệng nói thích hắc, tình cảm của hai người từ đó không những không tiến triển thêm mà còn có vẻ như ngày càng xa lạ hơn.

Nàng không biết rốt cục là nàng sai cái gì? Hắc không thích nàng thích hắc sao?

Hay là bởi vì hắc không thích nàng, cho nên không mong muốn nàng thích hắc?

Mặc kệ là vì cái gì, cả hai đáp án này đều sẽ chỉ làm cho tâm tình của nàng càng khó chịu.

"Ba, mẹ, về sau có lẽ phải hơn nửa năm mới gặp lại ba mẹ" Lôi dương mỉm cười trước vẻ ngạc nhiên sững sờ của ba mẹ, nói ra quyết định của hắc "Con quyết định cùng Phong linh về Đài loan sống một năm, chờ nàng tốt nghiệp đại học rồi mới về Nhật bản" Há? Đang ăn Phong linh nghe thế liền ngẩng đầu lên, lẳng lẳng nhìn Lôi dương.

Vừa rồi nàng không có nghe nhầm chứ? Hắc nói muốn cùng nàng về Đài loan?

Điều này có thể sao? Hắc là bệnh nhân nha!

"Ta không đồng ý" Long điền nhĩ tử buông đũa, vẻ tươi cười trên mặt nháy mắt biến mất, ánh mắt lạnh lùng quét về phía con dâu Phong linh.

Phong linh tâm run lên, thần sắc có chút tái nhợt.

"Có phải cô yêu cầu Lôi dương cùng cô về Đài loan đúng hay không? Cô không thể tiến được một bước lại muốn tiến thêm một tấc? Lúc trước Lôi dương nói ta cho cô về Đài loan học tiếp đại học, cô còn đưa ra yêu cầu quá đáng này, tuy rằng ta thực sự cảm kích cô đồng ý gả cho Lôi dương, nhưng cô dù sao cũng là con dâu Lôi gia, mọi chuyện nên lo lắng cho chồng mình."

"Mẹ, chuyện này không liên quan đến Phong linh, cô ấy không biết quyết định này của con" Lôi dương thần nhiên ngắt lời chỉ trích của Long điền nhĩ tử "Là do Vũ trạch du"

"Vũ trạch tiên sinh?" Long điền nhĩ tử kinh ngạc nhìn hắc.

"Đúng vậy, Du được một bệnh viện có tiếng ở Đài loan về làm việc một năm, cùng một số vị đồng nghiệp tiến hành trao đổi, hẳn là bác sĩ điều trị, chỉ có hẳn mới biết bệnh trạng của con, cho nên con quyết định cùng hẳn đến Đài loan, thuận tiện giải khuây, Phong linh cũng có thể một bên học tiếp một bên chăm sóc con, nhất cử lưỡng tiện không phải sao?" Nghe qua...hình như đúng là như vậy.

Những mà, ở Nhật bản còn có cha của Vũ trạch du, ông ấy là thầy thuốc bậc nhất, cũng là danh y nổi tiếng Nhật bản..."

"Ông ấy cũng đồng ý cho con đi Đài loan, mẹ"

"Cái gì?"

"Bởi vì năm tới ông ấy cũng có nhiều cuộc diễn thuyết, không có nhiều thời gian chú ý đến con, cho nên quyết định để con cùng Du đi đài loan..."

Quay lại với Lôi dương đang đi trên hà lang, dọc đường đi Phong linh đều im lặng, đột nhiên xoay người quay lại ôm lấy Lôi dương, lực va đập kia làm cho Lôi dương lui lại mấy bước, theo bản năng hai tay ôm lấy thân hình kia trong lòng mình, đang chuẩn bị mở miệng quở trách nàng, lại bị âm thanh nước nở của người đang vui đùa trong ngực hẳn làm cho trấn động.

"Đồ xấu xa, đại phì đàn! sao có thể lừa em!" đầu nàng vui trong ngực hẳn, oa oa khóc "Em còn nghĩ anh muốn em một mình về Đài loan, mấy ngày nay đều ăn không ngon, ngủ không yên, nếu sớm biết anh sẽ cùng em về Đài loan, em việc gì phải khổ sở như vậy...oa...anh thật sự rất xấu xa! Sao không cho em biết trước chứ?" Nghe vậy, Lôi dương nở một nụ cười, trong lòng không biết tại sao lại dịu lại.

Quả thật, nàng buồn bực không vui là vì việc này, mỗi ngày đều vụng chộm khóc trong chăn, còn tưởng hẳn không biết.

Ai, hẳn nên làm gì với nha đầu ngốc này đây!!!

Mới gả cho hẳn chưa được một tháng, cứ như vậy lưu luyến hẳn, nhưng nàng ngay cả đại học cũng chưa tốt nghiệp, điều này nói rằng nàng đối với hẳn là thật lòng sao?

Hắn kết hôn chẳng qua chỉ là cái kế hoãn binh tạm thời, hẳn không hi vọng nàng yêu hẳn, cũng không hi vọng mình sẽ quan tâm nhiều đến cô gái này.

Mê luyến dù sao cũng không phải là tình yêu, mê hoặc nhất thời, thích, không có nghĩa là đầy đủ điều kiện để yêu một người. Tình yêu khó bảo toàn lâu dài, nhưng hôn nhân không có tình yêu tuyệt đối không thể hạnh phúc.

Hắn là một người đàn ông hẳn hoi, những phát sinh hẳn đương nhiên phải tự biết không chế, để không gây thương tổn cho cô gái này.

Quan trọng là, hẳn trong lòng khổ sở, nàng có hiểu không? Đáp án đương nhiên là không rồi.

Một số việc nếu nói rõ, cũng không thể làm cho đối phương hiểu rõ được, có một số việc không cần phải nói cũng hiểu được, đối phương cũng có thể hiểu được, mà hẳn với nàng đương nhiên dừng lại ở tình huống trên, cho nên hẳn lựa chọn không nói, bị động bên cạnh nhìn nàng, ích kỷ hưởng thụ yêu thích của nàng với hẳn, lại có vẻ gì đó như là không có.

Nàng nói hẳn rất xấu...đúng vậy, rất xấu, xấu xa cực kỳ. Hẳn căn bản không có phản bác lại lối sống.

Lôi dương nâng khuôn mặt đầy nước mắt của nàng lên, đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng lau đi hai bên khóe mắt "Đừng khóc, thật sự là nha đầu ngốc, cũng không phải là chuyện gì lớn lắm!" Động tác của hẳn thật dịu dàng, dịu dàng đến nỗi làm cho Phong linh càng không dừng được nước mắt.

Con người luôn luôn lạc quan yêu đời như nàng từ khi nào lại trở nên suốt mướt như vậy? Chết tiệt! Nàng thật sự muốn nở một nụ cười cho hẳn xem, nhưng là sống mũi lại cứ cay cay, hốc mắt cũng không kiềm chế được, muốn cười, ngược lại lại nghẹn ngào khóc lên tiếng, oa một tiếng lớn -- Lôi dương bị nàng dọa hoảng hốt, lập tức nở một nụ cười "Em nha, thật giống trẻ con, rốt cuộc mấy tuổi? 17 hay là 18 a?"

"Hai mươi mốt...oa..." Vừa khóc vừa sửa lời hẳn. Nàng học hết ba năm đại học còn là 18 tuổi sao? Không phải người Đài loan chính cống quả nhiên không biết a... (thế chị nghĩ nước khác thì hết 3 năm đại học là mĩ tui vậy!!!:P)

"A? Hai mốt? Em chắc chắn là thế chứ?" Mở miệng chọc nàng, nét cười trong mắt Lôi dương càng lộ ra hơn.

Tay hướng hẳn đánh mấy cái, đánh cho thông suốt, đánh xong mới chột ngớ ra điều gì, hẳn là bệnh nhân a, hai tay bỗng dừng dừng ở trên không, thần sắc ảo não lại không ngừng nhìn phía ngực hẳn vừa bị đánh.

"Anh...anh...thực xin lỗi, em quên anh là bệnh nhân, thực xin lỗi, không phải em cố ý, mau cho em xem anh có bị thương không!" Nói xong hai tay ở trên không trung lại hướng ngực áo somi của hẳn cời cúc ra, nghĩ muốn trực tiếp cời áo hẳn ra xem xét.

"Anh không sao" Hai bàn tay nhỏ bé đang bận rộn bị bàn tay ấm áp nắm lấy, chủ nhân của bàn tay ấm áp còn thuận tiện kéo nàng về phòng, tránh cho nàng tiếng khóc ầm ĩ, kinh động mọi người từ trên xuống dưới của tòa nhà.

"Thật sự không sao chứ? mau đưa em xem" Nàng nghe mẹ chồng nói qua, hẳn trên người có cái gì ứ thanh, ai, làm sao bây giờ?

Nàng càng nghĩ, lòng lại càng khẩn trương, hai tay lại hướng người hay vờn ra-- "Phong linh" Lôi dương giọng nói có chút khàn khàn, hai tròng mắt cũng hiện lên ánh nhìn kì dị, hẳn lại bắt hai tay nàng lại, không cho bàn tay nhỏ bé kia lại khuấy động hẳn, lơ mơ lại khơi dậy bản năng đàn ông của hẳn, sai lầm không nên nói tiếp sai lầm.

"Cái gì?" Tay nàng bị giữ, đột nhiên cảm thấy bàn tay nóng nóng, tiếp theo ngực cũng nóng nóng, sau đó là mặt của nàng.

Hắn cúi mặt gần sát mặt nàng, chớp mũi cũng chạm vào sống mũi thẳng của nàng. Phong linh động không dám động, nín thở...hắn muốn hôn nàng sao?

Trời ạ, nàng liền nhất thời hít thở không thông muốn té xỉu.

"Mất em có quãng thâm?" Há? Phong linh nháy mắt mấy cái "Quảng thâm?" "Đúng vậy, rất khó coi, từ hôm nay ngủ nhiều cho anh, nửa đêm không được khóc, biết chưa?" Nói xong, Lôi dương buông bàn tay nhỏ bé của nàng ra, đứng thẳng lên, cười cười liền xoay người vào trong phòng.

Phong linh ngơ ngác đứng ở đó, bàn tay nhỏ bé sờ sờ đôi mắt cá buổi, mới nghĩ ra lời nói của Lôi dương vừa rồi.

Trời ạ, hắn biết mấy ngày nay nửa đêm nàng thường vụng chộm dậy khóc sao?

Không thể nào?

Thật sự là giết chết người..."Đúng rồi, có muốn ra ngoài một chút không?" Khuôn mặt trong phòng đột nhiên hé ra nhìn nàng hỏi, thuận tiện thưởng thức một chút khuôn mặt đỏ bừng kia của nàng.

Phong linh khuôn mặt đỏ bừng nháy mắt tinh ra "Đi ra ngoài? có thể sao?" Đến Nhật bản nàng quả thực chưa đi đâu được, hắn có thể dẫn nàng đi sao?

"Đương nhiên, em là thần hộ mệnh của anh, có em, sức khỏe anh hình như càng ngày càng tốt" Nghe vậy, Phong linh không nói gì nhìn hắn, bên môi tươi cười nháy mắt biến hơn phân nửa.

"Phải không? Kia...thực sự là quá tốt" Lời nói của hắn, làm cho nàng chột dạ, căn bản không dám nhìn vào đôi mắt dịu dàng kia.

Lôi dương mang theo cô dâu mới, đi vào tổng bộ tập đoàn Á thái Nhật bản ở Đông kinh, nói thật ra, hắn từ 18 tuổi đã cáo ôm không đến đây, tuy rằng hắn là nhị thiếu gia tập đoàn Á thái, nhưng mọi người ở đây không ai nhận ra hắn, hắn cũng chẳng biết ai ở đây.

Bởi vậy, đường đường Á Thái tập đoàn Lôi nhị thiếu gia xuất hiện như vậy bị chặn lại ở lầu một trong đại sảnh, ngay cả phòng khách công ty mình còn không thể nào vào được, càng miễn bàn là gặp anh trai Lôi Lạc, Lôi đại chủ tịch bản nhân.

Lôi đại chủ tịch gần đây đều tăng ca, mỗi ngày đều rất bận rộn, di động cũng không bắt máy, hắn đành phải phi thường ôn nhu viết một mảnh giấy nhắn giao cho thư kí chủ tịch, để thư kí chủ tịch giao cho Lôi lạc, rồi ngồi nhàn nhã ở ghế sofa đợi anh trai đến.

Ai, Lôi nhị thiếu gia làm người như vậy, trên đời đại khái không có kẻ thứ hai. Hắn trong mắt Phong linh có thể xem là rất đáng thương.

"Anh có thể đưa giấy tờ cá nhân để chứng minh thân phận mà" Phong linh cất tiếng nhỏ nhỏ nhắc nhở hắn. Muốn làm rõ cái tình huống hiện tại rốt cục là sao?

"Không sao! chờ một lát cũng được", Lôi dương cười, kéo nàng ngồi xuống cạnh mình. "Em cảm thấy ỳ ỳ khuất sao? Đường đường là Lôi nhị thiếu phu nhân ngay cả tập đoàn nhà mình cũng không vào được, nghe qua có vẻ thật đáng thương a" Phong linh nghe xong yên lặng một chút, cười cười vuốt mái tóc ngắn "ha, anh chưa nói, em còn không biết em có quan hệ với công ty này đây....ách...ý của em là....tóm lại, anh nếu không quan tâm, em đương nhiên cũng không quan tâm, anh hiểu ý em chứ?"

"Hiểu, ý của em là em không phải vì tiền mới gả cho anh" Lôi dương thấy nàng như vậy cười cười trả lời, lại không nhận được trêu nàng một câu:

"Anh không quên, em là vì yêu ba ba nên mới gả cho anh" Phong linh đỏ mặt, nghĩ lại đề tài nói chuyện ngày hôm đó, nay lại trở thành cớ để hắn trêu đùa.

Hắn hẳn không thích nàng? cho nên không nói gì với nàng...nàng là vì rất yêu ba mình, cho nên nguyện ý thay ông báo ân. Hắn là vì sắp chết, nên mới lấy một cô gái mệnh số tốt về làm vợ, ai...đều được, chỉ cần là mệnh số tốt là được.

Nghĩ vậy, Phong linh tâm tình có chút không yên.

Bởi vì, nàng ngay cả điều kiện cơ bản nhất cũng đều không có, hắn lại không chút cảm kích nào mà cười nàng..." Dương, anh tin tưởng vào mệnh số vậy sao?" Nàng khoanh nắm chặt hai tay hỏi hắn.

Lôi dương thấy sắc mặt nàng có điểm tái nhợt, không khỏi nhíu mày.

"Em sao vậy? có chỗ nào không khỏe sao?"

"Không có, anh còn chưa trả lời câu hỏi của em"

"Điều đó quan trọng lắm sao?"

"Đúng, rất quan trọng"

"Anh không tin." Hắn gợn gờng dứt khoát trả lời nàng.

"Vậy vì sao anh muốn kết hôn với em"

"Bởi vì..." Lôi dương còn chưa nói hết câu, đã thấy một dáng người cao lớn anh tuấn đang hướng hần đi đến, đúng là anh trai hần Lôi lạc, cũng là nguyên do hần đồng ý cưới vợ xung hi "Đầu sỏ gây nên"

"Sao cậu lại tới đây? Lẽ ra cậu nên báo trước với tôi một tiếng, để tôi sắp xếp cho tốt, để cậu trực tiếp lên phòng gặp tôi" Lôi lạc nói xong, mới phát hiện em dâu Phong linh bên cạnh, hướng nàng gật đầu nhẹ một chút "Xin chào, ngại quá để em chờ ở đây"

"Không sao a, anh hai" Phong linh thấy người lập tức đứng lên, cúi đầu hướng hần trả lời.

Thấy bộ dáng nàng hành lễ như vậy, Lôi dương nhìn không được miệng hé ra nụ cười.

Lôi lạc nhìn Lôi dương liếc mắt một cái, tựa hồ có điểm ngoài ý nghĩ đưa em trai này với người em dâu không có tình cảm lại có thể sống hòa hợp như vậy, thoát nhìn còn thấy bộ dáng thật ngọt ngào.

"Đi lên phòng nói chuyện" Nói thực ra, Lôi lạc không ngờ sẽ gặp Lôi dương ở công ty.

Tuy rằng biết Lôi dương bệnh là giả, nhưng, Lôi dương lúc trước an bài mọi việc thần không biết quỷ không hay, làm cho anh thuận lợi trở thành người thừa kế tập đoàn Á thái cũng là sự thật, cho dù anh với người em trai cùng cha khác mẹ này từ trước đến nay vốn không thân thiết gì, nhưng hiện tại anh không hề có địch ý.

"Không cần, em chỉ là muốn tự mình gặp anh nói lời tạm biệt, cho nên mới đến đây"

"Tạm biệt? Cậu phải đi đâu?"

"Em muốn cùng Phong linh về Đài loan để cô ấy học nốt"

"Mẹ có đồng ý không?" Lôi dương là bảo bối của Long điền nhà tử, giả bệnh sắp chết, làm sao bà có thể đồng ý cho hần rời Nhật bản đến Đài loan chứ?

Lôi dương cười "Em có cách của em" Lôi Lạc nhìn hần, cũng xả môi cười.

Đúng vậy, Lôi dương vốn là kiến thức mưu tính sâu xa, có chuyện gì hần muốn làm mà lại không được đâu? Xem ra anh căn bản chính là lo quá nhiều rồi.

"Tôi giúp cậu sắp xếp chỗ ở ở Đài loan nhé, hay là cậu muốn ở khách sạn Á thái Đài loan?"

"Em không sống ở khách sạn, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, anh giúp em tìm một chỗ ở kín đáo, còn có, gần đại học X, như vậy Phong linh cũng thuận tiện đến trường"

"Được, cho tôi vài ngày, chờ tin tức của tôi. Nếu không kịp, tôi sẽ cho người sắp xếp cho cậu ở khách sạn vài ngày, tóm lại, giao cho tôi thì cứ yên tâm."

"Cám ơn anh"

"Cám ơn cái gì?" Lôi lạc tao nhã cho hai tay vào túi quần, ánh mắt liếc hần một cái "Phải là tôi nói cảm ơn với cậu mới đúng". Đem vị trí người thừa kế chấp tay tặng cho anh ngồi, cảm ơn vì hần nhiều năm giả bệnh, nay còn phải lấy một cô gái về xung hi, còn thật khó khăn vì anh. Hần làm như vậy quả thật không biết là vì nguyên nhân gì?.

Nếu hần không nói, đáp án này chỉ sợ vĩnh viễn ở trong mơ.

Lôi dương cùng Phong linh về Đài loan sống cũng đã được 9 tháng.

Ban ngày thời tiết vẫn nóng, ban đêm là hương vị của gió mùa thu, dịu dàng, lành lạnh, cảm giác thật thoải mái.

Lôi lạc chọn giúp bọn họ một biệt thự cách đại học X chừng 15 phút đi bộ, trên đường còn có thể đi qua khu chợ đêm nổi tiếng, xuyên qua mấy cái ngõ nhỏ nhỏ. Nếu lái xe phải đỗ lại đường cái, đi vào một ngõ nhỏ, sẽ đến khu biệt thự cổ yên tĩnh này.

Nói nó cổ, là vì tuổi của nó có chút lâu năm, ở Nhật cũng chỉ có một hai kiến trúc có số tuổi bằng nó, những đình viện thật sâu, bao quanh biệt thự là tường cao, bên trong tường là phong cảnh với kiến trúc nông thôn nước Mỹ, làm cho Phong linh vừa bước vào nơi này liền cảm thấy yêu thích cực kỳ.

Biệt thự có ba phòng lớn, một thư phòng, một gian cho chủ nhà nghỉ ngơi, một gian dành cho bác sĩ Vũ trạch du, nhưng mà Vũ trạch du vừa bước xuống máy bay là có một đám bác sĩ đã mời anh đi rồi, ngay cả hành lý cũng mang theo, bỏ qua việc không muốn cùng bọn họ sống chung, điều này làm cho Phong linh rất khâm trọng, nếu không phải Lôi dương đúng lúc bắt lấy tay nàng, có khả năng nàng sẽ chạy đuổi theo xe kia, đem Vũ trạch du mang về.

Sự thật chứng minh, nàng lúc ấy nên bắt Vũ trạch du về cùng, thì sẽ không xảy ra việc tranh chấp phân chia phòng ngủ với Lôi dương như lúc này.

"Chúng ta là vợ chồng, đương nhiên sẽ ngủ cùng nhau" Huống chi, nàng căn bản rất lo lắng khi để Lôi dương ngủ một mình trong phòng.

"Anh có thói quen ngủ một mình, nơi này có hai phòng trống, em phải ngủ ở một phòng khác, như vậy buổi tối hai người đều có thể ngủ ngon" Lôi dương đối với việc này có điểm kiên trì.

"Em lúc nào cũng ngủ ngon"

"Nhưng là anh không ngủ ngon"

"Em sẽ cẩn thận không phát ra âm thanh gì quấy nhiễu giấc ngủ của anh--"

"Em vẫn quấy rầy" Hấn lạnh lùng nói.

Phong linh nhìn hấn, trong lòng có điểm bi thương.

Thì ra hấn đã sớm ghét bỏ nàng, nàng như thế nào lại không biết..."Em có thể cẩn thận hơn một chút"

"Không được, cứ như anh nói mà làm, phòng này cho em ngủ, anh ngủ ở phòng dành cho khách" Nói xong Lôi dương hướng gian phòng khác đi đến.

Một thân hình mềm mại từ đằng sau đột nhiên ôm lấy hấn, gấu gao ôm lấy thắt lưng của hấn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phong linh cứ như vậy không nhúc nhích dựa vào tấm lưng vững chắc của hấn. Lôi dương muốn xoay người lại, nàng vẫn cố trụ ở phía sau hấn không buông, chết cũng không chịu cho hấn nhìn mặt nàng.

"Em sao vậy" Lôi dương kinh ngạc hỏi nàng.

"....."

"Em nếu không nói, mặc kệ em ôm anh như thế nào, anh cũng có thể dùng lực đẩy em ra, em tin không?"

"....."

"Phong linh!" Hấn lại một lần nữa định xoay người lại.

Hai bàn tay nhỏ bé càng dùng sức siết chặt lại "Anh ghét em sao? bởi vì ghét em nên muốn phân phòng ngủ với em? Bởi vì ghét em, nên mới muốn đẩy em ra sao?"

"Không phải như vậy, Phong linh" Hấn muốn xoay người lại nhìn nàng, nàng lại vẫn như cũ không cho.

Quyết tâm không cho hấn nhìn thấy khuôn mặt đau thương của nàng sao? Thật sự là nha đầu ngốc.

"Vì sao thế?" Phong linh có chút kích động hỏi "Em không biết gì hết, anh có thể nói cho em được không? Đừng bắt em đoán, em đoán không được. Anh đối với em dịu dàng như vậy, tốt như vậy, em sẽ cố cho đó là anh thích em, nhưng là không phải như vậy...Nếu thật sự anh thích em, hấn là anh rất muốn ôm em, cho dù anh có bệnh nên không thể làm cái kia...nhưng mà, nếu anh thực sự thích em, hấn là rất muốn yêu thương em, ôm ấp em..."

"Em chỉ muốn ngủ cùng anh, ôm anh ngủ, làm cái gì cũng được....em là vợ anh, vốn nên ở bên cạnh anh, nếu nửa đêm anh khát nước, em có thể giúp anh rót nước, nếu anh nửa đêm gặp ác mộng, em có thể bảo vệ anh, nếu anh không ngủ được, em có thể cùng anh nói chuyện phiếm a! Em rất muốn cùng anh tâm sự, như vậy không được sao? Nếu thật sự không được, xin anh trực tiếp nói cho em được không? Đừng bắt em đoán, được không?" Đi đoán tâm tư nam nhân này, thật sự là rất khó, cũng rất khó.

Nàng hi vọng có thể dễ dàng một chút, là tốt xấu gì nói rõ ràng, nếu đau chỉ một lần đau là đủ rồi.

Lôi dương bị đôi tay này ôm, thật sự cảm nhận được thân nhiên cùng nhịp tim đập mạnh của nàng phía sau. Như vậy một khác, hấn liền muốn không kiêng kị gì quay lại ôm nàng, hôn nàng, dùng chính thân thể mình cảm nhận nàng...nàng là vợ hấn, không phải sao?

Hấn muốn nàng, cũng là chuyện đương nhiên a.

Nhưng mà, chỉ cần nghĩ đến cuộc hôn nhân này chỉ là kế hoãn binh tạm thời, toàn bộ hôn nhân này đều là một âm mưu, hấn không thể nào làm ỉn có thể có được nàng....ngay cả yêu là gì nàng cũng không rõ thật đúng là tiểu nữ sinh.

Nàng sẽ hối hận, nếu hấn thật sự muốn nàng.

Thậm chí, nàng có thể còn hận hấn...ngay cả hấn cũng không thể xác định tình cảm này sẽ trong bao lâu, càng không thể xác định hấn đối với nữ nhân này ngoại trừ động lòng còn có gì khác, thân là một người đàn ông hoàn toàn khỏe mạnh, làm sao có thể không động vào nàng?

Hấn hiện tại thực khổ sở a, nàng lại đang oán hấn.

Trách ai được? Trách hấn không có đủ lý trí để ôm nàng còn giả vờ thờ ơ? Hay là nên trách hấn thân thể mình rất dễ dàng đối với nữ nhân này có phản ứng?

"Anh không ghét em, Phong linh?" Chỉ sợ là thích không được bao lâu.

"Vây...có thích không?" Nàng sợ hãi hỏi hần.

Đừng sợ, đừng sợ, nếu như hần dứt khoát cự tuyệt nàng, nàng nên làm gì bây giờ?

Nàng không biết, cũng không dám nghĩ, chỉ có thể bằng bất cứ giá nào, nàng chính là một người không có tính toán sâu xa đến vậy.

Lôi dương khẽ thở dài một hơi, khẽ nhắm mắt lại, hai tay nắm lấy đôi tay đang đặt bên hông kia.

Nên khen nàng dũng cảm? Hay là nên giễu cợt nàng ngu xuẩn đây?

Cứ như vậy không hề tâm cơ, cũng không rụt rè thỏ lộ cùng một người nam nhân, may mắn hần là của chồng của nàng, cho dù bị cự tuyệt cũng tạm thời chạy không thoát, nếu không, nàng sẽ có nhiều thương tâm khổ sở?

"Phong Linh."

"Phong Linh."

"Thích cũng không giống như yêu, anh hy vọng em có thể hiểu được.....?"

Bạn đang đọc truyện *Cưới Vợ Xung Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Thích cũng không có nghĩa là yêu...nói như vậy, là hần thích nàng, nhưng là không yêu nàng?

Phong linh ngồi nghĩ, bên tai truyền đến thanh âm của vị giáo sư đang giảng bài, trong đầu của nàng cũng chẳng biết ông đang nói gì, ngược lại là vẻ mặt của Lôi dương, bộ dáng khi hần cười, bộ dáng dịu dàng đối với nàng, còn cả khi ở bốn tám lớn khi hần không kiềm chế được hôn nàng...khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nóng bừng lên, thân mình cũng nóng lên, hai tay vỗ vỗ mặt muốn xua tan đi cảm giác lúc này.

"Sinh viên kia" Trên bục giảng vị giáo sư nhăn mày lại, ánh mắt đang nhìn vào Phong linh bên dưới giảng đường, đáng tiếc nàng căn bản không có nghe thấy, bàn tay nhỏ bé vẫn đang dùng sức vỗ vỗ mặt.

"Phong linh..." người bạn học ngồi cạnh nàng thấy thế, nhỏ giọng gọi nàng, thấy nàng vẫn là không phản ứng, thế nên mới lên kéo tay nàng "Hả?" Phong linh dừng động tác, theo bản năng quay mặt lại nhìn người bạn học Trương Mỹ Trân, thấp giọng hỏi: "Chuyện gì thế?" Trương mỹ trân không dám nói lời nào, dùng ánh mắt hướng lên vị giáo sư bên trên, Phong linh nhìn theo ánh mắt của cô, vừa vận nhìn thấy vị giáo sư đang trừng lớn mắt không chớp đang nhìn mình.

Cái này thực sự là tai họa.

"Sinh viên này tên là gì?" Phong linh ngượng ngùng đứng lên, lời nói nhẹ nhàng trả lời vị giáo sư "Giáo sư, em là Phong linh, thực xin lỗi thầy, em vừa này có điểm nóng, cho nên không chuyên tâm nghe giảng, thật sự là không vào."

"Trong phòng có mở máy lạnh thế nào lại nóng được?" Vị giáo sư không cho là đúng hừ một tiếng. "Mới ngày đầu tiên khai giảng, thế mà lại không chú ý như vậy! Đừng cho là tôi không biết trong đầu các anh chị nghĩ gì, tuổi này học hành là quan trọng, không nên suốt ngày chỉ nghĩ đến yêu đương, đầu tiên là mất tiền học phí, chị như thế nào lại không làm thất vọng cha mẹ?"

"Vâng..." Phong linh không giám nói lại lời giáo sư, đành phải cúi đầu trả lời.

Giáo sư nghe xong chợt nhíu mày "Cho nên chị thật sự là đang nghĩ đến bạn trai?" Nghe vậy, sinh viên trong lớp đồng loạt cười ồ.

"Hả?" Phong linh miệng lại há thật to, thiếu chút nữa đứng không nổi, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng dưng phiem hồng "Điều đó...đương nhiên không phải..."

Keng, keng, keng, keng...tiếng chuông báo vừa vận lúc này kêu lên, giải cứu Phong linh đúng lúc. Trường này có tiếng là giảng dạy đúng giờ, tuyệt đối sẽ không vì việc nhỏ này của nàng mà làm lãng phí thời gian.

Quả nhiên vị giáo sư nghe được tiếng chuông trừng mắt nhìn nàng một cái, cầm giáo án đi ra khỏi phòng học, sinh viên cũng lập tức ủa ra ngoài.

"Phong linh, cậu vừa rồi ngây ngốc cái gì đấy?" Trương mỹ trân vừa thu dọn sách vở vừa hỏi "Thật sự đang suy nghĩ đến nam nhân à?" Phong linh mặt đỏ lên, không nói gì ngồi xuống thu dọn sách vở, bởi vì nàng đang còn đi học, không muốn nói nhiều, liền muốn chạy đi.

"Quả nhiên là như thế, là ai?" Thấy nàng đỏ mặt, Trương Mỹ Trân cảm thấy nghi vấn "Có phải là Uông Dương sinh viên khoa mỹ thuật không? Hay là Cao Khắc Lý khoa truyền thông? Tôi nghe nói Cao Khắc Lý kia được một đài truyền hình chọn trước nha, chỉ cần hắn tốt nghiệp xong lập tức có việc làm ngay, thật sự là rất giỏi! Là hắn đúng không? Là hắn cũng tốt, hắn sắp tốt nghiệp, hơn nữa làm ở đài truyền hình lương rất cao, kết hôn không lâu sẽ mua được nhà, tuyệt đối so với mỹ thuật tạo hình có tiền đồ hơn..."

"Học mỹ thuật tạo hình có gì không tốt?" Chồng của nàng Lôi Dương cũng nghiên cứu sinh ở trường đại học khoa mỹ thuật tạo hình đấy.

Hơn nữa sau khi đến Đài loan Lôi Dương mới nói cho nàng, hắn muốn đến xin trường hệ mỹ thuật tạo hình đảm nhiệm công việc phó giáo sư, nói cách khác, hắn là giảng viên đại học, mà nàng là sinh viên. May mắn là nàng học trường tiếng Trung, cho dù trường học có nhỏ như thế nào, cũng rất khó có thể gặp mặt.

"Há..." Trương Mỹ Trân đột nhiên kêu lên, một ngón tay chỉ loạn lên trên mặt nàng "Cậu thích Uông Dương kia đúng không? Thế nên mới nói tốt cho hắn!"

"Tôi việc gì phải nói tốt cho hắn " Phong Linh muốn giải thích nhưng căn bản là Trương Mỹ Trân không có nghe nàng nói.

"Đúng là, cậu thế nào lại chọn Uông Dương mà không phải Cao Khắc Lý?" Trương Mỹ Trân bộ mặt bất bình hiện lên "Tôi thực sự là không tin được....cho dù Uông Dương kia bộ dạng quả là không tồi, nhưng mà, nghe nói hắn là một kẻ đào hoa nha, rất am hiểu nữ nhân, cậu không cần thận bị hắn lừa"

"Thật sự là không có gì! Cậu đừng nói hươu nói vượn!" Chán chẳng muốn nói gì nữa, Phong Linh cầm lấy túi sách đi ra ngoài.

Chuyện nàng kết hôn ngoại trừ người nhà ra không ai biết, nàng cũng không muốn công khai, nếu không nhất định sẽ bị bạn học hỏi cho điên mất, hỏi nàng có phải hay không phụng tử thành hôn, nếu nàng nói không phải, tiếp theo lại hỏi linh tinh là tại làm sao, tuyệt nhiên là rất phiền phức.

Trương Mỹ Trân đuổi theo, không định buông tha nàng. "Đó là ai? Cậu mau nói"

"Nhanh lên không muộn! Không thèm quan tâm cậu" Phong Linh chạy chậm phía trước, xuyên qua trung đình lục kính, dọc theo đường đi thông suốt không bị ngăn trở, thẳng đến không biết người nào không có mắt đột nhiên hiện ra đến ngăn trở của nàng đường đi -- "A!" Trước tiên là đụng vào ngực người ta, sau đó hai chân không vững, ngã cả vào người phía trước "Cẩn thận!" Một đôi tay có lực rất đúng lúc đỡ lấy người nàng.

Phong Linh không ngã xuống đất, nhưng là lại nhận mạo kim tinh, đầu văng mắt hoa, hơn nửa ngày cũng chưa có biện pháp khôi phục lại.

"Phong Linh cậu có sao không?" Trương Mỹ Trân đuổi theo quan tâm hỏi, nhìn thoáng qua "Là cậu gây họa", xem ra không tốt, vừa thấy ánh mắt thiếu chút nữa không trừng đi ra.

Đại soái ca nha! Siêu cấp vô địch tao nhã nam nhân chất lượng tốt! Từ chỗ nào hiện ra đến a?

A! Nhịn không được lại ở trong lòng hét lên một tiếng. Bởi vì này nam nhân chất lượng tốt bên cạnh đứng cùng một cái khác nam sinh, đúng là vừa mới còn ngoài miệng nhắc đi nhắc sinh viên khoa Mỹ thuật tạo hình Uông Dương.

Oa, trên đời này lại có chuyện khéo đến vậy sao?

"Tớ...không sao" Phong Linh ngẩng đầu, con choáng váng kia đi qua.

Đối phương không vội vả đẩy nàng ra, thậm chí còn tận tình giúp đỡ thân hình đang choáng váng của nàng, làm cho nàng từ từ thích ứng, sau nàng ngẩng thẳng đầu nhìn rõ diện mạo đối phương "A, anh, anh..." Người nàng đụng vào là Lôi Dương sao?

Phong Linh kinh ngạc không nói nên lời.

So với vẻ thất kinh của nàng, Lôi Dương có vẻ trấn định hơn, còn lộ ra chiều bài nại cười mê người của hắn, dịu dàng nói: "Sinh viên này, đi đường phải cẩn thận một chút chứ, chạy loạn như vậy ở vườn trường thật sự là rất nguy hiểm"

Hả? vị "Sinh viên này?" Hắn như thế nào lại gọi nàng như vậy?

Cho nên, hắn là muốn làm bộ dạng không quen biết nàng?

Tuy rằng nàng hiểu như vậy có vẻ tốt hơn, dù sao đây cũng là trường học, nhiều người nhiều miệng, hiện tại hắn là giảng viên, hơn nữa nàng còn chưa tốt nghiệp, không ọi người biết quan hệ của họ là đúng, nhưng mà, không biết vì sao, ngực của nàng như bị cái gì va vào, đột nhiên cảm thấy đau quá...Phong Linh ngơ ngác nhìn Lôi Dương, cảm giác khó thở đang đến.

"Tiểu học muội, vị này là Phó giáo sư mới tới khoa mỹ thuật tạo hình trường ta, giảng viên Lôi Dương." Uông Dương đứng ở bên cạnh Lôi Dương cất tiếng giới thiệu với nàng.

"Vâng..." nghe được tiếng nói, Phong Linh lúc này mới nhận ra Uông Dương bên cạnh Lôi Dương, đột nhiên đầu cảm thấy hôn mê.

"Em...khỏe chứ?" Uông Dương nở nụ cười, hướng nàng đi tới, tay xoa xoa đầu nàng.

"Tiểu học muội, thế nào vẫn như lúc trước đụng vào nhau a?" Hai người bọn họ gặp nhau, chính là "đụng" vào nhau, lúc đó ý đối với nàng thì bình thường,

còn nằng đối với y có vẻ ái mộ.

Y không biết trong lòng nằng rốt cục là nghĩ gì, có điều, mỗi lần gặp mặt y nằng thường đỏ mặt, nằng hẳn là có điểm thích y, cũng bởi vậy tại lần va đụng sau, ngẫu nhiên đụng nhau ở thư viện đọc sách, cùng nhau ăn một bữa cơm, có phim hay thì cùng nằng đi xem, tuy rằng không có hứa hẹn ước định gì, cũng không gọi là người yêu, nhưng mà, cũng không phải là quan hệ học trường học muội mà thôi. (y là anh khóa trên với em khóa dưới ấy)

Phong linh ngẩng đầu nhìn Uông dương, xấu hổ cười cười "Đúng vậy, tật xấu lỗ mũi của em khó sửa quá"

"Đi về với anh đi, về có thể làm yên ổn lòng người, lâu rồi em có thể bỏ được tật xấu này" Uông dương cười, theo bản năng tay lại chuẩn bị xoa đầu nằng, đột nhiên nghĩ tới thầy giáo còn bên cạnh, tay rút lại, xoa xoa chính đầu mình "Đúng rồi, cả kỳ nghỉ hè em đi đâu vậy? tìm em khắp nơi không thấy, mình đã lâu không ăn cơm cùng, buổi tối có rảnh không"

"Hả?" Phong linh ngây ngẩn cả người, theo bản năng hướng nhìn Lôi dương.

Lôi dương nhìn nằng, ánh mắt khỏe mỗi đều mang ý cười thân nhiên, giống như, hẳn cùng nằng một chút quan hệ cũng không có, nằng muốn làm gì, đồng ý với ai đi đâu dường như không có vấn đề gì.

Trương Mỹ Trân đứng bên cạnh thấy Phong linh đứng sững sờ không nhúc nhích, tay kéo kéo áo nằng "Mau trả lời đi, Phong linh, cậu làm sao thế?"

"Em có việc, buổi tối phải về nhà mẹ..." Phong linh vốn định nói là nhà mẹ đẻ, ngấm lại không đúng, lập tức sửa lại "ý của em là em phải về nhà ăn cơm cùng ba mẹ, cho nên...thực xin lỗi" Uông dương nghe xong sùng sột, lập tức cười nói "Không sao đâu, vậy để lần sau đi"

"...được" Phong linh lại khẽ nhìn Lôi dương cúi thấp đầu xuống.

"Tiểu học muội vừa rồi vội vã như vậy, là có tiết học sao?" Uông dương cười nhắc nhở, còn ngẩng đầu nhìn một chút "Có phải đụng chúng đầu, nên quên rồi" "A, đúng, có tiết học" Trương Mỹ Trân vỗ vỗ đầu một chút, kéo Phong linh chạy đi "Nhanh đi, thầy, học trường, hẹn gặp lại"

"Gặp lại!" "Gặp lại!" Phong linh cũng hướng bọn họ hơi hơi gật đầu, xoay người cũng Mỹ Trân chạy lên trên tầng.

"Chắc, vừa mới kêu cô ấy đừng có chạy vội vã như vậy, liền lập tức đã quên" Uông dương nhìn bóng dáng Phong linh vừa dời đi, trên mặt lộ ra một nụ cười có chút sùng nịnh.

Lôi dương có chút đắm chiêu nhìn Uông dương, cũng cười theo, chẳng qua, nụ cười có chút ám ảnh, giống như không vương bụi trần.

"Vị đồng học kia...là bạn gái cậu sao?" Uông dương phục hồi lại tinh thần, đối với vị thầy giáo có chút ngượng ngùng.

"Không biết có tính không, nhưng là em rất thích cô ấy, thực đáng yêu đơn thuần, khác hẳn nữ sinh bây giờ, có đôi khi cứng đầu, nhưng lại có khi thẹn thùng, em cũng không biết nói đó là cảm giác gì" Lôi dương gật gật đầu, âm thầm nói một câu "Tôi biết đó là cảm giác gì" Bởi vì hẳn trước đây chính là bị cái cảm giác độc đáo này cuốn hút, hơn nữa không rõ cho nên quyến luyến...

Xe ở trong đêm tối hướng ngưỡng cửa lớn, Phong Linh đã thấy tòa nhà màu trắng cổ.

"Đến rồi, nhà của em ở phía trước" nằng quay đầu cười nói với Lôi dương.

Đây là lần đầu tiên Phong linh về nhà mẹ đẻ sau khi kết hôn, cũng là Lôi dương lần đầu tiên bước vào nhà mẹ vợ. Ba mẹ nằng ở hôn lễ hẳn đã gặp qua, duy chỉ chưa từng gặp em gái nằng Phong Vân Vân.

Lôi dương lần đầu bái kiến cha mẹ vợ, vì không có phương tiện đi lại, cần có một chiếc xe, vì thế quản lý ở khách sạn Á Thái Đài loan cử một chiếc xe chuyên đưa đón vợ chồng bọn họ, trở thành phương tiện đi lại của họ ở Đài loan. Nếu không Lôi dương vẫn như mọi ngày không dùng xe.

Quả biểu được lái xe chuyên xuống, Phong Cảnh cùng Cao giai lệ tự mình ra đón con rể bệnh tật, trên mặt tuy mang đầy nụ cười, sắc mặt đã có điểm trắng bệch, bởi vì bọn họ căn bản không nghĩ đến vị "con rể sắp chết" kia bỗng dưng lại đại giá quang lâm đến Đài loan, hơn thế nữa thoát nhìn thân thể thật cường tráng.

Không chỉ như thế, khi đến bữa tối, Lôi nhị thiếu gia nói chuyện khôi hài, tiếng nói sang sảng đầy cá tính làm ọi người không khỏi kinh ngạc, càng không nói đến Lôi nhị thiếu gia đối với Phong linh dịu dàng chăm sóc, thỉnh thoảng thay nằng múc canh, có khi miệng Phong linh dính thức ăn hẳn còn dùng tay lau đi hộ nằng, nhìn hai đôi mắt của ba mẹ vợ đều mở thật to, nhất là Phong nhị tiểu thư Phong Vân Vân lại càng có vẻ khó hiểu.

Nói thật, nói đến đẹp, cô Phong Vân vân so với Phong linh đẹp hơn, muốn nói dịu dàng, cô Phong Vân vân cũng tuyệt đối không đối thủ, đối với việc Lôi dương nhìn thấy nằng không tỏ ra ngạc nhiên, còn liên tục đối với chị gái chăm sóc, làm cho cô cảm thấy không vui.

Vốn là, còn cảm thấy chị gái thật đáng thương, thay cô gả ột người sắp chết, tuy rằng có xem qua một số ảnh chụp đám cưới cha mẹ mang về, nhận ra người này thật ngênh ngang anh tuấn mê người, cũng không cảm thấy tiếc nuối, nhưng hôm nay trong bữa ăn này trong lòng nằng chính là không thoải mái.

Như là đồ vật của mình bị đoạt đi...."Em gái cũng ăn một chút đi, cái này ngon lắm" Lôi dương đột nhiên gấp một quả trứng chim muối đặt trong bát Phong Vân Vân.

Phong vân vân sững sốt một chút, trên bàn ăn ba mẹ nàng cũng ngây người một chút, bởi vì Vân vân căn bản không biết ăn món này, Phong linh đang định mở miệng nói với Lôi dương điều này, không nghĩ tới Lôi dương lại mở miệng trước "Có phải hay không không ăn được?" Ánh mắt dịu dàng bình tĩnh dừng trên mặt Phong vân vân.

Phong vân vân nhìn nụ cười dịu dàng của hắn, lòng đột nhiên chấn động một nhịp, càng lúc càng mãnh liệt.

"Nếu không dám ăn..." "Ăn, đương nhiên em ăn được" Phong linh lập tức gấp quả trứng trong bát đưa lên, nửa điểm cũng không muốn làm phụ ý tốt của Lôi dương.

"Vân vân..." Phong linh có điểm lo lắng nhìn nàng.

Phong Vân vân lại căn bản không để ý đến nàng, ngọt ngào đối với Lôi dương cười cười.

"Thật sự ngon, ăn rất ngon, cảm ơn anh nhé"

Lôi dương mỉm môi nở nụ cười, "Đừng khách sáo, thích ăn như vậy thì ăn nhiều một chút, anh xem em có vẻ chưa ăn được gì nhiều, như vậy không tốt đâu."

"Em biết rồi, anh nhé, em nghe lời anh ăn nhiều một chút, anh cũng phải ăn nhiều một chút nha, như vậy sức khỏe mới có thể tốt lên..." Phong vân vân cũng gấp một miếng thịt lớn cho Lôi dương "Đây là đồ ăn do mẹ nấu nha, anh nhất định phải ăn nhiều mới được"

"Không thành vấn đề" Lôi dương vui vẻ cười "Mẹ vợ vất vả nấu một bàn ăn như vậy, làm con rể con tự nhiên muốn ăn nhiều."

"Thật là, đứa nhỏ này thật là khéo nịnh" Cao giai lệ miệng nở nụ cười, nói xong còn giống như vô tình liếc nhìn Lôi dương một cái, chần chờ một lúc lâu sau mới nói "Nhị thiếu gia thân thể....có khỏe không? Đi đường xa như vậy không sao chứ?"

"Đúng đấy" Phong cảnh có điểm lo lắng nhìn Lôi dương "Ba nghe Phong linh nói, con là vì muốn giúp nó về Đài loan học, nhưng lại không có người ở bên cạnh chăm sóc, có sao không?"

Lôi dương hướng Phong linh đang cúi đầu không nói gì liếc mắt một cái, cười nói "Không vấn đề gì, ba vợ mẹ vợ, từ sau khi Phong linh gả cho con, sức khỏe đã khá hơn, cơ hồ không có gì xấu, hơn nữa Phong linh chăm sóc con rất chu đáo, xin đừng lo lắng."

Phong cảnh cùng Cao giai lệ nhìn nhau, trên mặt rốt cục nở ra nét tươi cười "Thật không? Như vậy thật là tốt quá, ta còn lo Phong linh là tiểu thư, sẽ không chịu chăm sóc người khác vậy đâu"

Nghe vậy, Lôi dương cười nhẹ, tay ở dưới gầm bàn cầm lấy tay Phong linh "Cô ấy rất cố gắng" Thực cố gắng đối tốt với hắn, thực cố gắng chăm sóc hắn, tuy rằng làm thực sự không tốt lắm, cũng thực ngốc, có điều nhìn tâm ý của nàng đối với hắn, toàn bộ đều đạt tiêu chuẩn.

Bị hắn cầm tay, Phong linh ngưng ngừng khuôn mặt có chút hồng hồng.

Hắn thực sự là ở nhà ba mẹ để thay nàng nói đủ mọi chuyện, biểu hiện dường như hắn có bao nhiêu quyền uy đối với nàng....nếu thật sự là như vậy, thật là tốt quá.

Từ nhà ba mẹ nàng về nhà trời có mưa, mưa này vừa lớn vừa mạnh, khi về nhà, lái xe xuống xe giúp bọn hắn mở cửa xe, bởi vì nàng không mang ô hơn nữa mưa lại lớn, chỉ vài bước đã làm cho nàng gần như ướt hết.

"Mau lên vào nhà tắm rửa" Phong linh nhìn thấy Lôi dương đều bị ướt hết, mày lo lắng nhăn lại một chút, liền nhanh chóng đẩy hắn vào phòng tắm "Mau cởi quần áo ra, không khéo cảm lạnh mất" Phong linh nói xong liền thay hắn mở vòi nước nóng.

Tuy rằng hiện tại là mùa hè, nhưng là quần áo trên người đều ướt sũng rất dễ bị cảm lạnh, huống chi Lôi dương lại là một bệnh nhân.

Nhân lúc nước còn đang pha, Phong linh còn chạy về phòng lấy cho hắn quần áo thay, sau đó cầm một cái khăn mặt rồi xoay người lại, kiễng chân giúp hắn lau tóc ướt.

Lôi dương nhìn cô vợ nhỏ đang bận tới tắm mặt mũi, trên mặt bất chợt nở nụ cười yếu ớt, vì hắn cao hơn nàng, nên hắn cúi thấp đầu xuống, cho nàng lau dễ dàng hơn.

Lau được nửa ngày, Phong linh mới phát hiện.

"Di, anh sao còn chưa cởi quần áo?" Lôi dương ngẩng đầu nhìn nàng, thân thể cao lớn vẫn tựa ở cửa lưới biếng, đứng im không nhúc nhích, dường như là đang chờ đợi nàng thay quần áo cho hắn.

Nàng bị ánh mắt của hắn làm cho hoảng loạn, miệng lưỡi khô khốc, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh ở trong phòng tắm khi trước ở nhà Long điền tại Nhật bản, trong lòng càng thêm lo lắng.

Thật sự...là muốn thân người hắn...nhưng là không được! Hắn sẽ té xỉu! Lần trước hắn thiếu chút nữa là té xỉu, không phải sao? Nếu nàng lại yêu cầu hôn hắn, hắn thế nào cũng giống như lần trước sẽ té xỉu ở bồn tắm.

Cho nên, tuyệt đối không được! Không thể để hấn thân nàng! Nàng cũng không thể thân hấn.

"Anh đau đầu" thấy nàng đứng bất động một lúc lâu, Lôi dương cuối cùng bỏ một câu "Tay không dơ lên được, không thể nào tự cởi áo quần, em giúp anh đi".

Giúp? giúp hấn?

Phong linh trừng mắt trong khuôn ngực lớn, theo bản năng lùi bước, lắc đầu.

Hấn nhủ mảy "Không muốn?"

"Không phải, em chỉ là lo lắng anh sẽ lại càng nhức đầu hơn" Nàng nhỏ giọng nói thầm. Bởi vì sau khi cởi hết quần áo hấn, có khả năng nàng lại nhìn không được bộc phát...trời ạ! nàng nghĩ cái gì vậy???

Mắt thấy cơ thể nàng vẫn tiếp tục lùi bước, lại từng bước sắp đụng bồn tắm, Lôi dương rút cục một bước tiến lên giờ tay kéo nàng vào trong lòng.

"Chồng nói thì em phải nghe, em không biết sao?" Hơi thở phả vào mặt nàng làm cho nàng thoáng chốc khuôn mặt ửng hồng, trong mắt lôi dương phút chốc hiện lên ánh lửa.

Cơ thể hấn, lại một lần nữa cảm nhận được thân thể mềm mại cùng trái tim đập phập phồng của nàng.. "Nhưng mà..." "Không có nhưng" Hấn khí phách nói.

Đó là ý gì? Phong linh ngẩng đầu nhìn hấn.

Không phải là nói choáng váng đầu óc không có khí lực sao? Cánh tay của hấn ôm nàng kia, lực đạo hù chết người, như là muốn đem cơ thể nàng vùi vào trong người hấn.

Hơn nữa, căn bệnh choáng váng bất động của hấn có thể lấy sao? nàng hiện tại cũng không hiểu vì sao đầu óc cũng trở nên choáng váng? Cảm giác hô hấp trở nên khó khăn?

"Vậy anh buông ra, nếu không em làm sao có thể cởi quần áo giúp anh?" Nàng nhìn không được lăm bắm một câu.

Buông nàng ra?

Hấn không thích! Cũng không muốn! Nếu hấn hoàn toàn mất đi lý trí trong lời nói. Cố tình, hấn Lôi Dương nhiều nhất chính là lý trí, cho nên.....Lôi dương làm theo ý muốn của nàng hơi bỏ cánh tay, thiếu chút nữa nàng ngã, hấn lại một lần nữa kéo nàng vào lòng (anh LD ni đúng là đồ cơ hội!!!)

"Sao thế?" Hấn nâng mi nhìn nàng "Làm sao không thoải mái?" Nàng nháy mắt mấy cái, lại nháy mắt mấy cái, trong đầu kêu loạn, ngây ngốc hỏi "Loại bệnh choáng váng đầu này, có lấy không a?" Hấn trừng mắt nhìn nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ hé ra, thật đáng yêu làm cho người ta muốn cắn một cái.

Nàng nghĩ cái gì, choáng váng đầu có thể lấy sao? ha ha.

"Em thật sự choáng đầu sao?" Hấn còn giả bộ hỏi.

Nàng ngoan ngoãn gật gật đầu "Nhất là lúc anh ôm em" Thật là....ngốc nghếch đến đáng yêu.

Nhìn không được...muốn yêu nàng...đôi môi lại đặt trên cánh môi mềm mại của nàng, lại đổi thành cắn một cái "A! đau!" Nàng kinh hô một tiếng, lẹ ở trong hốc mắt đảo quanh. "Anh sao lại cắn em?" Lôi dương xấu xa nở một nụ cười "Thế nào? đầu còn choáng váng không?" Không ngất, đau đến chết còn choáng váng gì nữa? Phong linh lấy tay vỗ về môi, hai mắt lúng túng trong lòng hấn, đột nhiên cảm thấy ỳ khuất.

"Anh bắt nạt em...oa...anh thật quá đáng! Ở nhà mẹ em thì tỏ ra quan tâm yêu thương em như vậy, nhưng sau lưng thì lại bắt nạt em...oa...ở trong trường học thì không nói em là vợ, ở nhà thì lại trêu đùa em, như vậy vui lắm sao? oa...quá đáng nha anh thực sự quá đáng! Em ghét anh! ghét muốn chết! thật sự rất ghét! Đã thế, em cũng không thêm thích anh." Nói xong nàng chạy ra ngoài, không chỉ chạy ra khỏi phòng tắm, còn chạy ra khỏi nhà....bên ngoài, vẫn như cũ, mưa vẫn rất lớn...

Bạn đang đọc truyện *Cưới Vợ Xung Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Lôi dương không muốn chạy đuổi theo, mắt bình tĩnh, hai tay tựa vào cửa phòng tắm, một lúc lâu sau, còn cởi áo, định trực tiếp đi vào tắm rửa. Áo vừa cởi ra, lại lập tức mặc vào, bởi vì bên ngoài mưa to làm nhiều loạn tâm chí hấn. Con người luôn luôn ung dung nhàn nhã chợt bước nhanh ra ngoài.

Hắn không phải là sợ nằng lạc đường, dù sao hắn ở Đài loan cũng không quen thuộc đường đi, sợ lạc đường phải là hắn mới đúng. Hắn cũng không phải là lo lắng nằng gặp chuyện không may, dù sao nằng cũng lớn như vậy rồi, và lại an ninh ở Đài bắc cũng tốt, còn có một khu chợ đêm náo nhiệt phồn hoa, chưa đến mười hai giờ tuyệt đối người đi chắc vẫn còn đông. Cho nên hắn căn bản là không lo lắng lắm.

Làm cho nằng khóc, làm cho nằng chán ghét hắn, làm cho nằng cứ như vậy đối với hắn thoái chí nản lòng, cũng chẳng có gì không tốt, không phải sao?

Nhưng là chân hắn cứ không tự chủ được mà chạy theo thân ảnh kia, không suy nghĩ...hắn thấy một dáng người nhỏ nhỏ đang ngồi ở cửa lớn Khẩu Bắc.

Nằng chạy không xa. Điều này làm cho hắn thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Nói thật ra, phải nói là nằng căn bản không chạy ra khỏi cửa, chính là chỉ chạy đi khỏi phạm vi tầm mắt của hắn, chôn ở một góc tối mà khóc như mưa.

Tình hình thật là thê lương a. Hắn lại cảm thấy muốn cười.

Nằng thật là kẻ không có chí khí! Ngay cả tùy hứng đùa giỡn cũng không có sao? Sau khi mắng hắn một hồi, chỉ có thể ngồi một góc mà khóc như vậy sao?

Lôi dương chậm rãi đi dưới mưa, giống nằng ngồi xồm xuống.

"Vào nhà đi" Hắn thân nhiên nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nằng, nước mắt cùng nước mưa cũng chẳng phân biệt ra, thoát nhìn giống một kẻ lang thang đáng thương đầu đường xó chợ.

Nghe tiếng, nằng ngẩng đầu nhìn thấy hắn, ủy khuất chu miệng lên.

"Anh không có lập tức chạy đuổi theo em" Nằng nói ra một việc mà nằng không muốn nghĩ đó là sự thật.

"Anh không sợ em chạy trốn đi sao?"

"Em không phải là rất yên ổn ở đây sao?" Không muốn thừa nhận, trong nháy mắt như vậy, tâm hắn cũng là có sự vội vã.

"Nhưng là em có thể chạy đi rất xa, làm anh không tìm thấy"

"Vậy vì sao em không chạy?"

"Bởi vì em sợ anh lạc đường a, còn có sợ anh mắc mưa sẽ lại bệnh..."

Nói đến đây, Phong linh đột nhiên dừng lại, nghĩ đến Lôi dương không phải là lúc này đang dầm mưa cùng nằng sao? Trời ạ! Nằng đột nhiên nhảy dựng lên, lôi kéo tay hắn hướng phòng môn "Mau vào đi! anh sẽ bệnh mất!" Nằng gấp rút kéo, bởi vì đột nhiên đứng lên, thân hình nằng thiếu chút nữa ngã xuống, nhưng căn bản là không được như vậy, Lôi dương nhanh chóng kéo nằng vào lòng.

"Mau vào nhà đi, Dương! Anh đừng làm loạn nữa!" Nằng hoảng hốt, một bên nắm lấy hắn, một bên tay gạt đi nước mắt "Anh bị bệnh như vậy! Anh bệnh nặng thêm em làm sao bây giờ? Em không muốn anh bị bệnh! Anh có nghe không? Nhanh vào nhà đi! Em xin anh..." Lôi nói chưa dứt, Lôi dương nâng khuôn mặt nhỏ nhắn dầm nước của nằng. Cúi đầu, chạm chóp mũi mình vào chóp mũi nằng. Mắt đối mắt, hồn xiêu phách lạc dường như đang xem xét nằng.

"Dương..." Ánh mắt hắn thật sự, thật sự nghiêm túc, lại rất...thâm tình sao? Nằng không nói, nhưng là nằng bị hắn nhìn cả người như là đều rung động run run.

"Anh không phải là đang tức giận sao?"

Lôi dương thở dài "Lúc tức giận là không để ý tới người khác, mặc kệ anh sống chết mới đúng, em như vậy, sẽ làm anh rất muốn "ăn" đấy, biết không?" Mưa thật lớn, quất vào mặt nằng thật đau, nhưng là trong lòng nằng lại thật ấm áp, bởi vì Lôi dương rất dịu dàng, dịu dàng làm cho nằng khi nhìn hắn, liền có cảm giác muốn tan biến.

Rõ ràng là giận hắn, giận hắn lạnh nhạt, giận hắn luôn trêu chọc nằng, giận hắn biết rõ nằng thích hắn, lại lấy tình cảm đó của nằng ra mà cười...nhưng mà, khi hắn dịu dàng như vậy với nằng, khi hắn nói chuyện dịu dàng với nằng như vậy, những tức giận trong lòng bỗng chốc tiêu tan.

"Em không muốn anh chết, cho dù là em đang tức giận, cho dù có một ngày nào đó em hận anh, cho dù có một ngày em rời xa anh mà đi, em đều không muốn anh chết, em không cho phép! Anh có nghe thấy không? Cho dù anh là bệnh nhân, em cũng không cho anh bỏ em lại một mình, em sẽ rất đau khổ, sau đó cũng sẽ chết theo anh" Hai mắt dầm lệ lưng tròng, nhìn nằng có vẻ nhu nhược, nhưng ngữ khí so với tảng đá còn cứng rắn hơn.

Tâm hắn, buồn, vui, không rõ là tâm trạng gì.

Rõ ràng không bệnh, lòng lại nặng trĩu, giống như có tảng đá lớn húc vào, đọng lại chảy máu.

Hắn nên làm gì với nằng bây giờ?

Một cô gái yêu thương hắn như vậy, ngay cả sống hay chết nàng đều có thể lấy ra thể thốt với hắn, hắn nên cảm động đến rơi nước mắt mới đúng, nhưng hắn lại tức giận muốn cắn nàng.

Nghĩ đến nàng vì hắn mà có thể cùng sống chết, khiến hắn phát điên.

Một suy nghĩ bỗng hiện nổi lên trong đầu hắn...có một chiếc xe hướng tới, ánh sáng đèn xe làm hắn chói mắt, hắn lúc này còn đang sững sờ, trong nháy mắt sắp bị xe đụng, một nữ nhân vội vọt tới, hắn nghe thấy...máu tuối ồ ồ chảy....hắn nghe được một đứa bé trai đang òa khóc, thật lâu không dừng...bao nhiêu đêm rồi, hắn gặp ác mộng này tỉnh giấc, mồ hôi chảy ròng ròng, nước mắt chảy đầy mặt...một con người chết có lẽ dễ dàng, nhưng còn người sống lại thống khổ vạn phần a! Tâm tình như vậy, không trải qua sao có thể hiểu được? Thống khổ như vậy, người bình thường lại càng không thể hiểu được.

Lôi dương trầm mắt, trong cơ thể như có cái gì đang xé rách làm cho không thở nổi.

"Mặc kệ lúc nào, tôi cũng không quan tâm em chết hay không" Khuôn mặt tỏa ra một loại cảm giác đủ để làm người ta đóng băng, hoàn toàn đánh gãy hình tượng dịu dàng của hắn từ trước.

"Còn có, tôi không yêu em, một chút cũng không yêu" Hắn lạnh lùng nói "Cho dù tôi đối với em tốt, cũng không phải là vì yêu em, mà là đang thương hại em." Nghe vậy, sắc mặt của nàng tái nhợt.

Hắn làm như không thấy.

"Cho nên, em cũng đừng và cũng không nên yêu tôi như thế, cho dù tôi có chết đi, tôi cũng sẽ không có hứng, lại càng không cảm động, ngược lại là hận em, hận em cả đời, nghe rõ em rồi chứ?" Nàng nhìn hắn thật sâu, rốt cục cảm thấy thân mình hơi lạnh.

Mưa to cũng quất vào mặt hắn, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến khuôn mặt lạnh lùng không cảm xúc kia của hắn.

Lòng, đau quá, bởi vì thấy trong mắt hắn có vết thương, tuy rằng không biết vết thương trong mắt hắn là vì sao, nhưng nàng lại dễ dàng cảm nhận được cái cảm giác đau đớn trong lòng này, nó rất đau, làm cho người ta không chịu được, cho nên hắn mới dùng những từ ngữ như vậy tổn thương nàng.

Lôi dương như vậy rất xa lạ, nhưng lại rất chân thật.

Hắn không yêu nàng, không sao cả.

Nàng yêu hắn là được rồi.

Trên đời này không có quy định là, khi chúng ta đi yêu một người, đối phương cũng phải yêu lại ta. (chị này chỉ được cái nói đúng hi hi)

Tuy rằng rất đau thương, rất khổ sở, rất muốn khóc, nhưng mà...nàng so với người khác không phải là may mắn hơn sao? Cho dù nam nhân này không yêu nàng, hắn vẫn là chồng của nàng, nàng có thể mỗi một ngày cùng hắn, thấy hắn, như vậy là đủ rồi, không phải sao?

Được vậy, thật hạnh phúc.

Cho nên phải biết thỏa mãn.

"Em nghe rõ rồi" Nàng vừa khóc vừa nhìn hắn cười, gật đầu lại gật đầu, giống như không làm như vậy hắn sẽ không thấy được nàng đã nghe rõ những điều hắn nói.

Hắn nhìn nàng chằm chằm, không rõ hắn đối xử với nàng như vậy, thế nào mà nàng còn có thể đối với hắn cười nói như vậy? (Cái gì người ta gọi là cao nhân tất có cao nhân trị, hay là núi này cao còn có núi cao hơn ấy mà anh!!!!)

"Chúng ta mau vào nhà đi, mưa lớn quá, dầm mưa như vậy, chúng ta sẽ ốm mất" Bàn tay nhỏ bé của nàng nắm lấy bàn tay to lớn của hắn, gắt gao không buông ra, sau đó đem người đàn ông đang ngẩn ngơ dưới mưa này, nửa lôi nửa kéo vào trong nhà....

Nửa đêm, Lôi dương tìm Vũ Trạch du đi uống rượu.

Khi Vũ Trạch du đến, trai Whisky trên bàn đã vơi đi hơn nửa, anh hơi nhíu mày nhìn Lôi dương, không nói gì ngồi xuống sofa đối diện với Lôi dương.

"Tối rồi à, Du" Lôi dương nở nụ cười mê người với hắn, ay dơ lên kêu bồi bàn rót cho anh một ly rượu. "Cụng ly" Vũ Trạch du tiếp nhận, uống một ngụm rồi hạ xuống.

Lôi dương có điểm bất mãn, đôi con ngươi đen chằm chằm nhìn anh.

"Cậu cái này sao gọi là bạn bè? uống hết đi nào!"

"Bây giờ là 2h đêm, không phải bạn bè thì sẽ không đến. Có gì thì nói mau đi, mai tớ còn phải dậy sớm, cần ngủ sớm" Thật không nghĩa khí, không lương tâm

"Tớ làm gì có điều muốn nói chứ? Chỉ là muốn tìm cậu cùng uống rượu mà thôi."

"Thất tình?"

"Làm gì thất tình, tớ đã kết hôn!"

"Cho nên cãi nhau với vợ à?"

"Cô ấy sẽ không cãi nhau với tớ" Thật là nữ nhân không có chí khí, nói như vậy với nàng, nàng vẫn cố gắng đối xử tốt với hắn, luôn đối với hắn mỉm cười, thật sự là quái quỷ mà!

"Chắc là bất mãn đã lâu? Cảm thấy vô dụng nên khó chịu?" Già bệnh lâu như vậy, muốn đi phong lưu tìm thú vui cũng thật khó a, thật đáng thương.

"Đi đây" Thật là càng nói càng thái quá, rất muốn lấy rượu hất "Thì phải thật sự là không phản đối? Tớ đi đây" Vũ trạch du vỗ vỗ mông đứng dậy, ngay cả chút khách sáo với hắn cũng không có, một bàn tay lại đương nhiên kéo áo anh lại - -

"Ngồi xuống, nói chuyện với tớ, nói gì cũng được, chỉ cần làm cho đầu tớ đừng suy nghĩ là được." Hắn đêm nay, cái gì cũng không muốn nghĩ, nhưng là không thể không nghĩ được, trong đầu chỉ toàn hiện lên khuôn mặt của Phong Linh, cười, khóc, dáng thể lương hề hề....ai, không thể quên được, đã không xong, ngay cả quất nằng cũng không làm được, khiến cho hắn sắp phát điên rồi.

Vũ trạch du không biết nên cười hay nên khóc nhìn hắn, ung dung ngồi xuống.

Lôi dương liếc mắt nhìn anh "Chắc, cậu không phải là ngay cả yêu cầu nhỏ nhỏ đó của tớ cũng không làm được chứ? cậu là bác sĩ thiên tài nha!" Bác sĩ thiên tài cũng không phải là bác sĩ tâm lý, nhìn Lôi nhị thiếu gia không khỏi giống như đứa nhỏ, bỗng trở nên ngây người.

Nhận ra anh mười mấy năm nay, chưa từng thấy qua Lôi nhị thiếu gia như vậy, hại anh khó mà có thể thích ứng nha, quả thực rất muốn cười trộm trong bụng quá.

"Đây là muốn nghe tớ nói chuyện nha? Điều này đơn giản, có người giống như đứng ở bên ngoài rất lâu, toàn thân đều ướt đầm, tớ để cho nàng vào nói chuyện với cậu được chứ?" Lôi dương nhú mày, cầm ly rượu lên rồi lại ngẩng cổ lên uống.

"Ai a? Tớ cũng không có thói quen tùy tiện tán gái, cậu đừng nghĩ tùy tiện kiếm cho tớ một em"

"Nàng cũng không em, mà là vợ cậu" Tay đang rót rượu chợt dừng lại "Vợ của tớ?" Lôi dương nheo mắt lại "Cậu nói là Phong linh bên ngoài kia?"

"Đúng vậy ngay tại cửa ra vào." Vũ trạch du xả môi cười "Chà, mưa rất lớn, tớ trông cô ấy giống như là lá rụng vậy"

"...." Lôi dương không nói gì, đoạn cầm ly rượu lên uống tiếp.

Nhưng thực ra là hắn đang kiềm nén thôi!

Tiếp tục--"Tớ vốn không để ý đến cô ấy, nhưng là vừa lúc tớ đang định vào cửa, vừa vặn nhìn thấy mấy nam nhân chạy lại nói chuyện với cô ấy, còn kéo tay cô ấy vào quầy rượu, tớ chợt nghe thấy cô ấy lớn tiếng nói với bọn họ, cô ấy đến là chờ chồng cô ấy! Cô ấy đã kết hôn! còn giờ tay đeo nhẫn kim cương cho chúng xem, cho nên mới khiến tớ chú ý"

"Sau đó sao nữa? cậu có giúp nàng đuổi lũ ruồi bọ đó đi không?"

"Không"

"Cái gì?" Lôi dương không kiềm chế trừng mắt nhìn anh. Căn bản giống như lên án anh không xứng đáng làm đàn ông. Có điều, Vũ trạch du vẫn là bất động như núi!

"Cô ấy không phải vợ tớ, phải làm anh hùng cũng phải là cậu, đâu có gì liên quan tới tớ a? Hơn nữa tớ nói, ngày mai tớ còn có cuộc phẫu thuật, tay không thể để bị thương, vì thế" "Thật sự là quỷ quái!" Lôi dương bỗng đứng dậy, đi nhanh ra ngoài quán bar, vừa đi vừa réo lại phía sau "Tiền rượu cậu trả! Chắc, tớ thật mù mắt mới có thể kết giao bạn bè với cậu!"

Nghe vậy, Vũ trạch du cười ha ha, tâm tình sung sướng, đem ly rượu chậm rãi nhấp nhĩ.

Là ai nói đời này không cần yêu nữ nhân? Tình yêu nếu có thể không cần là sẽ được, vậy sẽ không gọi là tình yêu...bên ngoài, mưa nhỏ đi, vừa chạy ra khỏi cửa, Lôi dương nhìn thấy bên kia đường Phong linh đang đứng che ô. Ban đêm có chút lạnh, chỉ mặc một chiếc áo mỏng cùng chiếc quần ngắn tựa hồ hơi lạnh, đôi chân đi giày vải đang gầy gầy có xung quanh, bộ dáng đáng yêu giống như tiểu bạch thỏ a.

Thật sự là bị nàng làm cho tức chết! Nàng là cái giờ gì cũng đến được? Đã hơn nửa đêm, người trong quán ăn đêm đi tới đi lui, người ta chú ý đến nàng làm gì? Người đàn!

Lôi dương hướng nàng đi nhanh đến, tuần nhan một vẻ lạnh lùng, chỉ chốc lát sau, nàng cũng nhìn thấy hắn, hướng về phía hắn nở một nụ cười ngọt ngào, chạy nhanh đến bên cạnh hắn che ô.

Về tươi cười thật ngọt ngào vô tội, đôi mắt to kia nhìn hấn lo lắng từ đầu đến chân, khoe mắt rung rung lệ, mũi cũng hồng hồng, càng muốn cười.

"Phải về nhà?" Không hỏi hấn đi vào quán bar làm gì, không hỏi hấn vì sao toàn thân toàn mùi rượu, không hỏi hấn vì sao một mình đi đến đây, chỉ một câu hỏi này.

Lôi dương cũng khẩn trương xem xét nàng một hồi, bao gồm toàn bộ mắt mũi đầu đỏ, nhưng Vũ trạch du nói nàng giống như chó bị rơi xuống nước, bỏ qua việc bản thân bị khổ, lại lòng nóng như lửa đốt chạy đến tìm người, chắc bây giờ, người trong kia đang ngồi cười khoái trá, có khi cầm sắp rót xuống đất cũng nên.

"Em vì sao ở đây?"

"Em..." Đầu nàng cúi thấp xuống.

"Em đi theo dõi tôi? ai bảo em làm vậy?" Phong linh lắc lắc đầu "Em chỉ là lo lắng, anh là bệnh nhân, một mình chạy đến đây...còn trộm uống rượu..."

"Tôi ghét nhất là bị theo đuôi"

"Điều đó, em sau này sẽ trốn không để anh nhìn thấy" Ý tứ chính là chỉ cần nàng đi cùng hấn là được rồi.

"Về nhà đi" Nàng ngẩng đầu lên "Anh đi theo em sao?"

"Đương nhiên không phải"

"Vậy em không về" Đầu lại cúi thấp xuống.

"Phong linh!"

"Anh không cần quan tâm đến em, dù sao bây giờ bác sĩ Vũ trạch du cũng ở cạnh anh, tâm trạng anh thực sự không tốt muốn uống rượu, chỉ cần bác sĩ đồng ý, em tuyệt đối không có ý kiến"

"Em làm sao biến hấn ở trong đó? em gặp hấn?"

"Dát? không phải...là anh đột nhiên chạy ra ngoài, em rất lo lắng nên mới gọi cho anh ấy, không bao lâu sau anh ấy liên báo cho em biết anh ở trong này, lái xe trở em đến đây...anh ấy nói anh ấy bận bịu nhiều việc, muốn em đưa anh về nhà, một bước cũng không rời khỏi anh, còn nói anh uống rượu có khả năng sẽ phát bệnh, có thể ngất đi bất cứ lúc nào, còn có..." Lôi dương cắn răng "Còn có cái gì?" "Anh ấy nói, đàn ông uống rượu chắc chắn muốn ôm nữ nhân..." Phong linh cắn cắn môi nửa ngày, mới nói tiếp "em nói rằng anh ôm nữ nhân sẽ lại choáng váng đầu, lại phát bệnh, thì bác sĩ nói...uống rượu sẽ không phát bệnh, cho nên, em nhất định phải ở bên cạnh anh"

Cái gì với cái gì vậy?

Tên Vũ trạch du, là lo sợ rằng thiên hạ chưa đủ loạn sao? Ánh mắt hấn xoẹt qua khuôn mặt đỏ bừng của nàng, biết rõ còn cố hỏi "Vì sao?"

"Bởi vì...nếu lúc mà anh muốn ôm nữ nhân, còn có thể bế nữ nhân, em là vợ của anh, đương nhiên chính là nữ nhân của anh...anh muốn ôm nữ nhân, cũng chỉ được ôm em" Cúi đầu sợ hãi, tất cả đều là ngượng ngùng, nhưng là nàng vẫn phải đem tất cả mà nói ra.

Trời mới biết nàng tìm đâu ra nhiều dũng khí mới đem những lời này nói ra?

Vừa mới lúc này bên ngoài đợi hấn, nàng vẫn còn luyện tập, luyện tập đến đầu lưỡi môi nhừ, luyện tập đến ngực khó thở.

Nói xong, nàng chồm nhìn mặt hấn, dưới ánh đèn đường, thân ảnh cao lớn của hấn che khuất ánh sáng, làm cho người ta không nhìn được vẻ mặt của hấn.

"...." "Này? anh vì sao không nói lời nào, đang tức giận sao?" đầu nàng lại cúi thấp xuống.

"Em thật sự không cảm thấy xấu hổ sao? thế nên mới nói những lời này" bàn tay lớn nâng gáy nàng lên, Lôi dương muốn nhìn về mặt của nàng.

Đôi mắt tinh nghịch của nàng mang theo làn nước, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ au mang theo nét ngượng ngùng, vẻ thật sự rất khẩn trương a! Là đàn ông, vốn không có đạo lý không động tâm, huống hồ, nữ nhân này còn mở miệng cùng hấn cầu hoan....anh muốn ôm nữ nhân, chỉ có thể ôm em!

Ha, thật sự là bội phục sự can đảm của nàng!

Khi hấn nói với nàng không có một chút yêu thương gì, nàng vẫn có thể kiên định nói với hấn, hấn chỉ có thể ôm nữ nhân là nàng.

Nàng sao lại có thể đáng yêu như thế? đáng yêu đến nỗi làm hấn muốn yêu thương nàng lại càng muốn bắt nạt nàng.

Môi, bỗng dưng ghì chặt vào phiến môi nhỏ nhắn của nàng, đầu lưỡi linh hoạt tiến vào bên trong miệng nàng do xét, tìm cái lưỡi đang ngượng ngùng của nàng..."Ngô" nàng hoảng hốt, bởi vì phải che ô cho cả hai, động cũng không dám động để cho hấn hôn.

Nụ hôn này, triển miên a, hôn đến nỗi làm cho chân nàng không trụ nổi, hôn làm cho nàng muốn ngất đi, ô tự nhiên buông rơi xuống đất.

Tay tự do, nàng theo bản năng kiễng mũi chân, vòng tay ôm cổ hắn.

Đôi tay lớn đang ôm vòng xung quanh nàng, cũng đem nàng nâng lên, để cho hắn có thể hôn nàng sâu hơn...hồ hấp hoàn toàn rối loạn.

Thân hình mềm mại ngọt ngào đang dán chặt vào người hắn, người nàng cũng trở nên thờ ơ, người nàng cũng phải thừa nhận, trong cơ thể có một cỗ nhiệt nóng bừng đang reo hò, vọng động, muốn đập tan cái ổ khóa...khẩn trương, làm cho áp lực hắn càng gấp gáp.

"Em xong rồi, Phong linh" Hắn liền cắn cắn phẫn nộ hồng của nàng, giọng nam khàn khàn "Anh muốn em, em trốn không được đâu" Mặt của nàng, không khí nồng đậm ái tình, đã sớm không phân biệt rõ phương hướng rồi.

"Em cũng không muốn trốn...Đương, em là của anh, em muốn trở thành người của anh....yêu em được không?" Nàng cầu xin, chủ động dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng mà thăm dò hắn.

Hai con người trong mưa đang tỏa nhiệt, thân hình mềm mại của nàng muốn hôn hắn, khiến cho cả người dựa sát vào người hắn, khiến cho bụng dưới của hắn khó chịu...quả nhiên là nhiệt lửa làm toàn thân trở nên nóng bừng.

Cúi xuống lần nữa. Hắn cắn cắn vành tai nhỏ của nàng, bên tai của nàng nói nhỏ "Chúng ta về nhà đi"

Thực nam sẽ có bộ dáng thực nam, thân sĩ sẽ có phong độ thân sĩ, tổng lại không thể thật sự ở ven đường muốn nàng.

Tuy rằng, hắn thực khát vọng làm như vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Cưới Vợ Xung Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Nam nhân uống rượu vào nhất định muốn ôm nữ nhân...điểm này, Phong linh quả thực đã nhận biết, không chỉ nhận biết, mà còn tự mình trải nghiệm sự kích thích điên cuồng đó...

Xuống taxi, Lôi dương không để cho nàng đi, liền bế nhanh nàng vào nhà, một cước đập cửa, đem nàng đặt xuống, mũi chân của nàng vừa mới chạm đất, người còn chưa có đứng vững, đôi môi mang theo hơi rượu kia lập tức cuốn lấy nàng, làm cho nàng choáng váng.

"Sợ sao?"

"Không, không sợ..."

Nàng hai tay sợ hãi ôm hắn, hắn hôn đôi môi nàng rồi tiến đến vùng gáy nắn cảm, rồi đến xương quai xanh, tai, chọc nàng làm cho nàng mãnh liệt rung động, một cổ lả lơi trong cơ thể bùng lên tán loạn, kìm không được phát ra âm thanh yêu kiều gần như tiếng khóc...

"Nếu hối hận, bây giờ còn kịp"

"Không, em là vợ anh, vốn dĩ nên thuộc về anh"

Nghe vậy khuôn mặt hắn cúi xuống thấp, đáng vẻ động tình.

"Đương..." Hai chân nàng như nhũn ra, đứng cũng không nổi, cánh tay đành phải gắt gao mà ôm hắn.

Hai bàn tay to lớn di chuyển đến hồng nàng, lại vươn ra trước kéo quần nàng xuống, đầu ngón tay nhẹ nhàng kích thích, tay kia vuốt ve quanh cơ thể nàng.

Sắc mặt nàng ửng hồng, xấu hổ cúi đầu, đã thấy tay hắn thuận thế tham tiến vào giữa hai chân của nàng, thăm dò nơi chốn mềm mại.....

Thanh âm nàng run run, thân mình ần ần run rẩy, theo bản năng muốn chạy trốn khỏi hành động thăm dò thân mật của hắn, vừa xoay người liền bị hắn ôm lại...

Bàn tay hắn giữ chặt bên hông nàng, hạ phúc lướt qua mặt động của nàng thăm dò, không e dè cho nàng biết hắn đang khát khao nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ đến không thể đỏ hơn, Phong linh nín thở, động cũng không dám động, Lôi dương lại bắt đầu hít hà vành tai của nàng, bàn tay lớn đầu tiên là luồn vào trong áo tham tiến ngực nàng khẽ vuốt ve, giữ chặt phần bụng bằng phẳng, một bên hướng đến ngực mềm mại nắm lấy, lại tham tiến cõ đi nội y của nàng, làm nàng hoa mắt cảm vươn lên...

"A..." Nhịn không được cuối cùng nàng kêu lên, đầu ngón tay trong cơ thể nàng khơi mào kích thích, giống như thủy triều dồn dập mà dâng lên.

Hắn vươn người lên trước che đi cơ thể yếu đuối của nàng, đôi tay giống như ngọn lửa nóng buốt, lại tiếp tục tùy ý dạo quanh trên cơ thể mịn màng của nàng, đem nhục dục của nàng dâng lên đến đỉnh điểm

Nàng khóc vì bị hắn hôn, bởi vì không chịu được hắn đối với nàng làm tất cả...

Rốt cục, Lôi dương đem con người đang bị nhục dục làm cho phát khóc tiến thẳng vào phòng ngủ, đem nàng, Phong linh, trong một đêm chính thức hòa cùng thân thể của Lôi dương.

Mười giờ hai mươi phút, ánh mặt trời chiếu thẳng qua cửa sổ, Phong linh có chút đang lười biếng trên giường tỉnh lại.

Nàng vừa ngủ dậy cảm giác được không khí khác lạ, làm cho nàng vừa tỉnh lại có điểm không cảm nhận được rõ ràng chính mình đang ở đâu, nàng ngồi thẳng dậy xúc chấn lên thấy toàn thân mình trần như nhộng, hoảng hốt liền lấy chăn che kín lại thân thể, nhìn đến người đang ngủ bên cạnh Lôi dương, thế này mới giật mình nhớ lại chuyện tối qua, không, phải là chuyện phát sinh sáng nay mới đúng...chuyện lớn...

Nàng thực sự cùng hắn làm chuyện đó...toàn thân, trên dưới đều bị nam nhân này xem qua sờ qua, ngay cả khi đó nàng thẹn thùng mà hét to cũng bị người đàn ông này nghe thấy...xong rồi, ngược chết người! Phong linh nhanh chóng cầm lấy chăn, đem mặt vùi vào trong.

Tuy rằng nàng vốn là vợ hắn, cùng hắn làm chuyện đó cũng là tất nhiên, nhưng hắn là bệnh nhân, hơn nữa từ ngay đêm tân hôn hắn có hôn nàng đã thiếu chút nữa mà té xỉu, nàng ngay cả muốn hôn hắn một cái cũng không dám nghĩ, kích tình cuồng dã làm cho nàng thiếu chút nữa không thể phòng làm cho nhiệt tình của hắn thiếu cháy.

Đàn ông uống rượu vào, quả nhiên đều muốn ôm nữ nhân...nếu không phải nàng bên cạnh hắn, có khả năng Dương cũng sẽ đi ôm nữ nhân khác sao?

Nghĩ vậy, Phong linh có điểm bất an nghĩ đến hắn chính là uống rượu mới muốn nàng? Nếu là nữ nhân khác, hắn cũng sẽ cùng họ kích tình như vậy sao? Lôi dương ngày hôm qua uống không ít rượu, bệ nàng song trí nhớ còn bao nhiêu? Có thể hay không vừa mở mắt đã quên?

Liên tiếp các sự việc, nghĩ đến lòng nàng im lặng.

Phong linh vẫn như cũ liếc nhìn Lôi dương đang ngủ một cái, lặng lẽ xuống giường mặc quần áo, rời khỏi phòng ngủ của mình như một tên trộm, ngồi ở trước giường ngẩn ngơ một lúc lâu, khóe mắt chợt liếc qua chiếc đồng hồ báo thức-- oa! Đã mười giờ bốn mươi rồi sao? Trời ơi, buổi sáng nàng có tiết học nha.

Phong linh tùy tay lấy mấy cuốn sách nhét vào túi, chân đi một đôi giày vải đơn giản.

May là nơi ở cách trường học không xa, nếu chạy nhanh, chắc là còn kịp tiết thứ tư, Phong linh cứ như vậy đi một mạch, tóc ngắn lộn xộn, áo ngang ngực cùng quần ngắn, nàng ngay cả thời gian soi gương đều không có, cũng không quan tâm mình mặc cái gì đi học.

Vừa tới phòng học, vừa vặn đúng giờ, là thời gian hết tiết ba, Phong linh chạy trốn thở hồng hộc, nhìn thấy thầy giáo chưa có ý rời đi, đành phải cúi người thấp xuống từ cửa sau đi vào. Thầy giáo đương nhiên thấy nàng, chỉ là liếc mắt trừng nhìn nàng một cái rồi lại tiếp tục giảng bài.

Lại nghe tiếng chuông báo vào tiết sao, vị giáo sư mới một bước ra khỏi phòng, Phong linh mệt mỏi nằm dựa vào bàn.

"Phong linh thôi, cậu mặc mắt mờ như vậy đến trường có mưu đồ gì?" Bạn tốt Trương Mỹ Trân thu nhanh sách chạy đến cạnh nàng, nhìn dáng người trắng trẻo cân xứng của nàng, nhìn đường cong yếu điệu của eo nàng, nhịn không được thoát ra một câu trêu đùa "Thật không ngờ cậu thân tàng bất lộ nha, dáng vẻ yếu đuối nhỏ nhắn, thế nhưng cái cân có cũng có, thật là...khó nhìn mà!" Tay Trương Mỹ Trân nheo nheo Phong linh một cái, Phong linh sợ buồn thối lui một bước, mặt đỏ hồng liếc nhìn cô một cái "Nói cái gì vậy!" "Thì nói cậu...a! cậu, cậu, cậu, thế nhưng..." Liên tục ba cái cậu, Trương Mỹ Trân trừng mắt nhìn những vết hồng hồng trên cổ Phong linh, nửa ngày không nói nên lời.

"Cái gì vậy?" Phong linh cúi đầu nhìn bản thân, quần áo không có mặc trái, chính là hơi bó vào người mà thôi, ngực cũng không hở ra, Mỹ Trân làm gì mà như nhìn thấy ma vậy?

".....là ai? ai mà lại để lại nhiều dấu hôn trên người cậu vậy? Là Uông dương hay Cao khắc lý?" Trương Mỹ Trân lộ ra vẻ bất ngờ phải nói, nếu không nói tuyệt đối không bỏ qua.

Loại...dấu hôn?

Phong linh ngây người không hiểu là Trương Mỹ Trân muốn nói cái gì? chợt dạ cả kinh giật mình một cái, cầm túi sách chạy phăm phăm về hướng toilet, Trương Mỹ Trân đương nhiên cũng không buông tha nàng, chạy theo ở phía sau.

Quả thực rất nhiều dấu hôn nha! Phong linh nhìn vào cổ qua gương, hé mắt nhìn thấy nhiều dấu vết hồng hồng.

"Rốt cục là ai? nói mau!" Trương Mỹ Trân cũng nhìn vào mặt nàng qua kính truy hỏi "Là Uông dương hay Cao khắc lý? Nói! Muốn báo cho thiên hạ biết cũng không phải bộ dạng này, cậu không phải là lên giường cùng người ta chứ? Không lẽ ngốc như vậy? Ngay cả bạn gái cũng không phải, thế mà lại cùng lên giường?" Phong linh nhìn Trương Mỹ Trân, hai tay bắt an sờ sờ trên cổ "Bây giờ làm sao bây giờ? ai, hay hôm nay tớ xin phép nghỉ? đúng, tớ phải về nhà!"

"Này, cậu còn chưa trả lời tớ là ai? Ông dương hay là Cao khắc lý?" Phong linh liếc nhìn cô một cái "Không ai cả!"

"Cái gì, không phải ai? Thế thì là ai?"

"Thì...ai nha, cậu đừng hỏi nữa" Phong linh xấu hổ chạy ra khỏi toilet, cầm đầu chạy về trước, định cứ như vậy chạy về nhà.

"Cậu lại chạy, tớ hôm nay giúp cậu xin phép nữa nha!" Trương mỹ trân chạy đuổi sát phía sau.

Phong linh càng vội vã chạy trốn hơn, một bên vừa chạy một bên vừa xem Trương mỹ trân có đuổi theo sau không, ngay lúc nàng vừa ngoảnh đầu nhìn lại, liền tông phải cái gì phía trước---"Ai da" lại bị đụng cho choáng váng, Phong linh trực giác vươn tay với lấy cái gì đó để ổn định lại thân mình.

"Em thực sự có thói quen chạy cầm đầu ở vườn trường sao? Tiểu học muội!" Giọng nói này....không thể nào, sao mà khéo? Phong linh ngẩng mặt, vừa vận nhìn thấy Ông dương đang mỉm cười dịu dàng.

Ông dương mỉm cười cúi đầu nhìn nàng, lần này không có thầy giáo bên cạnh, tay đang đỡ nàng không định buông ra, đang muốn trêu đùa nàng mấy câu, đôi mắt sắc của hắn lại nhìn thấy trên cổ nàng...dấu hôn?

Ý cười trong nháy mắt biến mất, tay siết chặt tỏ vẻ khiếp sợ cùng hờn giận.

Phong linh cũng cảm nhận được ánh mắt y đang nhìn nàng, theo bản năng cúi đầu.

"Em đi theo anh" Ông dương đột nhiên nắm tay nàng kéo đi ra một góc vườn.

"Học trưởng..." Cổ tay Phong linh bị hắn kéo hơi đau, bộ dạng tức giận của vị học trưởng này Phong linh chưa có thấy qua, mặc dù có điểm sợ hãi, nhưng mà nàng vẫn ngoan ngoãn đi cùng y.

Trường đại học cũng không lớn lắm, xuyên qua khu sân là đến một dãy phòng học, Ông dương kéo Phong linh đi vào nơi chuyên dụng cho khoa mỹ thuật tạo hình bên dưới một gốc cây lớn: Giữa trưa nên gian mỹ thuật này không có ai dùng, địa điểm xem như có vẻ yên tĩnh vắng vẻ, có thể nói là một địa điểm tốt.

Y nhìn nàng, nhìn một lúc lâu, ánh mắt thâm trầm khó hiểu, như là mình bị đá kích.

"Cổ của em bị làm sao vậy?" Y không có tính nhẫn nại vòng vo, theo như y biết về nàng, nàng không phải là một cô gái tùy tiện, nếu trên cổ cô có dấu vết này kia, chắc hẳn nàng đã có nam nhân.

Nhưng mà, không thể nào. Nàng cùng y vốn thân thiết, nếu có động tĩnh gì, hẳn y phải phát hiện sớm, mà bạn học cùng các học sinh khóa dưới hẳn đã mật báo cho y, bất kể điều gì cũng có, không phải sao? Ngoại trừ kì nghỉ hè này nàng mất tích.

"Học trưởng....đó là..."

"Anh biết đó là cái gì, em có bạn trai sao? Là ai?"

"Em..." Phong linh mặt cúi thấp.

Y lại đem mặt nàng ngẩng lên, làm cho nàng không thể không nhìn y.

"Anh nghĩ người trong lòng em là anh, không phải sao? Mới có một kì nghỉ hè, em đã liền yêu thương nam nhân khác?"

"Học trưởng..." Nàng phải nói làm sao? Một kì nghỉ hè, nàng liền trở thành vợ của một người đàn ông, chuyện xảy ra như kì tích vậy nói ai sẽ tin? Có điều là thật. "Đúng vậy, em từng có thích qua học trưởng, nhưng là không chính thức, bởi vì hai chúng ta quan hệ gì cũng không phải, cho nên, em cũng hiểu điều này cũng không phải nói cho học trưởng hay, dù sao, em vẫn không xác định được cảm giác của học trưởng đối với em..." "Làm thế nào mới xác định được cảm giác? Giống như vậy sao?" Ông dương xoay mình kéo nàng ôm vào lòng, cúi người hôn vào môi của nàng.

Nàng ngây ngẩn cả người, một lúc ngây ngẩn mới vội vã đẩy y ra, sợ tới mức liền thối lui vài bước, chân mình vừa vịn tựa vào cây đại thụ làm trụ.

"Học trưởng, xin anh đừng làm như vậy! Anh không thể làm như vậy!" Nàng lau lau môi, có điểm thất kinh, nghĩ đến bản thân bị một người đàn ông ngoài chồng mình hôn, đột nhiên cảm thấy vô cùng áy náy.

"Vì sao không thể? Tại sao người đàn ông khác lại có thể mà anh lại không thể? Nếu như sớm biết em cũng không giống như vẻ thuần khiết đơn giản bề ngoài, anh cũng không phải chờ đợi em lớn thêm một chút, kết quả thì sao? Em thế nhưng lại dễ dàng cô phụ tâm ý của anh dành cho em!"

"Đúng...thật xin lỗi" Nước mắt Phong linh rơi xuống "Nhưng sự việc không phải như học trưởng nghĩ đâu, em không phải...Tóm lại, nếu em làm tổn thương học trưởng, em thực sự xin lỗi." Nàng cũng không biết a, học trưởng đối với nàng lại có tình ý như vậy, vẫn là thân nhiên, nên làm cho nàng không đoán được đối phương có ý gì với mình hay không, cho dù đối phương có cùng nàng đi ăn cơm, xem phim, cũng chẳng có ý nghĩa gì đặc biệt, cũng chỉ là một quan hệ tốt giữa vị học trưởng và học muội thôi, nàng thật sự không nghĩ nhiều lắm.

Có lẽ, nếu nàng không gả cho Lôi dương, như vậy thật lâu sau nàng với học trưởng mới có thể nói chuyện yêu đương, nhưng, điều đó cũng chỉ là nếu mà

thời.

"Cho nên, em thật sự có người đàn ông khác?" Ông dương tới gần từng bước, trong khoảng thời gian ngắn không còn cách nào khác nhận thức chính mình buông tha dễ dàng.

"Vâng..." Phong linh gật đầu "Thực xin lỗi"

"Là ai?" Cho dù thất bại, dù sao cũng phải biết mình thua vào tay người đàn ông như thế nào chứ.

"Chuyện đó....em không tiện nói"

Ông dương chợt nhíu mày, "Nên sẽ không là có phụ chi phụ đi?" Lôi Dương tính có phụ chi phụ sao? Tính ra, chẳng qua hẳn phụ chính là nàng. Ai (Chỗ này bí ko hiểu nên để nguyên, ai bít thì nhắc hộ bí với!!!)

Phong linh không nói, Ông dương cho rằng nàng là cam chịu, lại một tay kéo nàng vào trong lòng..."Cho anh một cơ hội, làm cho em yêu anh" Ông dương gắt gao ôm nàng "Tuy rằng anh không thể cho em một cuộc sống thật sự giàu sang, nhưng anh có thể làm cho em hạnh phúc, xin em đừng từ chối"

"Học trường..." Nàng chẳng lẽ nói rằng nàng đã kết hôn sao? Hơn nữa chồng nàng lại là thầy giáo y? "Anh nghe em nói, học trường..."

"Thực xin lỗi, quý rầy đến hai vị" Âm thanh dịu dàng cất lên, tiếp theo nhìn đến là Lôi dương kia đang mỉm cười ấm áp còn hơn cả ánh mặt trời.

"Thầy giáo!" "Dương?" Hai người kia đồng thanh lên tiếng, xưng hô cũng không giống nhau, lại tiếp theo, là Phong linh ở trong lòng Ông dương bắt đầu cựa quậy.

Lôi dương về mặt mang nét cười, chỉ một cảm xúc, nhìn không ra hẳn lúc này đang suy nghĩ gì, Phong linh thậm chí nhìn không ra hẳn nghĩ gì khi thấy vợ mình bị người đàn ông khác ôm.

Trải qua đêm hôm qua, không, nên là sáng nay mới đúng, quan hệ hai người hẳn là có thay đổi, nhưng là nàng không rõ Lôi dương có nhớ gì về chuyện xảy ra, dù sao hẳn lúc ấy cũng uống rất nhiều rượu, với lại, dù hẳn có nhớ cũng chẳng có ý nghĩa gì, bởi vì, hẳn chính là vì uống rượu mới muốn ôm nữ nhân, mà nàng vừa vặn là yêu thương nhưng nhớ hẳn mà thôi.

"Em vừa mới gọi thầy giáo là gì?" Ông dương thính tai, nghiêng mặt hỏi Phong linh.

Phong linh hướng Lôi dương nhìn hẳn một cái, thấy hẳn không có ý tứ gì là muốn giúp nàng, đành phải lắc đầu "Không có a, có thể gọi là gì chứ?"

"Anh nghe thấy em gọi tên thầy giáo, em biết thầy giáo này sao? không, không đúng, anh hẳn là phải hỏi em và thầy giáo có quan hệ gì mới đúng? vì sao có thể tự nhiên mà kêu tên thầy giáo như vậy?" Phong linh cắn cắn môi, không thể nói cho Ông dương biết được.

Lôi dương nhìn nàng, giống như là đang chờ đợi câu trả lời của nàng, làm cho nàng cảm thấy rất khổ sở.

Hắn vẫn không muốn thừa nhận nàng là vợ hẳn sao? Nếu là như vậy, nàng tự nhận là vợ hẳn không phải là sẽ tự chuốc lấy nhục sao? Nếu nàng nói không tốt, hẳn còn có thể cười vào mặt nàng như: "Sinh viên này, em đừng nói đùa". Nói như vậy thì sao!

Dù sao thì, nàng chẳng qua là bất đắc dĩ lấy hẳn để xưng hi, nàng đối với hẳn căn bản là không có gì, cho đến bây giờ cũng chẳng là gì.

Lôi dương nhìn đầy mắt do dự của nàng, thống khổ cùng thương tâm, một đôi tuấn mi cũng không khỏi nhíu mày.

Vừa mới nãy ở vườn trường, xa xa nhìn thấy Ông dương kéo tay nàng đi về hướng này, hẳn lo lắng đuổi theo, là đúng hay sai đây?

Nàng không muốn trước mặt Ông dương thừa nhận hẳn là chồng nàng, ý tứ như vậy thật quá rõ ràng.

Là do hẳn tự đánh giá cao vị trí mình trong lòng nàng, cố tính muốn phạm sai lầm...Nếu hẳn không cùng nàng, có lẽ bây giờ hẳn có thể dứt khoát cho nàng rời khỏi hẳn, giống như hẳn lúc trước cưới nàng là kẻ hoán binh, cũng không tính đến sẽ cùng đối phương rằng long đầu bạc, nàng đối với hẳn si niệm như vậy, ngốc nghếch dường như nói nàng yêu hẳn...Bây giờ sao? là khảo nghiệm tâm ý hẳn? hay là thăm dò tâm ý của hẳn?

"Học muội..." Ông dương chờ đến thiếu kiên nhẫn, nhìn thầy giáo rồi lại nhìn Phong linh, không biết vì sao, tuy rằng hai người kia cũng chưa từng nói chuyện cùng nhau, nhưng mà hẳn lại cảm thấy chính mình như là một người ngoài cuộc, tại đây diễn ra một khung cảnh yên lặng khác thường.

Mùa hè gió thổi hiu hiu a, lá cây bay bay khắp nơi, nơi này rõ ràng có ba người đứng, lại yên tĩnh đến nỗi chỉ có thể nghe thấy tiếng gió thổi lá bay.

Phong linh hít hít một hơi, cuối cùng hạ quyết tâm..."Anh ấy...là anh họ của em", nói như vậy, hẳn là hẳn vui vẻ? Phong linh nói xong hít một hơi, lại thấy một trận ghen tuông dẫu dưới mũi a.

Chắc, anh họ? nàng gọi hẳn là anh họ?

Lôi dương chợt nhíu mày, cảm thấy buồn cười, khuôn mặt hơi thoáng qua một chút u ám.

"Anh họ?" Ông dương ngạc nhiên vô cùng.

"Đúng, anh họ, có điều đây là bí mật." Phong linh cắn cắn môi, nếu nói dối thì nói dối cho chót "Bởi vì em sợ có phiền phức, cho nên chúng em khi ở trường giả vờ như không quen biết, cho nên cũng xin học trường không nên nói ra ngoài, như vậy làm cho sự việc lại phức tạp." Ông dương nhìn hai người, trong khoảng thời gian ngắn cũng không hiểu nổi cảm giác chính mình có yên tâm hay không? Hay vẫn bị lừa dối?

Hắn nhẹ nhàng mà gật đầu "Anh biết rồi"

"Nếu không còn việc gì nữa em phải đi đây" Phong linh không muốn ở lại đây nữa. Dứt lời, xoay người bước đi, cũng không nhìn qua Lôi dương một cái nào.

"Thật sự... là anh họ sao?" Ông dương nhìn thân ảnh của Phong linh đang rời đi, nhẹ nhàng mà hỏi Lôi dương bên cạnh, cuối cùng cảm thấy, có gì không đúng lắm thì phải.

Lôi dương cũng không trả lời hắn, hỏi lại "Cậu thực sự yêu cô ấy sao?"

"Vâng, chắc vậy!" Nếu không, khi nhìn thấy nàng có dấu hôn trên cổ, tâm sẽ không đau như vậy chứ? "Em chỉ là đợi cô ấy lớn hơn thêm một chút, không hề nghĩ tới bị người khác nhanh chân đến trước" (cho nên mới nói là: lấy vợ phải lấy liền tay, chớ để lâu ngày thẳng khác nó rình!!! hi hi)

"Cô ấy cũng yêu cậu chứ?" Ông dương nhìn qua mặt Lôi dương một cái "Chắc là vậy, ít nhất, là thích. Nhưng là do em, không nắm chắc trong tay, chỉ chớp mắt, khiến cho cô ấy bay khỏi tay."

"C lẽ còn kịp, chỉ cần cậu thật lòng"

"Thật vậy sao?" Mặt Ông dương nháy mắt sáng lên, lại thoáng chốc âm trầm "Không, thoát nhìn, cơ hội của em hết sức xa vời, học muội cũng không phải là cô gái tùy tiện để người khác ôm ấp, nếu cô ấy để cho người khác ôm ấp chứng tỏ... cô ấy thực lòng yêu thương người đàn ông kia...."

Thực yêu sao? Có lẽ cô bé Phong linh này sinh ra bẩm sinh có tính hi sinh cho người khác? Hay là bởi vì áy náy? Hay là bởi vì mình là người trong cuộc nên không hiểu rõ mọi việc, cứ như vậy tự cho là đúng rằng nàng yêu hắn? Lôi dương có điểm đầu óc.

Văn phòng giáo viên khoa Mỹ thuật tạo hình, cách nơi mà buổi trưa Ông dương cùng Phong linh nói chuyện dưới gốc đại thụ không xa, ở dưới tầng một, ngoài cửa sổ cây cối sum suê, hoa ý đào dạt, từ ngoài nhìn vào đó là một phong cảnh khác biệt với xung quanh.

Trên bàn là tập văn kiện, Lôi dương vẫn có vẻ dường như không chú ý đến vị khách trong phòng, làm như là người ta không tồn tại.

Đồ uống trên tay vị khách cũng hết, khát nước sắp chết đến nơi, đành phải tự mình thay chủ nhà rót ỉnh một chén trà, một ly rồi lại một ly, trong nháy mắt làm cho ấm trà hết sạch nước, lại thấy Lôi nhị thiếu gia dường như không có động tĩnh gì, điều này sao có thể? Cho dù Chính tín không phải công ty lớn gì, nhưng thân là ông chủ ông cũng có nhiều công việc bề bộn chứ.

"Lôi nhị thiếu gia" Liên tục gọi hai lần, mới thấy Lôi dương ngoái đầu nhìn lại, thấy hắn còn bày ra tình trạng ngạc nhiên không thôi.

"Di, ông còn ở đây?" Nói xong, bản thân nở nụ cười trước, cùng lúc tay rút ra một chiếc phong bì đưa đến trước mặt vị khách, bên trong hé ra là tấm chi phiếu lớn "Xem đầu óc của tôi, thật là thất lễ"

"Nhị thiếu gia trăm ngàn đừng nói vậy, quý nhân hay quên việc thôi" Người này cũng nhanh nhẩu liếc mắt một cái phong bì đã nằm gọn trong túi, đứng dậy định chạy lấy người "Nếu lần sau có việc gì cần, chỉ cần gọi điện chúng tôi liền giúp ngài thỏa đáng, xin đừng ngại"

"Tôi sẽ, cảm ơn ông"

"Vậy tôi xin phép" Lôi dương gật đầu "Chuyện này làm ơn giữ bí mật"

"Đây là điều cơ bản trong làm ăn, xin anh cứ yên tâm"

"Đi thông thả" Nhìn theo dáng người khách rời đi, Lôi dương mới chậm rãi ngồi xuống, đem tập văn kiện trên bàn mở ra xem.

"Trên bàn điện thoại nội bộ lại đổ chuông "Alo, tôi là Lôi dương"

"Anh rể, em là Vân vân, Phong vân vân, anh nhớ không?"

Lôi dương mâu quang chợt lóe, khóe môi khinh gợi lên một ý cười "Đương nhiên, anh làm sao có thể quên được một em gái xinh đẹp như vậy"

"Không quên là tốt rồi" Đầu dây bên kia, Phong vân vân nghe giọng khoái trá cực kì "Anh rể, mẹ bảo em gọi điện cho chị hai, nhưng là em không liên lạc được với chị, muốn chị cùng anh rể đi đến chỗ này với em, anh rể có thể về nhà sớm một chút được không?"

"Được"

"Em ở đây chờ anh rể nha?"

"Ừ, cứ như vậy đi" Gác điện thoại, Lôi dương rơi vào trầm tư, sau một lúc mới đem văn kiện trên bàn cất đi, đứng dậy rời khỏi văn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Vợ Xung Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Đi lung tung quanh khu chợ, lại ăn linh tinh nhiều thứ vào trong bụng, Phong linh mới mệt mỏi lết chân về nhà. Đây là lần đầu tiên kể từ khi gả cho Lôi dương nàng chưa xin phép hẳn đi ra ngoài cũng không về nhà giúp hẳn ăn đúng giờ cơm.

Nàng nghĩ hẳn không lo lắng, bởi vì một tin nhắn cũng không có, nếu hẳn yên tâm như vậy, nàng hà tất phải sợ hẳn lo lắng? Dù sao trong nhà cũng có một quần gia nấu cơm cho hẳn ăn, lúc nào cũng có người chăm sóc cho hẳn, điều này là do anh hai Lôi lạc vì họ mà sắp xếp mọi việc.

Mở cửa lớn ra, Phong linh đi vào trong nhà, còn chưa nhìn thấy gì đã nghe thấy tiếng cười quen thuộc, tiếng cười đó từ nhỏ nàng đã nghe thấy...là tiếng cười của Vân vân?

Ngạc nhiên, Phong linh bước vội vào cửa, vừa vặn nhìn thấy Phong Vân vân đang ăn cơm, cười nói vui vẻ không thôi, đang trong tư thế cười nói vui vẻ như muốn ngả hẳn vào người Lôi dương.

Một cái gì, như đang đâm sâu vào lòng nàng, hai chân mệt mỏi không muốn cất bước vào bên trong.

Lôi dương đang cười, dịu dàng mê người, giống như bộ dáng hẳn cười với nàng, cũng đối với một cô gái khác cười, cho dù cô gái kia là em gái nàng, trong lòng nàng vẫn là không thoải mái, trong lòng vẫn có điểm chua xót trào lên, không biết làm thế nào cho phải.

Bên trong Lôi dương nhìn thấy Phong linh, môi ngừng lại, quay sang Phong vân vân nói: "Chị em về rồi" Tự mình muốn đứng dậy ra đón nàng, lại không biết vì sao, bước chân Lôi dương dừng lại, cả người ngã xuống đất, phát ra một tiếng động thật lớn.

"Anh rể, anh làm sao vậy?" Phong linh đứng lên chạy khỏi ghế định chạy đến đỡ Lôi dương, lại không cất bước nổi.

Phong linh bên ngoài cửa thấy thế, chạy như bay vào trong, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt so với Lôi dương còn nhiều hơn, nàng dùng hai tay liều mình nâng Lôi dương dậy, cũng không dễ dàng như khi trước ở Nhật bản, bởi vì Lôi dương hôn mê, thân thể hẳn có cảm giác như nặng hơn rất nhiều, khiến nàng cùng Vân vân phải dùng hết sức mới đỡ hẳn dậy được, chỉ có thể miễn cưỡng đỡ hẳn nằm trên sofa.

"Nóng quá" Bàn tay chạm vào người hẳn, làm cho Phong linh hoảng hốt nhăn mày lại, dơ tay lên chạm vào chán hẳn "Anh ấy sốt, nhanh tìm bác sĩ đến!" Phong linh khẩn trương đến cầm điện thoại cũng không xong, thật vất vả mới bấm được số, gọi đến di động của Vũ trạch du "Du, Dương bị sốt! anh ấy hôn mê! làm sao bây giờ? có nguy hiểm đến tính mạng không?" Phong linh vừa nói vừa khóc, lấy tay xoa xoa chớp mắt, lo sợ quên cả ghen tuông.

"Em nói cái gì....cậu ấy...bị sốt? em chắc chắn?" Đầu bên kia Vũ trạch du nghe hẳn bị sốt có điểm không tin, ngữ khí có chút sừng sốt.

Thấy được ngữ khí có chút sừng sốt, Phong linh lại càng hoảng hơn "có ảnh hưởng đến tính mạng hay không? trời ơi...đều là em không tốt! là do em không chăm sóc cho anh ấy tốt...thực xin lỗi, thực xin lỗi..." "Em bình tĩnh một chút, anh đến ngay, trong nhà có túi trườm đá không? Trước tiên hãy dùng túi trườm giúp cậu ấy hạ nhiệt, chờ anh đến"

"Được, em biết rồi" cầm chặt điện thoại nghe dặn dò, vừa buông điện thoại chạy nhanh vào bếp lấy túi trườm, lấy xong lại lao vội tới, ánh mắt lo lắng cho Lôi dương cơ hồ như không rời khỏi hẳn.

Từ đầu đến cuối, Phong vân vân đều mặt lạnh nhìn thấy hết thảy. Trên thực tế, cô bị Lôi dương tự nhiên té xỉu ngã trên mặt đất làm cho sợ hãi.

Cô không nghĩ tới Lôi dương sức khỏe đang tốt như vậy đột nhiên hôn mê bất tỉnh, một người đàn ông khí xuất cao lớn, lại cũng là một bệnh nhân, cô thiếu chút nữa đã quên điều này.

Bởi vì Lôi dương rất dịu dàng mê người, nụ cười đẹp vô cùng, đối xử với cô rất tốt, làm cho cô chỉ sau một lần gặp dường như đã bị mê hoặc, muốn gặp hẳn đến phát điên, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến cô có mặt ở đây hôm nay.

Cô rất thích Lôi dương, qua cuộc nói chuyện tối nay với hẳn, cô càng xác định rõ điểm này.

Nhưng mà, Lôi dương hẳn là bệnh nhân sắp chết...vốn dĩ, nàng chưa tin lắm, nghĩ rằng đồn đại chẳng qua là quá sự thật, bởi vì hẳn nhìn qua đều ổn, trên người ngay cả hơi thuốc cũng không có, liên tiếp mê chết người, lại không nghĩ đến bộ dạng hẳn khi phát bệnh lại như thế này, trong lòng có điểm rối loạn.

"Anh ấy thường xuyên như vậy sao?" Nghe được tiếng nói Phong linh sừng sốt một chút, thể này mới làm cho nàng nghĩ đến trong phòng còn có người thứ ba, theo bản năng dùng tay lau đi nước mắt một cách nhẹ nhàng.

"Không...chỉ có một lần giống như thế này, lúc trước anh ấy đột nhiên choáng váng đầu óc không đứng vững, nhưng cũng không quá như lần này..." Phong linh cắn cắn môi, nước mắt vẫn không ngừng chảy xuống "Chỉ nghĩ rằng sức khỏe anh ấy càng ngày càng tốt, không nghĩ rằng...chị thật sự quá sơ suất, nghĩ rằng anh ấy thoát nhìn bình thường như không có vấn đề gì, chị làm sao có thể ngốc như vậy chứ?"

Phong vân vẫn nhìn Phong linh, trong lòng trầm trọng đòi mạng, đứng dậy, cô tới tới lui lui tiêu sái "Anh ấy thực sự sẽ chết sao? chỉ cần phát bệnh là chết sao?"

"Vân vân, chị không cho em nhắc đến từ chết"

"Không nói thì sẽ không chết sao?"

"Người nói sau đi, chị mời em ra ngoài mau"

"Dựa vào cái gì? bởi vì chị là vợ anh ấy sao? Nếu anh ấy biết chị lừa anh ấy, chị nghĩ anh ấy sẽ như thế nào? chị sợ người sẽ bị đuổi đi là chị!"

"Em nói cái gì? Phong linh không thể tin được những lời Phong vân vân vừa nói ra "Chị không hiểu...ý của em là gì?"

Phong vân vẫn nhìn nàng, như là hạ quyết tâm, nói "Em muốn có anh ấy"

Phong linh sững lại hai mắt đăm đăm, hoàn toàn không thể phản ứng.

"Anh ấy vốn là của em, chị còn không định không buông tay sao?"

"Vân vân...em chắc chắn những điều mình đang nói ra chứ?"

"Em chắc chắn"

"Nhưng mà...chị đã cùng Lôi dương kết hôn a" Trời biết, nàng vì sao ngay cả những lời này cũng chưa có biện pháp nói hợp lý hợp tình.

"Thì đã sao? hai người hẳn là chưa ngủ chung với nhau chứ?"

Nghe vậy, Phong linh cúi đầu, muốn đầu đi vết hôn trên cổ.

Thấy phong linh không trả lời, Phong vân vân cho rằng nàng cam chịu, lại nói tiếp "Chỉ có em mới có thể cứu mạng anh ấy, điều này, chị hẳn là rõ ràng hơn ai hết?"

Đúng vậy, nàng hết sức rõ ràng, nhưng những lời này điều kiện trước hết là, phải giả vờ người có số mệnh tốt thật là chuyện lạ. Trên cơ bản, thà rằng tin điều này là thật, không thể tin là không có, nhưng, nếu như điều này là thật, nếu lúc trước Vân vân đồng ý giả đi, nàng việc gì phải mạo hiểm mà giả mạo giả thay cô như thế? Nay, hại nàng đã yêu thương Lôi dương, mới muốn cướp hẳn khỏi tay nàng sao?

Quá đáng...nàng không thể chấp nhận.

Nhưng mà...Phong linh lại cúi đầu liếc nhìn Lôi dương đang hôn mê bất tỉnh một cái. Nếu nàng cố ý làm như vậy, chẳng phải là hại hẳn không thể không chết sao? Cắn cắn môi, nàng không buồn hé răng, ngay cả cắn môi mình đến chảy máu cũng không buồn chú ý đến.

"Chị không muốn?" Phong vân vân có điểm thiếu kiên nhẫn.

"Em yêu anh ấy?" Phong linh đột nhiên quay sang nhìn Vân vân.

"Những lời này hẳn là em hỏi chị mới đúng? Vì sao đột nhiên thay đổi chủ ý? chị yêu thương anh ấy?"

Phong vân vân không mở mắt "Không được sao?"

"Tại sao thương anh ấy?" Vân vân mới thấy qua hẳn có hai lần thôi, là tiếng sét ái tình sao?

"Vậy tại sao chị thương anh ấy?" Phong linh ngắt ra, nháy mắt bị hỏi ngược lại.

Đúng vậy, nàng còn chưa nghĩ đến, nàng thương hẳn ở điểm gì? Nói thực ra chính nàng cũng không biết mình có yêu người đàn ông này không, không thể cụ thể hình dung được hình dáng tình yêu, chỉ biết là, nàng thích cùng hẳn làm một điều gì đó, mỗi một nhất cử nhất động, một ánh mắt của hẳn vui hay buồn đều ảnh hưởng tới nàng, khiến nàng lo lắng, muốn mỗi lúc mỗi giây đều được ở bên cạnh hẳn....Lặng lặng, Phong linh nhìn nhìn Lôi dương, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng mon trón khuôn mặt cùng hàng mi của hẳn, ngây ngốc nhìn hẳn, nhìn không được một giọt nước mắt rơi xuống trên khuôn mặt tuấn mỹ của hẳn...lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Hẳn là Vũ trạch du, Phong linh không ngừng lau đi nước mắt, đứng dậy chạy đi mở cửa, nhìn thấy Vũ trạch du, nước mắt càng chảy nhiều hơn, một câu cũng không nói nên lời.

Vũ trạch du vỗ vỗ vai của nàng, bước nhanh vào trong phòng, nhìn thấy trong phòng còn có một nữ nhân chưa gặp mặt cũng chỉ đi xẹt qua, trực tiếp hướng tới chỗ Lôi dương đang nằm trên sofa, dùng ống nghe nghe nhịp tim đập của hẳn, tiếp theo, tay vươn lấy cầm cổ tay hẳn, bắt mạch.

Chắc, hiếm có a, nam nhân này đúng là sinh bệnh, có điều, dù hôn mê cũng không vấn đề gì, cố ý nằm ở nơi này giả hấp hối là muốn dọa vị nào trong phòng a?

Vũ trạch du nhú nhú mày về mặt nghiêm túc.

"Làm sao vậy Du, Dương anh ấy..."

"Cảm mạo do virus xâm nhập làm cho bệnh càng nghiêm trọng"

"Cái gì?" Phong linh gấp gấp đến phát hoảng "Phải làm sao bây giờ?"

"Trước, anh tiêm cho cậu ấy một mũi đã"

Người nằm trên sofa mi hơi động một chút, có điều ngoài Vũ trạch du ra không ai nhìn thấy.

Vũ Trạch du cười thầm, đột nhiên cảm thấy thích thú "Nếu còn chưa tỉnh, còn phải tiêm thêm hai mũi nữa"

Người trên sofa, hai mi đều động, giống như rất khó chịu.

Lúc này, Phong linh nhìn thấy, lo lắng lại khóc nhiều hơn "Du, Dương bộ dáng hình như rất đau, anh ấy nhất định không thoải mái, ngay cả hôn mê cũng nhú mày, anh xem."

Vũ trạch du đương nhiên thấy, cười thầm trong bụng thiếu chút nữa là nội thương, may là ngày thường anh có được huấn luyện, trên dưới đều có thể hé ra khuôn mặt bất động như núi a.

"Anh kê một đơn thuốc, đứng giờ cho cậu ấy dùng, một tuần sau là sẽ đỡ hơn nhiều, nếu không có gì cải thiện....nhất định phải lập tức đưa đến bệnh viện, hiểu không?" Anh thao thao bất tuyệt, Phong linh liên tiếp gật đầu.

Tiếp theo, thừa dịp Phong linh chạy vào bếp thay khăn trườn cho Lôi dương, hắn thực sự ở trên tay Lôi dương tiêm vào một nhát...gân xanh di động, hai tay nắm chặt, Vũ trạch du lúc này thực cảm động, bởi vì có cô gái đứng cách đó không xa kia, vị này "Bệnh nhân" "Hôn mê" mới không tỉnh dậy chống cự lại anh a. Ha ha ha, không thể tưởng tượng được, không thể tưởng tượng được, mới thù nhiều năm qua cha con nhà này bị tên này lợi dụng đã có thể báo.

Lôi nhị thiếu gia, không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ mỗi tiêm thuốc....còn chưa kịp cười, Lôi dương anh mắt liền mờ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào kẻ như thế kẻ thù truyền kiếp.

"Anh tỉnh?" Tiên đan cũng không thể tỉnh nhanh như thế chứ?

Muốn giả cũng không giả cho giống một chút, chắc.

Không nghĩ tới Vũ trạch du vừa nói xong, nữ nhân bên cạnh liền chạy tới ôm tay Lôi dương "Anh rể, anh rốt cục đã tỉnh! Anh làm em sợ muốn chết! Anh không sao chứ? Anh có chỗ nào không thoải mái không? Là em không tốt, em quên mất anh là bệnh nhân, còn ở đây quấy rầy anh lâu như vậy, làm cho anh không thể nghỉ ngơi, đều do em, thật xin lỗi..." Tay Lôi dương vỗ vỗ lưng Phong vân v "Không liên quan tới em, ngoan, đừng khóc, nào? Bằng không người ta nhìn lại tưởng anh bắt nạt em" Tay đang ôm chậu nước lạnh, Phong linh thấy thế, ngực căng thẳng, chậu nước trong tay thiếu chút nữa là đổ xuống, Vũ trạch du có lòng tốt hướng phía nàng hai tay bưng lấy chậu nước.

"Linh nhi, em còn chưa có ăn cơm sao? ngay cả chậu rửa mặt cũng bưng không nổi" Linh nhi? Lôi dương ngạc nhiên nhìn tên bạn tốt, Phong linh cũng chưa từng thấy ai gọi như vậy cũng có điểm kỳ quái, ánh mắt ngơ ngác nhìn Vũ trạch du.

Vũ trạch du lại coi như không, căn bản không cho hai người kia vào tầm mắt, không, phải là ba người, cả Phong Vân vân nữa.

Anh tao nhả bưng chậu rửa mặt đặt trên bàn, còn tự mình vắt khăn thay cho hắn, Phong linh còn chưa kịp lấy lại khăn trên tay hắn để làm tiếp công việc, anh dùng sức lau lau khuôn mặt Lôi dương, lau, lau...ra sức lau, lau đến sắp tróc cả da. Coi như là anh giúp Phong linh đáng yêu báo thù...hắc hắc.

"Này, cậu nhẹ nhàng một chút được không?" Lôi dương lấy tay đẩy đẩy cái khăn đang bị người kia làm chủ, giống như là muốn lau nát mặt hắn thì phải.

"Thực có lỗi a, tớ không thông thạo việc này, vị tiểu thư này đến đây đi" Vũ trạch du thu khăn mặt lại rồi "thuận tay" đưa cho Phong vân vân "Cô đã ấy này đối với Lôi dương như vậy, thì giúp cậu ấy lau đi, lau cả người cho cậu ấy, để cho cậu ấy thoải mái một chút, bệnh cũng hết nhanh một chút, nào?"

"Hả?" Phong vân vân choáng váng, cô từ trước đến nay chưa từng hầu hạ ai làm cho cô có điểm ngây ngốc, một nguyên nhân nữa đương nhiên là nam nữ thụ thụ bất thân...Phong linh thấy thế, liền chạy lại "Chuyện này, vẫn là để em làm..."

"Linh nhi, anh còn có việc cần em làm giúp anh, cùng anh đi ra ngoài một chút" Vũ trạch du ngắt lời nàng, thẳng tay kéo tay nàng đi ra ngoài.

Lôi dương tầm mắt giống như dần hỏa thiêu, thiêu a thiêu, cũng sắp đem cái lưng của Vũ trạch du ra thiêu cho thùng một lỗ, căn bản là đương sự ở đây dường như không cảm nhận được, vẫn như cũ lời thân mật lời kéo Phong linh, chớp mắt đã biến mất ra khỏi phòng.

Khi Phong linh quay lại phòng, đã là ba tiếng kể từ khi bước ra, Phong vẫn vẫn đã rời đi, Lôi dương cũng đã ngủ, trong phòng khách chỉ còn lại tiếng thờ dài của nàng.

Thì ra việc giúp đỡ Vũ trạch du nói với nàng, đúng là cùng hắc lái xe đi du ngoạn đến Dương minh sơn, dạo một vòng rồi mới trở về, anh nói là không quen đường ở Đài loan nên muốn nàng dẫn đường, nhưng căn bản là nàng không có tâm trí, sao có thể giúp anh được chứ? Quái lạ là, anh căn bản cũng không cần, dọc đường đi cũng không hỏi đường nàng.

Nàng nghĩ là, Vũ trạch du muốn nói cho nàng về bệnh tình Lôi dương, muốn nàng cẩn thận chăm sóc hắc, nhưng là không có, chỉ là hỏi vài câu về tình huống Lôi dương phát bệnh lúc này, cùng lý do em gái nàng xuất hiện ở nhà lúc đó. Buồn cười là, nàng căn bản không biết, về nhà ngay cả hỏi cũng không kịp hỏi, Dương liền hôn mê, bối rối bên trong nàng sao có thể trả lời vì sao Vân vân đến nhà nàng, lại càng miễn nói đến câu chuyện giữa nàng và Phong vân vân...nàng nên buông tay sao?

Đem Dương vốn dĩ được gả cho Vân vân sao?

Nàng đột nhiên nghĩ tới lúc ở trong xe nói chuyện với Vũ trạch du tối nay "Em phải tin tưởng bản thân, bởi vì em, không phải bệnh của Dương tốt hơn lên sao?"

"Nhưng mà hôm nay anh ấy..."

"Đó là vì cậu ấy bị cảm, hơn nữa lại vừa vặn gặp phải thứ có điềm xấu" Thứ có điềm xấu kia dĩ nhiên là chỉ Phong vân vân, cảm giác không tốt của một nữ nhân.

"Thứ có điềm xấu? là cái gì?" Vũ trạch du đắm chiều nhìn nàng một chút, mới nói "Anh nghe Long điền phu nhân có nói qua, thầy tướng số có nói, Lôi dương không thể ở gần nữ nhân có mạng xung khắc, chỉ cần chạm vào một cái, bệnh tình sẽ chuyển biến xấu, đó là do số trời định không thể thay đổi."

Ha? "Ý của anh là?"

"Chỉ sợ em gái em là Phong vân vân kia là mạng mệnh xung khắc, cho nên cô ta mới ngồi cùng Lôi dương một chút đã khiến cậu ấy phát bệnh"

"Dát? làm sao có thể? không thể nào!" Phong linh theo bản năng phản bác. Bởi vì nàng biết, Phong vân vân là chận mệnh của Lôi dương a! "Nếu nói là xung khắc, thì phải là em mới đúng" Nghe vậy, Vũ trạch du chớp chớp mắt nhìn nàng một cái.

"Anh là bác sĩ hay em là bác sĩ a?"

Phong linh lập tức trả lời "Đương nhiên là anh a."

"Đó chẳng phải đúng sao, nếu mạng em là xung khắc, Dương sẽ không phải tới tận hôm nay mới phát bệnh, hơn nữa...cậu ấy còn có thể ngủ với em, còn có thể không sao sao?" Phong linh bị dọa giật mình, theo bản năng lấy tay che che cổ.

Trời ạ, vì quýnh cả lên nàng đã quên bôi phấn che đi những vết hồng này, chắc là Vân vân không nhìn thấy đi? Bằng không sẽ không hỏi là nàng cùng với Lôi dương đã ngủ với nhau chưa.

"Đừng che, trong xe rất sáng, có che cũng như không che" Từ lúc anh vừa bước vào nhà, nàng hướng anh khóc lóc hỏi han đã thấy rồi, hiện tại mới che, có thừa quá không?

"Anh là bác sĩ, không phải là thầy tướng số..." Ý tứ là nàng không có tin tưởng lời nói của anh sao? Vũ trạch du khinh dật môi. Còn tưởng nàng là cô gái đơn giản dễ bị lừa chứ, không nghĩ đến thì ra cũng không có ngốc như vậy a.

"Anh là bác sĩ thiên tài, em nghe Dương nói chưa? Cho nên thân thể cậu ấy như thế nào anh là người nắm rõ nhất, còn nữa, sức khỏe của cậu ấy có nhiều chuyển biến tốt sau khi gặp em, quả là kì tích! Em chỉ cần nhớ kỹ, để cho cậu ấy hoàn toàn rời xa nữ nhân xung khắc, anh cam đoan không quá một năm, cậu ấy sẽ khỏi bệnh..." Nàng cảm thấy, Vũ trạch du mới là kì tích, không, là thần kì, nói với nàng việc chỉ có thần tiên mới biết.

Bác sĩ thiên tài phong hào là cái gì? Phải ban cho anh mỹ danh thần ý mới đúng.

Nếu điều anh nói là sự thật, như vậy nàng chẳng phải là có lý do danh chính ngôn thuận ở lại bên cạnh Lôi dương sao?

Rõ ràng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng giờ phút này nàng hi vọng tất cả những lời anh nói đều là sự thật, nàng mới chính là chân mệnh của Lôi dương, cùng sống chung với nàng, sức khỏe Lôi dương sẽ tốt hơn.

Phong linh thu chân lên sofa, tựa cằm vào đầu gối, hai tay vòng lấy ôm chính mình, nhìn mông lung ánh trăng ngoài cửa sổ, ngốc.

Bộ dạng ngẩn người đầy ưu tư của nàng, không biết có người đang nhìn nàng chăm chăm từ lúc nào, hơi hơi hé miệng, đem âm đạm thoáng trong khóe mắt qua đi, muốn nẩy lên bên miệng lãnh trào nhiệt phúng mà cắn nuốt.

Đi ra ngoài cùng một người đàn ông lâu như vậy, chờ về không có cao hứng phần trần cười trộm, xem như là còn để ặt kẻ làm chồng như hắc có chút mặt mũi. Vốn đã nghĩ, nếu nàng trở về mà kể kể nói nói vui về nàng đi chơi như thế nào, hắc cũng sẽ ban tặng cho nàng một câu rằng là em gái Vân vân chăm sóc hắc dịu dàng lại xinh đẹp.

May là, không có xảy ra, khiến hắn vẫn bảo trì được phong độ.

Vấn đề nàng tiếp tục ngăn người, Lôi dương đi vào trong bếp định rót nước, Phong linh nghe thấy tiếng động, cả người trên sofa bật dậy chạy thẳng vào bếp, nhưng là vẫn không kịp thay hắn làm, nàng nhìn trên tay hắn cốc nước đã sắp trào ra, trong hốc mắt lại nổi lên một trận long lanh nước.

Chắc, có như vậy đã thương tâm sao? nha đầu?

Thở dài, Lôi Dương đảo mắt đem cốc nước lý thủy đổ nước vào bình-- “.” hắn đem bình nước đưa cho nàng, lẳng lẳng nhìn bình nước ngậy người, ngực như có cái gì giật mạnh không rõ, trong khoảng thời gian ngắn không mở miệng được.

Hắn xả môi cười "Không phải em định rót nước giúp anh?"

"Vâng..." Nàng vui vẻ, lập tức tiếp nhận bình nước rót vào cốc, hai tay dâng lên, vừa lòng nhìn hắn chậm rãi uống nước nàng rót vào trong bụng.

Thật thỏa mãn a. Cứ như vậy hầu hạ hắn cả đời, nàng cũng rất vui vẻ.

Lôi dương đột nhiên nhìn vào mắt nàng, khinh hời "Nếu không gả cho anh, em chắc hắn sẽ nhận lời làm người yêu Uông dương chứ?"

Hả? Phong linh vạn lần không nghĩ tới, hắn lại đột nhiên nhắc tới chuyện này.

Cúi đầu, không biết nên trả lời như thế nào cho thỏa đáng.

"Anh là anh họ, hắn chắc là bạn trai nhỏ." Phong linh bỗng dưng ngừng đầu "Không phải như thế!" Lôi dương không chú ý đến nàng, đầu ngón tay thon dài mân mê chiếc cốc, lại nói:

"Bởi vì anh là nguyên nhân làm cho sự tình diễn ra như thế này, anh thực sự xin lỗi"

"Em nói, không phải là như thế"

"Vậy là như thế nào?" Ngữ khí vẫn bình tĩnh, trong mắt Lôi dương lại hiện lên một chút sắc bén âm tư, nhìn chằm chằm vào sâu trong mắt nàng.

Lòng của nàng đau quá, đau đến sắp không thể thở "Em nghĩ là anh không muốn ọi người biết em là vợ của anh..."

"Nguyên nhân nào khiến em cho rằng như vậy, nói phải đúng lý hợp tình?"

"Em..."

"Quả thật là, anh một chút cũng không yêu em" Lời nói này, đậm bạc gần như vô tình, nói ra cũng không biết là cố ý làm cho nàng tức giận nhưng lại làm cho chính mình tức giận.

Phong linh nhìn hắn, cắn chặt hàm răng, ép mình không được phép khóc.

Vốn không dám nghĩ rằng người đàn ông này yêu thương nàng, cho dù ngủ cùng nàng cũng là do uống rượu, không tỉnh không ý, nàng đã sớm biết, nhưng là nghe được hắn nói như vậy, lại vẫn cảm thấy làm sao lại khó chịu, lòng như bị cứa một nhát đau, đau đến ứa máu.

"Hãy đến với cậu ta đi, anh sẽ không giữ em" Hắn nói, hào phóng ngay cả chính mình cũng không ngờ nổi nói như vậy tứ bình bát ổn, bất động như núi, hình như là hắn cùng với sinh câu do thiên phú.

Nói xong, Lôi Dương buông cốc nước lướt qua nàng rồi đi phòng bếp, đột nhiên trong lúc đó, một cổ choáng váng huyền đánh úp lại, cước bộ dừng lại, cả người thực không tạo nhả rồi ngã xuống -- là Phong Linh đứng lúc tiến lên ôm lấy hắn, ôm chặt, không buông tay.

Nàng ôm hắn nhanh như vậy, nhanh hơn cả khi nàng yêu hắn khóa mảnh liệt tâm, đều như là muốn một khối tiến vào xương cốt của hắn.

Như vậy ôm, thật chặt mà chấn động linh hồn Lôi dương.

Có điều, chỉ là một thủ đoạn nhỏ nhỏ của giả bệnh mà thôi...bởi vì hắn đã từng nói, khi hắn thật sự muốn nàng, nàng trốn cũng không xong.

Lại không nghĩ đến...một cái ôm, liền đem cái hắn phong bế nhiều năm, trắng trợn hiện ra, làm cho hắn giật mình, thật khó kiềm chế được....

Bạn đang đọc truyện *Cưới Vợ Xung Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Vừa nghe xong điện thoại, Long điền nhả từ gọi Phong linh đang ở trường đại học gọi về ngay nhà.

Phong linh tâm trí có chút không yên, mí mắt căng thẳng, đi bộ về nhà hết sức bất ổn.

Có thể đoán ra là tuyệt đối không phải là chuyện tốt, bởi vì Long điền nhả từ cũng không thích đến Đài loan, nếu không có việc quan trọng, bà chắc chắn sẽ không từ Nhật bản đi đến đây, ngay cả lúc yêu cầu Phong gia đem con gái gả cho nhà bà để xung hi, bà cũng không tự mình đến Đài loan, hôm nay bà đột nhiên xuất hiện ở đây, phá lệ này có vẻ làm cho người ta cảm thấy sợ.

Bà ở Nhật bản nghe được tin gì sao?

Hay là bà lo lắng con trai mình ở Đài loan không được chăm sóc cẩn thận?

Đúng rồi, việc Dương làm thầy giáo ở Đài loan bà cũng không biết, có phải trách nằng không thông báo chuyện này cho bà biết sao?

Hay, lòng cho rằng bệnh của Lôi dương càng ngày càng nghiêm trọng?

Nghi vấn liên tiếp làm cho bước chân của nằng càng lúc càng chậm, có điều cho dù có chậm mấy, vẫn sẽ có lúc về đến nhà, dù sao đoạn đường này cũng không gọi là xa.

Một chiếc xe oto to và dài đỗ ở trước cửa nhà, Phong linh đi gần lại, thấy Long điền nhả từ liền xuống xe.

"Mở cửa, chúng ta vào nhà nói chuyện" Chưa cho nằng sắc mặt hòa nhã, khuôn mặt tôn quý vẫn là rất lạnh lùng

Vào nhà, cửa còn chưa kịp đóng lại, Long điền nhả từ liền cho nằng một cái tát, không dự đoán được sự đối xử này Phong linh cắn bản không kịp phản ứng, đầu bị đánh lệch sang một bên, một cảm giác nóng bừng ran rát, một cảm giác đau chạy từ má đến khắp khuôn mặt nằng..

"Cô thật to gan! giám giả mạo Vân vân để gả đi!" Cái gì? Phong linh ngạc nhiên nhìn bà.

Làm sao có thể...mẹ chồng làm sao biết được?

"Cô có phải là đang suy nghĩ làm sao ta biết được?" Long điền nhả từ hừ lạnh một tiếng "Không nghĩ tới cô nhìn đơn thuần lại tươi mát tú lệ, trong lòng đã có dã tâm lớn như vậy a, vì tài sản, vì muốn cho chính mình có thể thoát khỏi cái nhìn của mọi người, thà rằng mạo hiểm làm quả phụ nguy hiểm gả tiến vào, phải không?"

"Không, không phải như thế, mẹ chồng..." Phong linh vội vã muốn giải thích, ngay cả khuôn mặt đang rất buốt cũng không chú ý đến, nằng tiến lên muốn cầm tay bà, muốn bà định tâm lại nghe nằng nói, nhưng tay nằng lại bị bà hung hăng hất ra.

"Cô câm miệng cho ta!" Long điền nhả từ lồng ngực khó thở, cho dù bà là chính thất phu nhân, cũng không nhin được mà kêu lên mấy câu chửi đồng như mấy người đàn bà chanh chua "Vốn thôi, có tâm tư như vậy cũng không phải cái gì tội lớn ngập trời, dùng loại nguyên nhân này cưới vợ, ta cũng không kỳ vọng cao, cô có hay không nghĩ tới, cô cũng không phải có được cái loại này mệnh cách nữ nhân, cô gả đi chứng tỏ cái gì? Cô sẽ không suốt ngày nghĩ đến như thế nào làm cho chồng sớm một chút chết đi? Hắn đến trường học dạy học cô cũng chưa nói cho ta biết, cô thật sự là thật lớn câu đàm! Có phải hay không muốn hắn tảo lao đến chết, cô có thể sớm một chút lấy đến tiền a?"

"Không phải, mẹ chồng! mẹ nghe con nói có được không?" Phong linh vừa nói vừa khóc, tay lau lau nước mắt, nằng cũng không muốn làm bộ dạng cô con dâu nhỏ đáng thương, nằng cũng không cho rằng mình như thế, nhưng mà, long nằng hiện tại rất bất loạn, gấp gáp không biết nên làm như thế nào cho phải.

"Ta cái gì cũng không muốn nghe, này..." Long điền nhả từ đưa ra tờ giấy ly hôn đưa cho Phong linh "Lập tức kí tên cho ta, cô một xu cũng không lấy được, nếu cô không kí, ta sẽ mời luật sư kiện Phong gia các người lừa đảo! cho cô lập tức ngồi tù!" Là khả năng, thực không thể nhẫn? Thế nhưng lấy mạng con bà ra không thể giỡn! Hơi quá đáng!

Nếu không phải Phong vân vân nhin không được lương tâm khiển trách, mà gọi điện nói cho bà cái bí mật kinh thiên động địa kia, có khả năng con bà sẽ bị hại chết, vẫn còn cảm kích Phong gia coi như người một nhà.

Nghĩ đến Phong Cảnh lấy oán trả ơn, lòng của bà liền tức giận không thôi.

"Không, con không kí, con không muốn kí" Phong linh theo bản năng lắc lắc đầu, nếu kí như vậy, nằng cùng Lôi dương sẽ không còn quan hệ gì, lòng của nằng đau đau quá.

"Cô nói cái gì?" Long điền nhả từ quả thực không chịu nổi "Nói dối bị vạch trần, cô thế nhưng lại không biết thẹn mà còn tiếp tục cứng đầu ư? cô coi tính mạng con ta là cái gì? căn bản vì mạng sống của con ta đối với cô không là gì?"

"Không phải..."

"Nếu không phải lương tâm Vân vân cắn rứt, nguyên ý bù lại sai lầm này, cô nghĩ rằng ta sẽ bỏ qua cho cô cùng Phong gia sao? Ta không kiện cô, không kiện phong gia, là đã hết lòng giúp đỡ rồi, cô còn muốn thế nào?" Phong linh gạt mình, không hề nghĩ tới tên Vân vân được phát ra từ miệng mẹ chồng, bây giờ rốt cục là xảy ra chuyện gì vậy? vì sao nằng nghe gì cũng đều không hiểu nổi thế này?

Là do Vân vân nói ẹ chồng, nàng là được Phong gia nhận nuôi? Nàng kì thật là một cô nhi?

Là Vân vân mách với bà, nàng đồng ý gả đi là không có gì không tốt, nếu người đã chết, nàng còn có thể lấy tài sản thừa kế, có thể sống tốt hơn?

Bởi vì lương tâm Vân vân trời dậy, cho nên nguyên ý gả cho Lôi dương bù đắp lại sai lầm? Là như vậy sao?

Trời ơi! Nàng không thể tin được chị em cùng Vân vân lớn lên bên nhau từ nhỏ, thế mà lại bán đứng người chị gái là nàng! Là vì Lôi dương! Vì Vân vân yêu hắn, cho nên mới... "Không phản đối thì kí đi" Long điền nhả từ không kiên nhẫn mà thúc giục.

Phong linh cúi đầu nhìn tờ đơn ly hôn trên tay, nhưng là nước mắt lại che đi tầm mắt, chữ trên giấy một chữ cũng không nhìn rõ.

"Chuyện này, Dương...nhị thiếu gia có biết không?" Nếu hắn biết, sẽ đối xử với nàng thế nào? đuổi nàng đi? hay là dùng ánh mắt hèn mọn nhìn nàng?

Từ ngày đó qua đi, Lôi nhị thiếu gia không nhắc lại chuyện Uông dương yêu nàng, đối với nàng cũng giống như trước dịu dàng, tuy rằng trong mắt hắn có một cái gì đó khiến nàng không thể hiểu được, nhưng mà, hắn cũng không có mở cửa đuổi nàng đi, cho nàng có thể tiếp tục ở bên cạnh hắn, nàng đã cảm thấy mỹ mãn rồi.

Hiện tại, mối quan hệ rất khó có được này có thể bị biến mất...nàng thậm chí còn không nắm được một phần cơ hội hắn tha thứ cho nàng, làm sao bây giờ?

"Nó chưa biết việc này, sau này ta sẽ tự nói cho nó, mau ký tên đi" Long điền nhả từ thấy nàng chậm chạp không ký, bên môi không kiên nhẫn giật ra một nụ cười lạnh "Cô không phải là đang nghĩ nó sẽ đứng về phía cô chứ? Cô đã lừa nó như vậy, tính mạng nó có thể đem ra đùa giỡn hay sao?"

"Con thương anh ấy, mẹ chồng, con thực sự yêu anh ấy, tuyệt đối không phải như lời mẹ nói, cái gì thừa kế..."

"Đó cũng không phải quan trọng, quan trọng là cô không phải là người có mệnh cách, sẽ không thể nào cứu sống nó! Cô miệng nói thương nó, lại làm chuyện hại nó, nói ra như vậy thật là nực cười cực kỳ. Đừng nói nữa, ký đi và đi ra khỏi nơi này, ta không muốn nhìn thấy mặt cô nữa."

Hết tiết vào buổi chiều, khi Lôi dương về đến cổng cửa nhà, thấy Phong linh vợ hắn đang quỳ giữa sân viện, trời vẫn đang mưa bụi lất phất, ngấm vào cả mặt nàng, còn có, quần áo trên người nàng cũng ướt hết, áo lót Bra bên trong cũng nhìn thấy hết.

Hắn đẩy cánh cửa sắt, miễn cưỡng bước đi đến trước mặt nàng.

Nhìn thấy thân ảnh huy nhàn trước mắt Phong linh mới ngẩng mặt lên, ánh mắt si ngốc nhìn hắn, như là sắp phải đi xa, một vòng lại một vòng, ánh mắt chớp tràn đầy nước mắt, cũng chẳng buồn rời ánh mắt đi nữa khác.

"Em đang làm cái gì vậy?" Tiếng nói cất lên, nghe không ra cảm xúc gì. Chỉ có chính bản thân Lôi dương mới hiểu được, trong lòng hắn có bao nhiêu ngổn ngang lo lắng, hơn nữa, khi hắn thấy trên má nàng là vết đỏ do bị đánh.

Phong linh đột nhiên ôm lấy chân hắn, nước mắt chảy cả nửa ngày còn chưa hết, cuối cùng nghẹn ngào lên tiếng "Là do em sai, em không nên lừa dối anh, nhưng mà...hãy cho em ở bên cạnh anh! Xin anh, đừng đuổi em đi!"

"Em rốt cục đang nói cái gì vậy?" Ngần vạn nghi vấn ở trong lòng, trong lòng lại nghĩ đến một việc chắc chắn là thật, cho dù bất kể nàng lừa hắn cái gì, hắn cũng không có khả năng đẩy nàng ra.

"Em không là vợ anh cũng không sao, chỉ cần cho em ở bên cạnh anh, em xin anh..."

"Em đứng lên đi" Hai tay hắn nắm lấy tay nàng muốn kéo nàng đứng dậy.

Nàng không dùng khóc, cũng không muốn đứng lên "Thực xin lỗi, em thực sự không cố ý, nhưng em yêu anh là thật, em thật sự thật sự rất yêu anh!" Trong lòng, dấy lên một đạo liệt hỏa, phần nộ, tức giận, đau lòng, yêu thương cùng tâm động..... Ngần vạn cảm xúc giờ phút này hoàn toàn toàn dây dưa không rõ.

Nha đầu ngốc này, thương yêu hắn thành như vậy, hắn lại còn cho cái suy nghĩ về Uông dương làm canh cánh trong lòng, lòng dạ hẹp hòi dùng lạnh lùng đối với nàng, đối với nàng dùng một ít thủ đoạn nhỏ làm cho nàng khản trương, chỉ vì lòng tham tranh thủ tình cảm của nàng đối hắn càng nhiều quan tâm..... Hắn là cái ngu ngốc! Kẻ đáng thương! Rõ ràng đã biết chính mình yêu thương nàng, cũng không muốn thừa nhận..... Thương tôn nàng, chỉ vì muốn chính mình không bị thương đau lòng a.

Hắn thật là một tên nam nhân ích kỷ hẹp hòi a.

Bỏ ô xuống, Lôi dương ngồi xổm xuống định kéo nàng lên "Đứng lên, Phong linh"

"Dương..." Hắn hôn lên khuôn mặt trắng bệch của nàng, lên hai má, dùng đôi mắt thâm tình nhìn nàng.

"Ngoan, nghe lời nào"

"Em không phải rời khỏi anh..."

"Ừ" Hần đỡ, khom người ôm lấy nàng. Xoay người muốn vào nhà, thấy mẹ mình Long điền nhả từ đang lạnh lùng đứng ở cửa nhìn, nháy mắt đã hiểu đầu đuôi sự việc.

"Bỏ nó ra, con trai"

"Không, mẹ, con không buông, cả đời này cũng không buông.." Liền ôm luôn Phong linh vào phòng ngủ, Lôi dương liền bọc trực hôn môi nàng, tình cảm đầy trời chuyển đến, như là bị phong ấn ngàn năm nay được mở, càng không thể kết thúc.

"Dương, con hãy nghe mẹ nói..." Bà muốn nói cho hắn, về chuyện nàng nói dối, nhưng mà hắn lại không nghe càng hôn nàng cuồng nhiệt hơn, làm nàng ý loạn tình mê, thở gấp liên tục, muốn đẩy hắn ra lại không thể.

"Không cần nói gì cả, chuyên tâm một chút để cho anh yêu em là được rồi" Tay hắn lại cời tung vạt áo nàng ra.

"Nhưng mà..."

"Không có nhưng" Một bàn tay to lại cời khuy áo lót của nàng (sao mà anh dê thế)

"Dương..."

"Cứ kêu như vậy đi, anh thích em kêu như thế"

Thô lỗ hắn đem quang áo nàng lột sang một bên, tùy ý nhìn vào cơ thể xinh đẹp của nàng (Sao anh cời nhanh thế!!!*^ ^*)

Làm cho bộ ngực no đầy của nàng căng lên, nụ phấn hồng trước mắt hắn dựng thẳng lên, khuôn mặt Lôi dương không khỏi trầm ngâm, giống như con báo đang khát mồi, nhắm ngay mục tiêu mà xông đến, hắn hôn lên khắp bộ ngực tuyết trắng mềm mại kia.

"A!" Nàng kinh hãi kêu lên, thân hình không kiên nhẫn mà bị hắn thô lỗ đoạt lấy làm cho dục hỏa trong người tăng lên, sức nóng trong cơ thể như thủy triều mà dâng lên khiến nàng run rẩy, giống như kích thích, thuần khiết mà mãnh liệt, làm cho người khác không thể kiềm chế....với tốc độ cực nhanh đem toàn bộ quần áo ẩm ướt trên người nàng cời ra, còn cả chính hắn, sau đó, cả người hắn đặt trên thân thể mềm mại của nàng, hai thân hình trần trụi áp sát nhau, mềm mại cùng kiên cường, lạnh lẽo cùng hòa nhiệt, mảnh mai cùng khí phách, một âm một dương, kết hợp hoàn mỹ.

Bàn tay to nâng hai chân nàng lên, hắn trực tiếp tiến vào nơi u tối mềm mại của nàng, nàng vong tay găt gao ôm lấy tấm cánh tay của hắn, đối với chuyện tình nam nữ này nàng coi như là người học nghề, thân thể cũng không tự chủ mà rướn lên, làm cho hắn càng tiến nhập sâu hơn vào bên trong cơ thể nàng..Không đúng a, nàng rõ ràng là muốn giải thích cho hắn a, thế nào lại biến thành như vậy? Hắn không hỏi vì sao nàng khóc sao? Hắn không hỏi vì sao nàng quý trên mặt đất van xin mẹ chồng sao? Hắn cái gì cũng không hỏi...rất cực là sao vậy?

"Chuyên tâm đi, Phong linh" Hắn một tay nâng mặt nàng lên, hôn lên môi của nàng, mắt của nàng, chóp mũi cùng vành tai của nàng, chúc nhiệt mâu giống tinh bàn sáng lạn, thân dưới vẫn không quên nhiệm vụ mà yêu nàng, tiết tấu nhịp điệu vẫn đều đều.

Nàng căn bản không thể tiếp tục suy nghĩ....mỗi một lần va chạm, đều như khắc sâu linh hồn hắn vào linh hồn nàng, làm cho nàng căn bản không nhận biết chính mình...nhưng mà, nàng thích.

Thích hắn như vậy âu yếm nàng, yêu nàng, chiếm đoạt sở hữu cơ thể nàng...cho dù làm như vậy khiến nàng chỉ còn hai bàn tay trắng, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

"Em yêu anh, Dương, rất yêu anh"

"Đều đó rất tốt a" Lôi dương trầm thấp nở nụ cười, cuối cùng thân dưới mãnh liệt trào dâng, khuôn mặt trầm thấp, như là nháy mắt từ một ác ma trong bóng đêm trong một giây ngẩng mặt lên trời mà gào thét....

Long điền nhả từ không biết rốt cuộc đây là cái tình huống gì, một người bị bỏ rơi ở phòng khách, bên tai nghe thấy âm thanh gì đó trong phòng ngủ vang ra, cho nên mới nói, con trai của bà mặc kệ bên ngoài có nhân vật tai to mặt lớn nào, liền nghênh ngang mà đi âu yếm nữ nhân kia...chuyện này trăm phần trăm là thật...

Đây là thị uy sao? Gián tiếp muốn nói dù bà có là mẹ nó, cũng đừng có nhúng tay vào việc của nó sao?

Hay là, hắn đang tức giận? Bởi vì hắn đã yêu thương Phong linh, cho nên tức giận với việc bà đối xử với cô gái đó? Sao hắn không hỏi một tiếng vì sao bà làm như thế, chẳng lẽ hắn một chút cũng không quan tâm cô gái kia đối với hắn làm cái gì?

Long điền nhả từ tức giận đến toàn thân run run, cho dù bên trong có đang đánh hỏa nhiệt, bà cũng phải giả vờ như không, mặt không đổi sắc, tiếp tục ngồi ở đây đợi người bên trong ra gặp bà mới thôi.

Hôm nay bà sẽ giải quyết chuyện này! Bà một giây cũng không muốn chần chờ.

Nằm mơ cũng không nghĩ tới, bà đường đường là đại tiểu thư Long điền gia tộc thế mà lại bị người khác đùa giỡn xoay như chong chóng, thiếu chút nữa đem tính mạng con mình ra làm trò đùa...không thể chấp nhận, bà tuyệt đối không thể chấp nhận...

Cứ như vậy một người lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, không biết bao lâu, cảm giác giống như là qua mấy ngày đêm liền, rốt cuộc mới thấy Lôi dương đem

Phong linh từ phòng đi ra, hơn nữa là nắm tay, như là một khắc cũng không muốn rời ra, trừng mắt mà nhìn bà.

"Mẹ..." Nhìn thấy mẹ mình đang ngồi ở đó, Lôi dương có điểm đã dự tính trước. Chẳng qua, thấy mẹ mình đáng về cô tịch, ánh mắt bi ai, trong lòng hẳn cũng cảm thấy buồn.

"Bỏ cô gái này đi"

"Không thể nào"

Long điền nhĩ từ nhin không được đứng lên, nổi điên vọt tới trước mặt hắn, nói to "Không thể nào? Con có biết cô ta đã làm gì đối với con không? Cô ta lừa gạt con! Cô ta chính là một đứa trẻ mồ côi được Phong gia nhận nuôi! Ngay cả ngày tháng năm sinh cũng không biết! Thầy pháp sư nói người cứu được con phải là một người có mệnh cách, căn bản đó không phải là cô ta, cô ta biết rõ còn cố tình giả vờ đây, chẳng phải là rắp tâm? Con bị ma quỷ ám sao? Thế nên ngay cả tính mạng của mình cũng không màng mà lại không chịu buông tay cô ta ra?"

Phong linh đầu cúi thấp xuống, từng lời của Long điền nhĩ từ như nghiền vào lòng nàng, muốn buông tay Lôi dương, Lôi dương lại vẫn như cũ gắt gao cầm tay nàng.

"Con biết cô ấy làm gì" Lôi dương vẻ mặt bình tĩnh dịu dàng, lời nói không nhanh không chậm. Từ lúc hắn đến Phong gia, phát hiện vợ chồng Phong gia nhìn hắn với một ánh mắt bất an khác lạ, hẳn cũng đã kiểm người đi điều tra tất cả.

"Cái gì?" Long điền nhĩ từ ngạc nhiên nhìn hắn.

Phong linh cũng ngẩng đầu lên, lòng như là muốn nhảy cả ra ngoài, thân thể như là bị vết sạch sức lực.

Nàng không nghĩ tới Lôi dương đã sớm biết...như vậy, hắn vẫn âu yếm nàng, vẫn đồng ý yêu nàng sao? Nàng quả thực không thể tin được...

"Phong linh vì hai lão Phong gia không muốn gả con gái ột người bệnh sắp chết, cho nên Linh nhi là con nuôi muốn báo đáp công ơn, thay em gái là Phong vân vân lập gia đình, động cơ đó là tốt, có gì sai trái sao?" Lôi dương bình tĩnh hỏi.

Tuy rằng, hắn cũng từng nghi ngờ tình yêu của nàng đối với hắn, nhưng, từ khi hắn về nhà nhìn thấy nàng đang quỳ gối trước sân, hơn nữa nàng lại làm đủ mọi hành động cầu xin hắn cho nàng ở lại, nàng đối với hắn rõ ràng là yêu sâu sắc a.

Nghe vậy, Long điền nhĩ từ có chút kinh ngạc "Điều con nói là sự thật? Cô ta là vì hai lão Phong gia không chịu gả con gái về đây, cho nên mới tự nguyện gả đi, không phải là vì cô ta ham vinh hoa phú quý nhà chúng ta sao?"

Lôi dương chột nhiu mảy "mẹ vì sao lại nghĩ như vậy? Cho dù trên đời này thực sự có một người vì tiền mà đồng ý gả ột người sắp chết, thì Phong linh cũng tuyệt đối không phải là một cô gái như vậy. Ở Đài Loan Phong gia tuy không phải là giàu có bậc nhất, cũng xếp trong nhóm 50 nhà giàu có tiếng, Phong linh tuy rằng là con nuôi, nhưng mà hai lão Phong gia vẫn đối xử với cô ấy như con gái ruột, bởi vì nhận nuôi cô ấy, mẹ vợ con mới có thể sinh được một người con, cho nên đối với cô ấy luôn luôn có một phần cảm động và tình cảm yêu thương, đối xử với cô ấy vô cùng tốt, Phong linh vì sao mà phải vì tiền để gả ột người sắp chết? Cô ấy ngay cả đại học còn chưa tốt nghiệp đâu?"

"Nhưng mà Vân vân nói..."

"Một người dễ dàng yêu thương anh rể, vì yêu mà không thương tiếc bán đứng chị gái mình, một con người như vậy, con một chút cũng không muốn nhắc đến, lại càng không muốn nghe."

Long điền nhĩ từ nghe vậy, lại có chút giật mình. Sau một lúc lâu, mới nói "Cho dù thật sự là như vậy, con vẫn phải bỏ cô ta"

Nghe tranh cãi quyết liệt, toàn thân Phong linh cứng lại, hoàn toàn không thể thở nổi.

"Mẹ..."

"Hãy nghe ta nói, đứng ở lập trường Phong gia, cô ta quả thực là một người con tốt, nhưng đứng ở lập trường của ta, nàng cũng chính là hung thủ hại chết con trai ta, ta không thể nào tha thứ cho cô ta càng không thể đồng ý để cô ta tiếp tục làm vợ của con...."

Lời nói sau đó, Phong linh một câu cũng không nghe thấy.

Lòng của nàng như bay tới một nơi xa, rất xa, xoay mình, thân mình mềm nhũn, té xỉu trong lúc đang trong vòng tay của Lôi dương.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Vợ Xung Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Quỹ lâu lại gặp mưa, sức khỏe yếu lại cảm mạo, Phong linh bị bệnh, nằm trên giường hai ngày đêm liền.

Ý thức nàng mơ mơ màng màng, chỉ nhớ rằng bất kỳ khi nào nàng mở mắt cũng nhìn thấy Lôi dương đang mỉm cười dịu dàng, khi khát nước thì hắn lấy giúp cho nàng uống, giống như lúc nào cũng ở bên nàng, làm cho nàng vừa an tâm vừa lo lắng.

Nàng thật là vô dụng, đến ngay cả sức để đứng dậy cũng không có, không chăm sóc được hắn, mà ngược lại để hắn chăm sóc ỉn, nghĩ đến lại càng ảo não, hơn nữa khi nàng muốn đi toilet, đều là hắn bế nàng đi, làm nàng xấu hổ ngay cả một câu không đồng ý cũng không nói được.

Khi nàng khỏi bệnh thì cũng đã vào sáng ngày thứ ba, đầu óc không hề hỗn loạn, thần trí cũng hoàn toàn hồi phục, bên tai nghe được tiếng chim kêu, mũi người được hương thơm của hoa ngoài sân vườn, Phong linh nhẹ nhàng ngồi dậy một chút, lấy gối kê lên thành giường tựa lưng vào, cứ như vậy lười biếng ngồi trên giường.

Không nhìn thấy Lôi dương, nàng lại định đi tìm, lại chợt nghĩ ra, kìm ức về tất cả những chuyện xảy ra hiện lên, bao gồm việc nàng hôn mê, rồi những lời mẹ chồng nàng nói, từng tiếng gằn hiện rõ lên trong đầu nàng.

Vẫn chưa bị đuổi đi sao?

Cho dù bác sĩ Vũ trạch du có cam đoan với nàng, nàng tuyệt đối là cô gái có mệnh số tốt với Lôi dương, nhưng mà mẹ chồng không tin, ngay cả chính bản thân nàng cũng không tin được, càng không thể lấy mạng sống của Lôi dương ra đánh cược, cho nên đến cuối cùng là vẫn phải ra đi...

"Em tỉnh rồi à, sao không gọi anh?" Lôi dương bưng khay đồ ăn đến, trên khay có một cốc sữa nóng, một ít bánh mỳ cùng salad.

Phong linh nhìn hắn, vẫn là ngồi yên một chỗ, không nói chuyện gì.

Đặt đồ ăn lên bàn bên cạnh, Lôi dương ngồi lên mép giường gần nàng, tay vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng "Còn chưa tỉnh à? Có muốn anh giúp em không?"

Giúp nàng? là ý tứ gì? Giúp nàng tỉnh táo sao? Phong linh không hiểu nhìn hắn một cái.

Lôi dương liền ghé lại gần nàng, cúi xuống đôi môi đỏ mọng của nàng hôn...không phải chỉ là lướt qua, mà là mạnh mẽ, nhấn chìm đôi môi mềm mại của nàng, lại dùng đầu lưỡi mở hàm răng của nàng ra, tiến sâu vào thâm nhập, cùng đầu lưỡi của nàng dây dưa qua lại...

"Không, Dương, em đang ốm..." Nàng hốt hoảng muốn lùi lại.

"Không sao" Một bàn tay lớn ép vào gáy ót của nàng, không cho nàng trốn, chỉ có thể ngoan ngoãn để hắn hôn.

Không được, nàng sẽ lây bệnh cho hắn, sức khỏe của hắn vốn không bình thường, làm sao có thể...?

"Buông, Dương..."

"Không sao" Hắn ôm chặt lấy người nàng, đem nàng áp vào lồng ngực hắn, nụ hôn nồng nàn hôn xuống xương quai xanh của nàng, đi đến bờ ngực phàm phồng của nàng, ôn nhiệt quanh quẩn ở một mảnh tuyết trắng, cũng làm cho phiến tuyết trắng ma chút ửng đỏ lưu tình, mĩ động lòng người.

Đúng vậy, áo ngủ của nàng màu trắng không cài phần cúc trên, vốn chính là muốn cho nàng ngủ có vẻ thoải mái một chút, hiện tại lại làm cho hắn hảo hôn lại hảo sờ, xem như vừa mới sờ.

Nàng tức giận đẩy hắn ra, đành phải dùng tay đâm vào lưng hắn, tuy rằng chỉ như muỗi đốt, Lôi dương cũng dừng lại việc hôn nàng, ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc xem xét nàng.

Ánh mắt này, rất kỳ lạ, như chứa rất nhiều điều, lại giống như ánh mắt của kẻ ăn no say sưa, ánh mắt mà thế gian người ta gọi là ánh mắt của hoa hoa công tử, vẻ mặt như là muốn thông báo cho nữ nhân việc sắp làm, làm cho người ta tâm hoảng ý loạn, đứng ngồi không yên.

"Dương...anh hãy nghe em nói..." Hôm nay bất luận thế nào, nàng cũng phải nói rõ mọi chuyện, kể cả quyết định của nàng.

"Em trước hết hãy nghe anh nói đã" Lôi dương dịu dàng ngắt lời nàng, che đi miệng của nàng một cái, sau đó mới ngồi lại từ từ ở trên giường, ưu ưu nhìn lại nàng "Kỳ thực, anh mới là người từ đầu đến cuối lừa dối em, anh vốn dĩ không có bệnh, có nguyên nhân làm anh phải giả bệnh, rốt cuộc hại em phải gả cho anh để xung hỷ tân nương. Bởi vì tại anh, quỷ rầy cuộc sống của em, hôn nhân của em, tất cả của em, điều này anh thực sự rất có lỗi."

"Cái gì?" Phong linh ngờ ngạc "Anh nói anh không có bệnh? Những lời đồn đại anh bị bệnh sắp chết đều là giả?"

"Anh thực sự xin lỗi" Chắc chắn là bất kỳ người nào nghe thấy điều này, đều sẽ tức giận, bởi vì một chuyện liên quan đến sống chết, rất khó có thể giải thích cho người khác tha thứ?

Phong linh cắn môi, nước mắt đã đóng đầy trong hốc mắt "Anh thực sự là nên xin lỗi, đáng giận, thật là đáng giận, hại em lo lắng có thể sẽ hại chết anh...oa...thì ra toàn bộ đều là giả, anh là đồ trúng thối, đại phôi đàn, lại đây cho em!"

Hả? Đồi tính? cho nên mới trở nên hung dữ như vậy, có điều, Lôi dương vẫn ngoan ngoãn đi lại gần nàng.

Kết quả là, vừa mới rời như hổ mẹ bây giờ lại ôm lấy cổ hân, ở trong lòng hân mà vừa khóc vừa cười, nước mắt nước mũi cứ thế lau đây hết ra quần áo hân.

Em rốt cuộc là cười hay khóc thế?" Hân cúi đầu nâng mặt nàng lên, nàng lấy tay che mặt đi không cho hân nhìn thấy mặt nàng.

"Rốt cuộc là vì sao phải làm như vậy? anh quấy rầy tất cả mọi cuộc sống của em rốt cuộc là vì cái gì? anh giả bệnh lâu như vậy, ngay cả mẹ chồng cũng bị lừa...em muốn biết vì sao?"

"Bởi vì anh muốn anh hai Lôi lạc có thể thuận lợi trở thành người thừa kế của tập đoàn Á thái Nhật bản", Lôi dương bình tĩnh nói "Anh ngay từ khi còn bé đã hiểu được, chỉ cần anh bệnh nặng hoặc chết đi, vị trí này trong gia đình mẫu hệ nhà anh mới có thể để anh trai anh thừa kế, cho nên anh chỉ có thể làm như vậy"

"Vì sao cứ phải đem vị trí thừa kế nhường cho anh hai mới được?" Nàng thật sự không hiểu lắm "Anh hai có trở thành người thừa kế hay không, đối với anh rất quan trọng sao?" Quan trọng đến nỗi hân phải nhiều năm giả bệnh để giúp cho đối phương, chuyện này thật là không thể tưởng tượng được.

"Đúng vậy, rất quan trọng, bởi vì đây là anh nợ anh ấy". Nói đến đây Lôi dương lại ôm chặt lấy nàng hơn, hô hấp trở nên khó thở.

"Dương....." Nàng rất lo lắng, bởi vì, nàng cảm nhận được trên người hân nồng đậm sự sợ hãi cùng bị thương.

Nàng không hỏi nữa, nhưng là Lôi dương lại chủ động mở miệng nói tiếp "Khi anh tám tuổi, anh theo ba đến Đài loan công tác, có một ngày ba đi đến tìm mẹ của anh hai, không biết vì sao hai người lại tranh cãi âm ỹ bên đường, anh có điểm sợ hãi chạy đi, chạy đến đường cái, ngay tại lúc anh thiếu chút nữa bị xe đụng có một bàn tay liền đẩy anh ra, đó là mẹ của Lôi lạc...anh còn sống khỏe mạnh...còn mẹ anh ấy lại chết, là anh hại anh ấy mất mẹ....

Phong Linh khiếp sợ không nói nên lời, chỉ có thể ôm chặt lấy thân hình của Lôi dương.

Khi đó, hân mới có tám tuổi đã chịu đã kích như vậy, nàng không thể tưởng tượng nổi.

"Ba bảo rằng anh không cần nói cho Lôi lạc. Về sau mẹ anh biết cũng bảo anh tuyệt đối không thể nói chuyện này cho Lôi lạc, bởi vì nếu anh ấy biết mẹ anh ấy vì anh mà chết, sẽ càng phá hư mẹ và anh, mẹ đã đoạt đi ba ba Lôi lạc, anh cũng đoạt đi mạng sống của mẹ anh ấy, nếu anh ấy biết nhất định sẽ hận anh đến chết...Anh không sợ anh ấy hận anh, nhưng mà mẹ nói, nếu mà anh nói cho Lôi lạc biết, mẹ sẽ tuyệt đối không bao giờ c anh ấy tiến vào cửa, như vậy chẳng khác nào rước hổ về rừng. Anh không thể để cho anh hai không có nhà ở, thành trẻ mồ côi lưu lạc, tuyệt đối không thể, cho nên cái gì cũng không nói được....liên tục nửa năm sau, anh ngày nào cũng gặp ác mộng, mơ thấy mẹ anh hai vì cứu anh mà bị tai nạn, sau đó dần dần thành vài ngày một lần, mấy tháng một lần, vài năm một lần...Ngay cả khi nhìn thấy mặt của anh hai cũng làm anh cảm thấy áy náy vô cùng, cho nên anh đã quyết định, tất cả những gì anh hai muốn, anh đều cho anh ấy, không thể cho cũng nghĩ cách cho bằng được, chỉ cần duy nhất một điều kiện là anh ấy không làm tổn hại đến ba mẹ anh, cái gì anh cũng có thể đáp ứng.

Phong linh khóc, bởi vì bị thương trong lòng với những áp lực hân phải chịu.

Ai có thể nhìn thấy, vẻ ngoài nhã nhặn dịu dàng, không ham tranh đấu, người đàn ông luôn nở nụ cười với người khác, trong lòng như vậy có thật nhiều thương đau chứ? Hân chỉ có một mình chịu đựng suốt nhiều năm như vậy, cái gì cũng không thể nói ra.

Nghe được tiếng khóc của người trong lòng, Lôi dương ngạc nhiên cúi xuống nâng mặt nàng lên "Em khóc gì thế?" Người nên khóc phải là hân chứ?

Nàng hai mắt đầm lệ nhìn hân, thấy trên mặt hân là nụ cười dịu dàng mê người, trong lòng càng thêm đau, bàn tay vuốt ve khuôn mặt hân.

"Chuyện đó không phải lỗi của anh, Dương. Em nghĩ mẹ của anh hai trên trời có linh thiêng sẽ mỉm cười vì mình đã cứu được một đứa trẻ thiện lương như vậy. Nghe vậy, Lôi Dương tươi cười gật đầu, môi mím thành vầng tuyến, ánh mắt nhìn ra khoảng không xa xa, dần dần phủ một tầng lại một tầng sương..... Tiểu nha đầu này, có thể hiểu được nỗi khổ của hân sao?"

Nhiều năm trước, hân từng ao ước mẹ mình có thể ôm hân như vậy, vỗ nhẹ lưng hân, nói với hân "Không phải lỗi của con, con trai" Nhưng là không có, cái gì cũng không có...Bởi vì mẹ của Lôi lạc cứu con trai bà, cho nên đó là lý do bà không thể không nuôi Lôi lạc, nếu Lôi lạc biết, điều này làm ẹ rất đau khổ, cũng luôn lo lắng sợ hân nói chuyện này ra, nên liên tục ân cần dạy bảo hân, cảnh cáo lại cảnh cáo, làm cho hân không được an ủi lại càng trách bản thân hơn.

Bởi vì mang trong mình bí mật đó, làm ẹ hân khi đối diện với anh hai Lôi lạc, như là áy náy, lại đồng thời mang theo khăn trương cùng bất an, điều này làm ẹ hân luôn mang tâm ý phòng bị chặt chẽ với Lôi lạc, chỉ sợ bản thân quản lý công ty một ngày nào đó không cẩn thận bị Lôi lạc phá hỏng.

Thường thường, hân hoài nghi chính mình có thể thừa nhận bao nhiêu? Thừa nhận bao lâu?

Sự thật chứng minh, khả năng của con người là vô biên, chỉ cần hân cố gắng chịu đựng thì không có gì là không thể vượt qua được...Chính là khổ cực, lại sợ hãi.

Hân thích mẹ Lôi lạc, mặc dù mẹ hân đã cướp chồng của bà, nhưng là bà đối với hân vẫn là mỉm cười dịu dàng, tự tay nướng bánh quy cho hân ăn, thân thiết xoa xoa đầu hân...hân thích bà như vậy, bà là vì cứu hân mà chết...

Nếu mẹ Lôi lạc trên thiên đường có thể nhìn thấy hân, có phải cũng ôm lấy hân như Phong linh, dịu dàng nói với hân "Đứa trẻ này, không phải là lỗi của con" Nói như vậy sao?

Hắn là...sẽ như thế.

Đột nhiên, hắn như vậy cảm thấy.

Bởi vì bà là một con người dịu dàng như vậy, cho nên, nhất định sẽ như vậy, cũng sẽ dịu dàng nói với hắn như vậy...Thoải mái, Lôi dương vui mặt vào người Phong linh, một giọt nước mắt lặng yên theo khóe mắt chảy ra, không thanh vô tức.

Nàng điều gì cũng không hỏi, chỉ là ôm hắn chặt hơn, dùng hai tay dịu dàng ôm lấy hắn.

Nàng biết, điều gì đó xảy ra...cho dù hắn không nói, nhưng nàng biết, bởi vì khi ai đó cô đơn một mình trên đời, loại cảm giác này nàng đã từng trải qua khi vô tình biết mình chỉ là con nuôi, cảm thấy bị cha mẹ bỏ rơi là lỗi của mình, dường như cảm giác ngay từ nhỏ mình đã không được yêu thương.

So với hắn vẫn là may mắn hơn, nàng được cha mẹ nuôi yêu thương bù đắp tình yêu thương cho nàng, nàng luôn luôn cảm kích trong lòng.

Mà Lôi dương, hắn lại khuyết thiếu sự yêu thương, mặc dù hắn có đủ cha mẹ, nhưng là hắn vẫn phải sống trong sự cô đơn bất lực, một người như vậy là vô cùng thống khổ, làm cho lòng nàng đau đớn vô cùng.

Nàng thực sự biết hắn cần cái gì...đó là tình yêu.

Có tình yêu, là có thể vượt qua tất cả. Nàng rất tin. Điều này cũng là điều duy nhất mà nàng có khả năng cho hắn, mà nàng sở hữu.

Trái đất dường như ngừng quay, chỉ có hai người yên lặng thân mật đứng đó ôm nhau.

Cho dù nam nhân này có khả năng chỉ là tạm thời ôm ấp nàng, nàng vẫn là thật là cao hứng, bởi vì..... Chung quy, nàng đã trở thành cô gái thân thiết nhất của người đàn ông này.

Một lúc lâu sau, nàng nghe thấy hắn nói "Anh yêu em, Phong linh. Tuy rằng anh đã từng nói, anh một chút cũng không yêu em, đó đều là giả, anh chỉ sợ hãi sẽ mất đi." Phong Linh nở nụ cười, ánh mắt toàn mị lên như vậy còn chưa đủ, lòng của nàng, cao hứng nổi lên, vui sướng nổi lên, vui vẻ nổi lên..... Mặc kệ là cái gì nổi lên, từng cái đều nhắm thẳng phía chân trời bay lên.

"Em tha thứ cho anh chứ?"

Nàng chớp mắt mấy cái hỏi: "Chuyện giả bệnh ư?"

"Ừ"

"Không..."

Nghe được nàng nàng dám can đảm cự tuyệt, Lôi Dương từ trong lòng ngẩng hé ra khuôn mặt vừa chật vật lại vẫn buồn bã không dấu diếm, nhìn chăm chăm vào mặt nàng không chớp mắt một cái.

Phong linh bị hắn nhìn như vậy thì không có cách nào, thẹn thùng đỏ mặt, khi hắn khuôn mặt còn đang giả tức giận, liền chạy nhanh giờ hai tay đầu hàng - "Trừ phi anh cũng tha thứ cho em về việc đã lừa dối anh, em sẽ liền tha thứ cho anh!" Đối với chuyện này, nàng vẫn là canh cánh trong lòng.

Lôi dương hơi nhíu mày "Đây là điều kiện đi kèm sao?" Không biết là ai lúc trước đau khổ quỳ gối cầu xin tha thứ?

Nàng nhìn hắn, hốc mắt đỏ.

Hắn nhìn nàng có cái khuôn mặt mau khóc, tâm cũng dịu đi.

"Được, biết rồi." Điều nàng lấy ra làm điều kiện? Cuối cùng chính là tự làm khó chính mình, người đầu mà...

Còn nữa, nàng rất yêu hắn, hắn cũng không thể không thương nàng, ai còn mất công đi so đo cái việc nhỏ nhoi này làm gì.

Phong linh nín khóc mỉm cười, nhưng một giây sau lại hiện lên nét buồn bã "Nhưng còn mẹ chồng..."

"Anh sẽ thuyết phục chuyện này, yên tâm đi"

Một tháng sau.

Lôi dương tìm đến vị pháp sư kia nói hắn căn bản từ trước đến nay không có bệnh, cho nên việc lão đoán có vấn đề, chỉ là tham lam muốn vợ vết tiền của, nói hắn sẽ kiện, còn mang theo cả luật sư, lão pháp sư sợ đến mức quỳ xuống van xin tha thứ, Lôi dương muốn hắn thay mình nói một chuyện, nói cho Long điền nhà từ biết: Phong Linh tướng mạo cốt tướng nãi thiên chi đệ tử, không chỉ vượng phu, còn làm cho Lôi nhị thiếu gia từ đó có thể thay đổi lại vận mạng.....

Bác sĩ thiên tài Vũ trạch du cũng lấy tính mạng ra đảm bảo với Long điền gia tộc, đưa ra giấy tờ khoa học có thể chứng minh, nay sức khỏe Lôi dương đã khôi phục hơn phần, chẳng bao lâu nữa, có thể "Sinh long hoạt hổ", thật là một điều "Không thể tưởng tượng nổi"

Hơn nữa, nay con trai đã có vợ sẽ phải rời xa mẹ, sẽ phải ra ngoài sống, Long điền nhả tử tự nhiên hoàn toàn tin vào lời của pháp sư cùng bác sĩ, coi như người con dâu Phong Linh này mới thật sự là thực mệnh thiên nữ cho Lôi Dương nhà bà.

Hơn nữa, một ngày nào đó, tin tức Phong linh có bầu rơi đến Nhật bản....

"Trời ơi, thật như vậy sao?" Long điền nhả tử ngạc nhiên lên tiếng, lấy tay che miệng lại, vẫn như vậy không ngừng vui sướng hoan hỉ.

"Đương nhiên là vậy" Đầu bên kia điện thoại Lôi dương trả lời, trong lòng còn đang bận ôm bà xã có lẽ vì đang mang thai mà trở nên lười biếng.

"Ông trời rốt cuộc cũng có mắt..." Long điền nhả tử ghen ngào "Nhất mạch của Long điền gia chúng ta cuối cùng cũng có hậu..."

"Đúng vậy, Long điền gia rốt cuộc cũng có hậu, mẹ, con và Phong linh cũng đã quyết định sẽ cho đứa nhỏ mang họ Long điền, mẹ cảm thấy sao?"

"Điều này...là thật sao?" Long điền nhả tử ghen ngào nói không nên lời, một cổ bàng hoàng chặn ở trong ngực, cảm động không thôi.

Bà cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới, không ngờ chúng lại nghĩ xa như vậy, bởi vì bà biết, không có con vẫn là bậc cha mẹ tiếc nuối, nhưng mà, lúc trước bà cha Lôi dương chỉ sinh được một mình hấn, nếu muốn cho Lôi dương mang họ long điền, Lôi Minh Viễn thực sự bị kêu là ở rể, cho nên ông không dám đặt, cũng cho rằng làm như vậy không ổn, không nghĩ tới..... Lôi Dương giúp người mẹ là bà chu toàn mọi chuyện như vậy.

"Ba không biết có phản đối hay không?"

"Mẹ sẽ thử nói cho ông ấy, mặc kệ như thế nào, con trai, cảm ơn con"

"Mẹ, muốn cảm ơn, thì cảm ơn con dâu đi, chủ ý này là của Phong linh, không biết sao trong đầu cô ấy lại có thể nghĩ nhiều như vậy..." Lôi dương cười khê, nói chuyện với mẹ một lúc nữa, mới gác máy.

Một bàn tay trắng bết chợt đánh vào mặt hấn "Anh đứa con này thật là bất hiếu, lại dùng lời nói dối dễ ngon dễ ngọt mẹ, đầu của em làm sao có thể nghĩ gì, cũng sẽ không nghĩ đến việc đem con mình mang họ mẹ chồng, rõ ràng là anh mưu tính sâu xa, cẩn thận sắp xếp lại có lòng hiếu thảo, mới có thể động não nghĩ đến việc này nói với bề trên, đem công lao thuộc về em Nàng mở cái miệng nhỏ nhắn, không muốn thừa nhận điều căn bản không phải là công lao của nàng.

"Nha đầu ngốc, như vậy mẹ sẽ yêu thương em cả đời" Hấn hi vọng mẹ yêu thương nàng, yêu nhiều như bà đã yêu thương hấn, nếu không, cũng phải bằng một nửa tình yêu bà dành cho hấn.

Chuyện này là như thế nào? Phong linh vẫn là không thích cảm giác lừa dối người khác.

Nàng cũng muốn biết mẹ chồng có hay không thích nàng, nhưng cũng không nên làm theo cách này.

"Còn có, bà sẽ yêu thương đứa trẻ cả đời, cảm động tôn trọng em, cũng cảm động đối với những gì em làm cho Long điền gia tộc, từ nay về sau, địa vị của em ở Long điền gia tộc sẽ vững vàng không đổi, cho dù anh chết, cũng không có ai đuổi em đi..."

Một bàn tay hoang mang rối loạn vội vã chặn miệng hấn, Phong linh có điểm tức giận, trừng mắt nhìn hấn "Ai muốn nghe anh nói những lời này? Không được nói, nếu nói nữa, cho dù không có ai đuổi em đi, em cũng sẽ tự trốn đi"

Thật là tức giận a...phụ nữ mang thai, quả nhiên tính tình thay đổi.

Có điều, nàng tức giận bộ dáng thật đáng yêu, thấy thế nào, đều vẫn là giống như lúc trước, rất thuận mắt hấn.....

"Biết rồi, bà xã" Hấn bắt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, hôn môi một chút "Có điều, nếu có một ngày em muốn bỏ nhà đi như vừa nói, thì nhớ dẫn anh đi theo nhé?"

"Em vì sao phải thế?"

"Bởi vì, anh không có em thì không được a, không có tình yêu của em, trời mới biết anh có thể sống được bao lâu a"

Lại nói nhảm rồi, giống như là người nghiện giả bệnh, những lời nói như vậy nói ra tự nhiên như không, ăn vạ lại bá đạo, giả vô tội lại giả đáng thương, nhưng mà nàng biết là hấn rất yêu nàng.

Rất rất yêu, yêu đến không có nàng không được.

Hại nàng, lúc đi đường môi nhin không được mà luôn nhếch lên đến..... Bởi vì, nàng thật sự thật sự rất hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Vợ Xung Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

